

DUENDE #01

USE YOUR
HEADS
HUMANITY
TAKE CONTROL
CHOOSE YOUR
HEAVEN—ACCEPT
NO GODS
NO MASTERS

Οκτώβρης 2013, Θεσσαλονίκη

Ελεύθερη συνεισφορά

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

4 Συζήτηση με **Between Earth & Sky**

10 Συζήτηση με **Dirty Wombs**

15 Αφιέρωμα: **Ελληνικά distros/ανεξάρτητες εταιρείες**

38 Συζήτηση με **Catharsis**

45 Συζήτηση με **Ruined Families**

47 Συζήτηση με **Sadhaka**

50 Ανταπόκριση από Catharsis, Βουδαπέστη

52 Reviews

Αυτό το τεύχος ποτέ δε θα μπορούσε να βγει χωρίς τη βοήθεια των παρακάτω: της Μαρίας για την υπομονή και την ενθάρρυνση της, του Ντίνου (DW) για τις συμβουλές και όλων όσων συνεισέφεραν με τον τρόπο τους: των παιδιών από Dirty Wombs, Ruined Families και Sadhaka, του Brian, του Greg και του Happy, των ανθρώπων που τρέχουν τα distros/labels του αφιερώματος. Να 'στε όλοι καλά!

Το Duende μπορεί να εξελιχθεί σε ένα καλό fanzine εάν στείλετε προτάσεις/διορθώσεις/κριτικές εδώ:
leperjesus@hotmail.com

Σε ηλεκτρονική μορφή το Duende μπορεί να βρεθεί στο noizzzmaker.wordpress.com (εκεί μπορεί κανείς να βρει και πολλά άλλα ωραία πράγματα).

Αυτό το τεύχος αφιερώνεται με σεβασμό στη μνήμη του Παύλου Φύσσα που δολοφονήθηκε στις 18.09.13 από φασίστες.

ΓΙΑΤΙ;

Γιατί fanzine: υπάρχουν κάποια πράγματα που μας κάνουν να παθιαζόμαστε με τη μουσική. Ένα από αυτά είναι και ο D.I.Y./αντιεμπορευματικός χαρακτήρας που αυτή έχει –όταν έχει. Όταν, δηλαδή, ο σκοπός του «δημιουργού» δεν είναι να γεμίσει την τσέπη του, αλλά να βγάλει τα εσώψυχα του. Και αντίστοιχα, όταν ο σκοπός του «ακροατή»¹ δεν είναι να παρακολουθήσει αμέτοχος και από απόσταση κάποια είδωλα του θεάματος, αλλά να πάρει μέρος σε αυτήν τη γιορτή, να σπάσει τα όρια που υπάρχουν, να γίνει ζωτικό μέρος της δημιουργίας. Μέρος αυτού του κομματιού ήταν και είναι τα fanzines, έντυπες εκδόσεις από μη-επαγγελματίες γραφιάδες που κυκλοφορούνε χέρι-χέρι, από εμάς για εμάς. Μακριά από σπόνσορες, διαφημίσεις και άλλα δεινά των καιρών μας· μόνο μεράκι, φαντασία και πάθος για αυτά που ζούμε και θέλουμε να μοιραστούμε.

Γιατί μουσικό fanzine: σ' αντιπαράθεση με όσους αντιμετωπίζουν τη μουσική ως απλά μία μορφή ψυχαγωγίας, εμείς ακόμα πιστεύουμε ότι αυτή έχει και άλλες δυνατότητες. Ακόμα μπορεί να συνεπάρεται και να εμπνεύσει για πράξεις απaráμιλλης ομορφιάς. Ακόμα επιμένει να δημιουργεί στις μέρες που όλα καταστρέφονται. Προφανώς και δεν περιμένουμε ότι ο κόσμος θα αλλάξει παίζοντας δύο ακόρντα. Αλλά είμαστε σίγουροι, το έχουμε δει και το έχουμε νιώσει ότι μέσω και της μουσικής χτίστηκαν όνειρα, σχεδιάστηκαν ελπίδες, εμπνεύσεις πήραν σάρκα και οστά. Θέλουμε να βρούμε συνοδοιπόρους που νιώθουν την ίδια ανάγκη για έκφραση και απελευθέρωση, να χορέψουμε μαζί την αντίσταση.

Γιατί ελεύθερη συνεισφορά: δυστυχώς ζούμε σε μία κοινωνία όπου όλα μετριούνται με βάση το κέρδος. Τα πάντα παίρνουν αξία ως εμπορεύματα και μόνο. Η ελεύθερη συνεισφορά έμπρακτα προσπαθεί να σπάσει αυτόν τον κανόνα, να δείξει προς μία άλλη κατεύθυνση, έναν κόσμο όπου δε θα χρειάζεται να πληρώνεις για να ικανοποιείς τις ανάγκες σου. Αυτός ο κόσμος αργεί –δεν τρέφουμε αυταπάτες. Παρ' όλα αυτά όσο έχουμε δυνάμεις θα προσπαθούμε να τον ψηλαφίζουμε.

Το fanzine που κρατάς στα χέρια σου προφανώς και είχε ένα κόστος. Ελπίζουμε αυτό να καλυφθεί από τις συνεισφορές των ανθρώπων που αναγνωρίζουν την έννοια της ελεύθερης συνεισφοράς και δεν τη βλέπουν ως «τσάμπα». Παρ' όλα αυτά θεωρούμε σημαντικό το να μην μπαίνει διαχωρισμός σε αυτούς που μπορούν να στηρίξουν οικονομικά και σε αυτούς που δεν μπορούν. Θέλουμε και οι δύο να διαβάσουν το Duende!

*Όπως αναφέρεται και δίπλα, το fanzine αυτό μπορεί να βρεθεί ολόκληρο και στο noizzzmaker.wordpress.com. Το blog αυτό προϋπήρχε του fanzine και ήταν, κατά κάποιον τρόπο, ο προάγγελος του. Τα δύο αυτά μέσα είναι, ας πούμε, αμφίδρομα, με τη (βασική) διαφορά ότι το fanzine έχει κι έναν πιο πολιτικό προσανατολισμό σε σχέση με το blog, που θα παραμείνει καθαρά μουσικό. Η αλήθεια είναι ότι αμφιταλαντευτήκαμε για κάμποσα πράγματα όταν αποφασίσαμε την έκδοση του Duende. Ποια η χρησιμότητα του blog πλέον; Το fanzine γιατί να μην έχει το ίδιο όνομα με το blog; Κλπ. κλπ. Τελικά κρίναμε ότι, καλώς ή κακώς, το blog φτάνει σε περισσότερα μάτια απ' ό,τι το fanzine. Μας αρέσει η αμεσότητα που υπάρχει σε αυτό το μέσο. Από την άλλη, το fanzine, όσες κοινές θεματικές και να έχει με το blog, έχει από τη φύση του μία αυτοτέλεια. Θα θέλαμε να παραμείνει έτσι. Φυσικά όλα κρίνονται με το χρόνο και όλα είναι στον αέρα...

ΓΙΑΤΙ;

¹ Σαφώς και αναγνωρίζουμε τις προβληματικές που υπάρχουν με τη χρήση λέξεων όπως «δημιουργός» και «ακροατής».

BETWEEN EARTH & SKY

Τους **Between Earth & Sky** δεν τους ήξερα ούτε σαν όνομα. Τους έμαθα για τα καλά όταν τους είδα support στους Catharsis στη Βουδαπέστη, όπου με εξέπληξαν με την καταπληκτική μουσική και εμφάνιση τους. Το συγκρότημα αυτό έχει πολύ ζουμί, οπότε επικοινωνήσαμε με τον **Greg** (φωνητικά) και το **Happy** (κιθάρα) για να μας εισάγουν στο concept της μπάντας.

Αύγουστος 2013

Δυστυχώς αμφιβάλλω αν κάποιος στην Ελλάδα έχει ξανακούσει για εσάς. Αυτό πρέπει να το διορθώσουμε! Σύστησε την μπάντα σου σε εμάς.

Greg: Σ' ευχαριστούμε, Κώστα, για τη συνέντευξη! Οι Between Earth & Sky είναι μία μπάντα από το Vancouver BC στον Καναδά –ή μάλλον, όλα τα μέλη εκτός από μένα είναι από τον Καναδά (εγώ ζω στο Seattle WA), αλλά στην ψυχή είμαι Καναδός. Υπάρχουμε σαν μπάντα εδώ και 13 χρόνια, και σ' αυτό το διάστημα έχουμε πετύχει πολύ λιγότερα πράγματα από μπάντες που υπάρχουνε για 13 βδομάδες. Έχουμε κυκλοφορήσει ένα EP από τη Refuse Records στην Ευρώπη, και έχουμε κάνει μία ευρωπαϊκή περιοδεία το καλοκαίρι του 2013, ενώ πριν από αυτό είχαμε δώσει δύο συναυλίες. Ναι, δύο συναυλίες μέσα σε 13 χρόνια. Και ναι, είμαστε μία πραγματική μπάντα. Όλα αυτά τα χρόνια υπήρχαν διάφορα πράγματα που εμπόδιζαν τη μουσική να είναι η νούμερο 1 προτεραιότητα μας: γέννες, γάμοι, διαζύγια, θάνατοι... ξέρεις, τα συνηθισμένα. Κι επειδή δεν ήμασταν ποτέ αρκετά έξυπνοι για να βρούμε πώς να κάνουμε όλα αυτά τα έντονα πράγματα που συνέβαιναν στον καθένα μας, να συμβούν σε όλους μας ταυτόχρονα, κάναμε πολλά διαλείμματα. Τα καλά νέα, τώρα, είναι ότι είμαστε ζωντανοί, λίγο-πολύ, και θα δώσουμε

περισσότερες συναυλίες και θα ηχογραφήσουμε ένα full-length LP στο κοντινό μέλλον.

Έμεινα εντυπωσιασμένος από την εμφάνιση σας στη Βουδαπέστη, ενώ βρίσκω πολύ ενδιαφέροντα τα θέματα με τα οποία καταπιάνεστε. Εξήγησε μας το concept πίσω από την μπάντα. Π.χ. εγώ το εξέλαβα ως εξής: δεν υπάρχει πολύς χρόνος. Κάνε κάτι με αυτόν. Ζήσε την κάθε στιγμή, δημιούργησε, ερωτεύσου.

Greg: Αυτό είναι ένα μέρος του concept, σίγουρα! Πιστεύω για εμάς, η κεντρική ιδέα είναι ότι εμείς, σαν άνθρωποι, είμαστε παγιδευμένοι μεταξύ γης (που τελικώς θα μας διεκδικήσει όταν πεθάνουμε) και ουρανού (που είναι το μέρος στο οποίο οι άνθρωποι πασχίζουν να βρεθούν). Οι άνθρωποι δε θέλουν να πεθάνουν. Θέλουμε να ζήσουμε για πάντα. Και αναζητούμε ιδέες και πολιτισμικά συστήματα που θα μας οδηγήσουν σε αυτόν το στόχο. Αλλά αυτές οι προσπάθειες είναι μάταιες. Δε θα καταφέρουμε να ζήσουμε για πάντα. Όλοι πεθαίνουμε. Οπότε είμαστε παγιδευμένοι στο να θέλουμε περισσότερα και ουσιαστικά να έχουμε λιγότερα. Το συγκρότημα μας σχετίζεται με αυτό: τι γίνεται όταν είμαστε παγιδευμένοι

μεταξύ αυτού που θέλουμε και αυτού που θα έχουμε; Τι κάνουμε με αυτήν την κατάσταση; Ζήσε την κάθε στιγμή, ναι. Ερωτεύσου, ναι. Αλλά επίσης: γέλα και κλάψε, και να 'σαι τρομοκρατημένος και έτοιμος να πεθάνεις. Κανείς δε θα σωθεί, όλοι είμαστε καταδικασμένοι, δεν υπάρχει ελπίδα, και σ' αυτό... έχουμε ό,τι χρειαζόμαστε για να 'μαστε όσο ζωντανόι μπορούμε για όσο μπορούμε, πριν μας συμβεί κάτι τρομερό (σ.σ. αισιόδοξος, δε λέω).

Happy: Χαίρομαι με αυτό που «πήρες» από την εμπειρία σου με το συγκρότημα. Προσωπικά, στις περισσότερες περιπτώσεις δε νιώθω αρκετά σίγουρος για να υπαγορεύσω ένα είδος συμπεριφοράς ή στάσης στους ακροατές μας, αλλά αναμφίβολα ενδιαφέρομαι στο να συζητάω ιδέες σχετικά με το τι υποψιάζομαι εγώ ότι είναι ο καλύτερος τρόπος για να προσεγγίσεις τη ζωή. Με άλλα λόγια για μένα το μήνυμα είναι παρόμοιο με αυτό που έλαβες εσύ, αλλά είμαι επιφυλακτικός στο να γενικεύω. Ναι μεν «ζήσε την κάθε στιγμή», αλλά το να ερμηνεύεις αυτήν τη φράση με έναν ακριβή τρόπο που να ισχύει σε μία ακριβή περίπτωση για κάποιον, είναι πιο δύσκολο. Οι άνθρωποι καταπιάνονται με μια ποικιλία προκλήσεων, έτσι η ατομική ερμηνεία κάποιων τέτοιων ιδεών θα ποικίλλει. Οπότε αν μπορούμε έστω να ξεκινήσουμε μια συζήτηση για μερικές ιδέες που θα βελτιώσουν τις ζωές μας, αυτό είναι ήδη κάτι το θαυμάσιο πιστεύω. Για μένα προσωπικά, η έκφραση του συγκροτήματος έχει να κάνει περισσότερο με το να μοιραζόμαστε τις εμπειρίες μας σαν ανθρώπινα όντα στον πλανήτη γη. Έχουμε το χρέος να βρίσκουμε νόημα στις ζωές μας, παρόλο που ξέρουμε ότι είμαστε κόκκοι άμμου σε ένα βράχο που έχει ξεχυθεί στην αχανή και ασυγκίνητη κενότητα του σύμπαντος. Αυτή είναι μία τρομακτική προοπτική. Ίσως αν μπορούσαμε να ηχογραφήσουμε ένα δίσκο ή να ανεβούμε στη σκηνή και ουσιαστικά πούμε «Εί, εδώ είμαστε. Είμαστε τρομαγμένοι, μπερδεμένοι και απελπισμένοι για αγάπη και επαφή με άλλους. Και πιστεύουμε ότι ίσως πολλοί άνθρωποι νιώθουν με τον ίδιο τρόπο», τότε μόνο αυτή η πράξη μοιράσματος και του να κάνουμε τους εαυτούς μας ευάλωτους θα μπορούσε να είναι ένα μέσο για να βρούμε έναν τρόπο να νιώθουμε τουλάχιστον λιγότερο μόνοι. Ουσιαστικά, πιστεύω ότι υπάρχουν πολύ λίγες απαντήσεις διαθέσιμες για τον οποιοδήποτε από εμάς. Με τα χρόνια έχω χάσει το ενδιαφέρον μου για απαντήσεις γενικότερα, και μαθαίνω να δίνω λιγότερη ενέργεια στην παρόρμηση μου για σιγουριά. Πιστεύω ότι η αποστολή είναι να μοιράζομαι και να ακούω όλο και περισσότερο, και να μαθαίνω να κάνω όλο και καλύτερες ερωτήσεις σχετικά με το τι ακριβώς κάνουμε εδώ με τις ζωές μας. Και έπειτα να νιώθω εντάξει με αυτήν τη διαδικασία αυτή καθεαυτή, παρά για το που πρόκειται να με πάει.

Φέτος κάνατε την πρώτη σας περιοδεία, αν και υπάρχετε σαν μπάντα πολλά χρόνια. Με τι

εντυπώσεις γυρίσατε από την Ευρώπη; Θα το επαναλάβετε; Θα τολμήσετε να έρθετε Ελλάδα;

Greg: Η ευρωπαϊκή περιοδεία ήταν ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ. Ποτέ δεν περιμέναμε ότι η ανταπόκριση θα ήταν αυτή που ήταν. Και δεν εννοώ ότι ήταν 1000 παιδιά κάθε βράδυ να τραγουδάνε μαζί μας. Δεν επιζητούμε αυτό το πράγμα. Αν συμβεί, έχει καλώς. Αλλά αυτό που πραγματικά θέλουμε είναι μία παθιασμένη σύνδεση με όποιον έρχεται, άσχετα αν είναι 10 άνθρωποι ή περισσότεροι. Σε αυτήν την περιοδεία, κάποιες βραδιές υπήρχαν 30 άνθρωποι. Άλλες βραδιές μερικές εκατοντάδες. Αλλά ο λόγος που ήταν μία τόσο καλή περιοδεία είναι ότι κάθε βράδυ σκαλίζαμε βαθιά και μοιραζόμασταν πραγματική ειλικρίνεια με το κοινό σχετικά με τις ζωές και τις εμπειρίες μας, και το κοινό ήξερε ότι αυτό δεν ήταν ένα show... Δεν ήταν μαλακίες... Ήταν όσο αληθινό μπορούσαμε να το κάνουμε. Στην Πράγα μιλήσαμε για τη μαμά του Sean που πέθανε λίγους μήνες πριν, από καρκίνο. Μιλήσαμε για τις απόπειρες αυτοκτονίας που έκαναν πολλά μέλη της μπάντας. Μιλήσαμε για πράγματα που ήταν αληθινά για εμάς. Και το κοινό τα κατανόησε όλα, απλά και μόνο επειδή συνδέθηκε με την ειλικρίνεια του όλου πράγματος. Λατρέψαμε το ότι το κοινό ήθελε να συνδεθεί με αυτόν τον τρόπο και να βρούμε μια χρυσή τομή. Αγαπήσαμε τους ανθρώπους που γνωρίσαμε και με τους οποίους συνδεθήκαμε. Και ναι, σίγουρα θα επιστρέψουμε. Αν υπάρχει χρόνος να επισκεφτούμε την Ελλάδα, θα το θέλαμε πολύ.

Πάνω στη σκηνή παθιάζεσαι. Μου αρέσει που μιλάς εκτενώς για τα κομμάτια, καθώς και οι κινήσεις σου ενώ τραγουδάς. Σε τι mood είσαι εκείνη τη στιγμή;

Greg: Είναι πραγματικά δύσκολο να πω, γιατί εξαρτάται από το τραγούδι. Αλλά μου έρχονται στο μυαλό κάποια παραδείγματα από συναισθήματα: ένα έχει να κάνει με το να βρίσκομαι στη ζωή, κάποιες από τις στιγμές που νιώθω πιο ζωντανός από ποτέ είναι όταν παίζω μουσική που είναι τόσο ζωτική και αληθινή. Οπότε κατ' αυτήν την έννοια το παίρνω πολύ σοβαρά, σαν να ήταν ζήτημα ζωής και θανάτου... Όχι απλά για μένα, αλλά και για το κοινό. Είναι σαν αυτά τα τραγούδια να είναι ένας τρόπος για να νιώσω πραγματικά ζωντανός μέσα σε μια ζωή των ζωντανών νεκρών. Φυσικά είναι μόνο τραγούδια, και το συγκρότημα είναι απλά μια παρέα τύπων που παίζουν μουσικά όργανα και ουρλιάζουν. Οπότε πρέπει να 'μαστε επιφυλακτικοί με όλα αυτά (σ.σ. "take with a grain of salt" είπε συγκεκριμένα), δε γίνεται να ξεχνάμε ότι το να παίζουμε τραγούδια δε θα μας σώσει. Ίσως να κάνει τη ζωή καλύτερη, και ίσως να νιώθουμε κοντά ο ένας με τον άλλον, και με το κοινό, όταν παίζουμε, αλλά δεν μπορούμε να περιμένουμε ότι η μπάντα ή η μουσική θα κατακτήσει τους αναπόφευκτους θανάτους μας. Απλά θα μας κάνει να νιώσουμε λίγο καλύτερα για

κάποιο διάστημα. Οπότε κατ' αυτήν την έννοια υπάρχει πάντα μία γεύση ξεγνοιασιάς και μία αίσθηση του χιούμορ με την μπάντα. Χωρίς αυτό κάθε live θα έμοιαζε περισσότερο με κηδεία για τους εαυτούς μας, παρά με γιορτή με το κοινό για το πόσο έντονη μπορεί να είναι η ζωή μέσα στον στείρο κόσμο μας.

Η μουσική σας είναι πολύ χαρακτηριστική και ιδιαίτερη. Τα φωνητικά σου επίσης. Ποιες είναι οι μουσικές επιρροές σας;

Greg: Αν σου πω μάλλον δε θα με πιστέψεις. Αλλά ορίστε: η πρώτη μου έμπνευση είναι η κλασική μουσική από διάφορους συνθέτες (για το πάθος και την ένταση της, που επιτυγχάνονται με έναν τρόπο τόσο διαφορετικό από το hardcore)... Πολύ heavy metal (όπως Skid Row, W.A.S.P., Ratt, Triumph, Dokken για την επική τελειότητα τους από μπάντα σε μπάντα και την ικανότητα τους να δείχνουν ωραίοι σε στενά ρούχα)... Πολλές από τις μπάντες στις οποίες παίζαμε παλιότερα (όπως τα συγκροτήματα του Sean, Strain και By a Thread, και οι Trial από μένα)... Και επίσης λατρεύω μπάντες σαν τους Behemoth που πραγματικά επεκτείνουν τα όρια του τι είναι δυνατό. Μας αρέσει να ακούμε αυτές τις μπάντες (εννοώ αυτές που παίζαμε παλιότερα) και να σκεφτόμαστε τι έχουμε μάθει σε προσωπικό επίπεδο από τότε που ηχογραφήθηκαν αυτοί οι δίσκοι, και τι θα μπορούσαμε να κάνουμε διαφορετικά με τη μουσική μας, συνειδητοποιώντας αυτά τα πράγματα. Όλοι μας έχουμε τόσο διαφορετικές επιρροές, είναι θαύμα το πώς δεν σκοτωνόμαστε μεταξύ μας και καταφέρνουμε να κάνουμε μουσική μαζί η οποία μας αρέσει και με την οποία χαιρόμαστε.

Στην κασέτα σας προτείνετε ένα σωρό βιβλία, ενώ έχετε και άλλα τόσα αποφθέγματα! Επειδή πολλοί δεν την έχουν, αν θες πρότεινε μας μερικά αξιόλογα πράγματα να ψάξουμε.

Greg: Βεβαίως! Παρακάτω είναι η ίδια η λίστα. Λέει πολλά παραπάνω απ' όσα θα μπορούσα να σκεφτώ εγώ σαν νέες προτάσεις. Αν θα 'πρεπε να διαλέξεις ένα πράγμα από την παρακάτω λίστα, εγώ θα σου πρότεινα: όλα. Φυσικά πάντα ανανεώνουμε αυτήν τη λίστα, και οι νέες προτάσεις θα συγκεντρωθούν και θα εμφανιστούν στον επόμενο δίσκο του συγκροτήματος.

Οι Between Earth & Sky ταπεινά σας προτείνουν να:

Διαβάσετε:

The Denial of Death και *Escape From Evil*, του Ernest Becker; *Man's Search For Meaning*, του Viktor Frankl; *Half the Sky: Turning Oppression into Opportunity for Women Worldwide*, των Nicholas Kristof και Sheryl WuDunn; *Stop Walking on Eggshells*, των Paul T. Mason και Randi Kreger; *Burning Fight: The Nineties Hardcore Revolution in Ethics, Politics, Spirit, and Sound*, του Brian Peterson; *Rolling Thunder*, της CrimethInc Collective; *Unbearable*

Lightness of Being και *Immortality* του Milan Kundera; *The Plague* του Albert Camus; *The Trial* του Franz Kafka; *Cat's Cradle* του Kurt Vonnegut; *Blood Meridian* του Cormac McCarthy; *Persepolis* της Marjane Satrapi; *Fun Home* της Alison Bechdel; *The Religious Case Against Belief* του James P. Carse; *The Road on Which We Came: A History of the Western Shoshone*, του Steven J. Crum; *The Walking Dead* του Robert Kirkman; *Green is the New Red* του Will Potter; *V For Vendetta* του Alan Moore

Δείτε:

Flight From Death; Why We Fight; Smile Pinky; Man on Wire; The Big Lebowski; The Power of Nightmares; The Devil Came on Horseback; Anchorman; Dawn of the Dead; The Canary Effect; The Good, The Bad, and The Ugly; Metalocalypse (season one); Rushmore; Earthlings

Ακούσετε:

Behemoth "Evangelion", Propagandhi "Supporting Caste"; Lou Reed "New York"; The Proletariat "Indifference", Immortal "Sons of Northern Darkness"; From the Depths "Germinate"; Queensryche "Operation: Mindcrime"; Youth of Today all; Miles Davis "Kind of Blue"; Los Crudos "Asesinos"; Immortal Technique "Revolutionary Vol. 2"; Seven Generations "To See the End"; Dead Prez "Let's Get Free"; Parallax "Mediums & Messages"; Estea El & K-Rec "Eternally Fresh Forever the Def"

Ψάξτε:

veganism; Ronnie James Dio; greatest hockey fights; raw food recipes; SHAC 7; siteswap; Earth First; straightedge; The Onion; double cross webzine; One Hundred For Haiti; Tim and Eric; Al Jazeera; xstuckinthepastx; Planet Earth; thelifeyoucansave

Happy: Εγώ προτείνω την αναζήτηση οποιασδήποτε τέχνης που φωτίζει το μυαλό, την καρδιά ή τον κόσμο. Εγώ προσωπικά έχω βρει μια βαθιά σύνδεση με έργα λογοτεχνικής φαντασίας. Εδώ υπάρχει μία σύντομη λίστα με μερικά βιβλία που μου έχουν δώσει νέους τρόπους ερμηνείας του κόσμου ή που έχουν ξεθάψει ένα αίσθημα από μέσα μου που μου φάνηκε πραγματικό τη στιγμή που το κατανόησα ουσιαστικά: *The Sirens of Titan* του Kurt Vonnegut, *The Crossing* του Cormac McCarthy, *You Are Not a Stranger Here* του Adam Haslett, *The Unbearable Lightness of Being* του Milan Kundera, *The Dog of the Marriage* του Amy Hempel, *The Elegance of the Hedgehog* του Muriel Barbery. Δεν ξέρω πόσα από αυτά είναι διαθέσιμα στα ελληνικά. Συγγνώμη.

Τι ακούτε για την Ελλάδα εκεί που μένετε;

Greg: Ακούμε λίγα πράγματα για την οικονομία της Ελλάδας, και ακούμε λίγα πράγματα για διαμαρτυρίες από καιρό σε καιρό, αλλά στην πραγματικότητα δεν ακούμε και πολλά. Στα αμερικάνικα media αρέσει όταν η Miley Cyrus κουνάει τους γοφούς της αισθησιακά και όταν ο Ben Affleck επιλέγεται να γίνει ο επόμενος Batman. Επίσης μας αρέσει όταν οι άνθρωποι πεθαίνουν. Συνήθως με τρομερούς τρόπους. Εκτός αυτών, εάν μία οικονομία δεν πάει καλά ή αν οι άνθρωποι διαμαρτύρονται κάπου δεν παίζει ρόλο στα mainstream media. Θα 'πρεπε να δουλέψετε σκληρότερα, παιδιά! Πρέπει να αρχίσετε να κουνάτε αισθησιακά τους γοφούς σας μέσα σε κοστούμια του Batman, ενώ σκοτώνετε αβοήθητους ανθρώπους με χημικά όπλα. Τότε θα αρχίσουμε να ακούμε περισσότερα για εσάς στις Η.Π.Α.

Το "Of roots and wings" EP ήταν ένα από τα καλύτερα πράγματα που άκουσα τελευταία. Έχετε καθόλου νέο υλικό; Σχεδιάζετε κάτι καινούριο;

Greg: Έχουμε περίπου 12 demo κομμάτια τα οποία θα χρησιμοποιήσουμε σαν βάση για την επόμενη ηχογράφηση μας, η οποία θα είναι full-length. Θα δουλέψουμε τον επόμενο δίσκο το φθινόπωρο του 2013 και θα τον ηχογραφήσουμε κατά πάσα πιθανότητα στο πρώτο μισό του 2014. Είμαστε ενθουσιασμένοι που θα ηχογραφήσουμε με το φίλο μας Theo Goutzinakis... προσέχεις το όνομα; Είναι από την καναδέζικη pop-punk μπάντα Gob και είναι τρομερός μηχανικός ήχου, και είναι Έλληνας!

Πέρα από τη μουσική, ασχολείσαι με πολλά άλλα projects. Ντοκιμαντέρ, ομιλίες σε συνέδρια κ.ά. Δε βαριέσαι ποτέ; Τι σε ωθεί να τα κάνεις όλα αυτά; Νιώθεις χαρούμενος για πράγματα που έχεις κάνει;

Greg: Ποτέ δε βαριέμαι. Δεν υπάρχει χρόνος για να βαρεθώ, και υπάρχουν τόσα να κάνω -τόσα διασκεδαστικά και συναρπαστικά πράγματα- που δεν

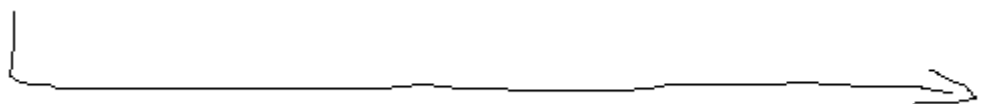
μπορώ να φανταστώ ότι θα βαρεθώ ποτέ. Γιατί τα κάνω όλα αυτά, από τις spoken word περιόδους στα συγκροτήματα και από τη δουλειά στο One Hundred For Haiti (<http://www.onehundredforhaiti.org>) στο να ηχογραφήω επεισόδια για podcasting (<http://www.betweenearthandsky.com>) (σ.σ. podcasting: σκεφτείτε κάτι σαν το διαδικτυακό ραδιόφωνο, αλλά όχι ακριβώς); Γιατί η ζωή είναι μικρή, και σε αυτόν το χρόνο που έχω, που μπορεί να μην είναι πολύς, θέλω να βάλω όσο περισσότερη δημιουργία μπορώ. Θα 'θελα πολύ να δημιουργώ και να μοιράζομαι ό,τι έχω να μοιραστώ. Θα 'θελα να σας προσκαλέσω να με ακολουθήσετε σ' αυτό το ταξίδι! Ο κόσμος είναι ένα εύκολο μέρος για τεμπελιά. Πιστεύω ότι η τεμπελιά είναι βαρετή. Σίγουρα έχει πλάκα να χαλαρώνεις για λίγο από ώρα σε ώρα και να βλέπεις το "The big Lebowski" ή να βγαίνεις με φίλους... αλλά υπάρχει και τόσος πολύς χρόνος που ξοδεύουμε που θα μπορούσε να αξιοποιηθεί για να κάνουμε απίστευτα πράγματα. Πάντα ελπίζω ότι τα πράγματα που κάνω έχουν αντίκτυπο σε άλλους ανθρώπους, και καμιά φορά αυτό όντως συμβαίνει.

Κλείσε αυτήν τη συζήτηση με ένα αγαπημένο σου απόφθεγμα. Ένα που να μην υπάρχει στο album σας!

Greg: «Το να ζεις μια γεμάτη ζωή σημαίνει να ζεις με την επίγνωση του βουητού του τρόμου που υποβόσκει» - Ernest Becker.

Happy: «Το νόημα είναι ένα ασταθές οικοδόμημα που χτίζουμε με σκουπίδια, δόγματα, παιδικά τραύματα, άρθρα εφημερίδων, τυχαίες παρατηρήσεις, παλιές ταινίες, μικρές νίκες, ανθρώπους που μισήσαμε, ανθρώπους που αγαπήσαμε· ίσως είναι έτσι επειδή η αίσθηση μας για το ποια είναι η υπόθεση είναι κατασκευασμένη με τόσο ακατάλληλα υλικά που την υπερασπιζόμαστε τόσο λυσσαλέα, ακόμα και μέχρι θανάτου» -Salman Rushdie, "Imaginary homelands", *Imaginary Homelands*.

Το δικό μας σχόλιο: οι Between Earth & Sky αναφέρουν πολλά αξιόλογα πράγματα στη συζήτηση που είχαμε μαζί τους. Ειδικά στο section με τις προτάσεις υπάρχουν πολλοί θησαυροί, όπως και αρκετά πράγματα που μας φάνηκαν (το λιγότερο) περίεργα (μα καλά, Behemoth; Immortal;;). Το σημαντικό είναι ότι ωθούν τον κόσμο να την ψάξει πέρα από τη μουσική, με έννοιες όπως veganism και straight-edge για παράδειγμα. Κανείς μας δε γεννήθηκε παντογνώστης και μες στα πράγματα, όλοι μας λίγο-πολύ επηρεαστήκαμε από πράγματα που διαβάζαμε στα ένθετα των CD ή οι στίχοι ενός αγαπημένου μας τραγουδιού ήταν η αφορμή να γνωρίσουμε νέες έννοιες. Θα θέλαμε να μιλήσουμε εκτενέστερα για κάποια από αυτά που μας είπαν οι Between Earth & Sky, και ελπίζουμε να το κάνουμε· στο μέλλον. Π.χ. μία κριτική στη φόρα των φιλανθρωπικών οργανώσεων (βλέπε thelifeyouscansave, One Hundred for Haiti κλπ.) ή σε ιδεολογίες τύπου straight-edge ταιριάζει εδώ. Προς το παρόν πάρτε μία κριτική για το "Of roots and wings" EP και τα υπόλοιπα θα τα βρούμε εν καιρώ.

Between Earth & Sky "Of roots and wings" EP (2011)

Οι Between Earth & Sky είναι μία μελωδική (όχι φλώρικη) hardcore μπάντα από τον Καναδά, η οποία support-αρε και τους Catharsis σε κάποιες στάσεις της ευρωπαϊκής τους περιοδείας. Μάλιστα μοιράζονται και ένα κοινό μέλος, το φοβερό drummer Alexei Rodriguez. Άλλα μέλη έπαιζαν/παίζουν και σε Trial, Strain, By a Thread κ.ά., οπότε δεν έχουμε να κάνουμε με πρωτάρηδες. Η πρώτη μου γνωριμία μαζί τους ήταν το live τους στη Βουδαπέστη, όπου και με ξετίναξαν. Οι τύποι έχουν τραγουδάρεις + φοβερό performance. Το EP τους (σε μορφή κασέτας) με αντάμειψε πλήρως, νιώθω τυχερός που τους ανακάλυψα.

Τα τραγούδια είναι λίγα (5 συν ένα ιντερλούδιο) και σημαντικά. Καταρχήν σχηματίζουν μία εικόνα γι' αυτούς από τα κείμενα που έχουνε -όπως και στο live, θέλουν να σου δώσουν να καταλάβεις ότι το συγκρότημα έχει ένα συγκεκριμένο concept. Η ιδέα του θανάτου και του εναπομείνοντος χρόνου είναι οι κύριες θεματικές τους. Πάθη, σχέσεις, πόνος, φόβος, πώς περιπλέκονται όλα αυτά στη ζωή μας, πόση σημασία τους δίνουμε, πώς μας ορίζουν; Επιδιώκουμε την αλλαγή ή περιμένουμε καρτερικά να έρθει η σειρά μας; Οι στίχοι τους είναι καλογραμμένοι και κατανοητοί. Οι ίδιοι λένε ότι είναι επηρεασμένοι από τον Ernest Becker (το βιβλίο του, "The denial of death" είναι το πρώτο που προτείνουν) και το Samuel Beckett. Πέρα από αυτούς βλέπεις αναφορές και σε Camus, Rusell και πολλούς άλλους -η χαρά όσων έχουν όρεξη και θέληση να διαβάσουν. Αν, πάλι, σας απωθεί το διάβασμα, προτείνουν και ταινίες και μουσική.

Με ένα τέτοιο βαρύ concept φυσικά οι Between Earth & Sky δε θα μπορούσαν να παίζουν χαρούμενη μουσική. Οι μελωδίες τους είναι δραματικές, ενώ η ερμηνεία του Bennick ανεπανάληπτη. Δεν ξέρω, ίσως είμαι ακόμα επηρεασμένος από το live, αλλά ο άνθρωπος έχει απίστευτη εκφραστικότητα. Βασικά είναι τόσο διαφορετικός από αυτά που ακούω συνήθως. Δεν γκαρίζει, φωνάζει με πάθος, μιλάει, σχεδόν gar-άρει, αλλά με πολύ ιδιαίτερο στυλ. Παθιάζεται και στο μεταδίδει άμεσα. Είναι λες και το βασανίζουν τα ερωτήματα που θέτει. Μεγάλο συν η ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ άρθρωση και κατανοητή προφορά, πραγματικά σε βοηθάει.

Μουσικά, τα πράγματα είναι στο ίδιο υψηλό επίπεδο. Hardcore μοντέρνο, με τις ωραίες εναλλαγές του, λίγο από crust σε σημεία, πολύ καλή αίσθηση της μελωδίας, καθαρή παραγωγή. Δε φοβούνται να χώσουν ακόμα και πλάτες από πλήκτρα σε σημεία. Όλα τα τραγούδια είναι ποιοτικά, αλλά, ευτυχώς ή δυστυχώς, ένα βρίσκεται κάμποσα σκαλιά παραπάνω. Μιλώ για το "The spirit burial ground", τραγούδι που με στοίχειωσε από τη στιγμή που το άκουσα live. Δεν το συνηθίζω να εκθειάζω μεμονωμένα κομμάτια, αλλά εδώ έχουμε ίσως το καλύτερο τραγούδι που έχω ακούσει εδώ και πολύ καιρό. Σας εξορκίζω να το ακούσετε, θα είναι ο λόγος που θα αγαπήσετε αυτήν τη μπάντα. Αυτά, και να έχετε από κοντά τους δικούς σας!

Έτσι είναι ο Greg όταν ουρλιάζει
μπροστά σε ιδρωμένους πάνκηδες...

... κι έτσι είναι όταν μιλάει
μπροστά σε γραβατωμένους

Το fanzine λέγεται Duende. Πέρα από μια εύηχη λέξη, “Duende” είναι και ένα φοβερό τραγούδι των Catharsis. Εκτός από αυτό, duende σημαίνει και πολλά άλλα πράγματα...

Πρώτα απ’ όλα, duende ονομάζουν στην ιβηρική χερσόνησο ένα είδος ζωτικού/νεράιδας, μυθολογικού πλάσματος τέλος πάντων. Φανταστείτε ένα μικρό, σκανταλιάρικο πνεύμα, σαν αυτό που κοσμεί αυτήν τη σελίδα. Ώπα, είπαμε «πνεύμα», οπότε αυτόματα περνάμε στην επόμενη (και πιο συνηθισμένη) χρήση της λέξης...

«Αυτό το τραγούδι έχει duende». Όταν λέμε ότι ένα καλλιτεχνικό έργο έχει duende, εννοούμε ότι έχει ψυχή (= πνεύμα). Για να δούμε τι είχε πει ο Ισπανός ποιητής Federico Garcia Lorca για το duende:

Σε όλη την Ανδαλουσία όλοι μιλούν συνεχώς για το duende και το αναγνωρίζουν με αλάνθαστο ένστικτο μόλις εμφανιστεί. Ο υπέροχος τραγουδιστής του flamenco, El Lebrijano είπε: «Όταν τραγουδάω με duende δε συγκρίνομαι με κανέναν...». Ο Manuel Torres, ένας άντρας με την περισσότερη κουλτούρα να κυλάει στο αίμα του από οποιονδήποτε άλλον γνωρίζω, όταν άκουσε το δικό του “Nocturno del Genaralide”, έκανε την εξής εξαιρετική αναγγελία: «Όλα όσα περικλείουν σκοτεινούς μυστηριώδεις ήχους έχουν duende. Και αυτή είναι η αλήθεια». Αυτοί οι σκοτεινοί ήχοι είναι το μυστήριο, οι ρίζες που ωθούνται στο γόνιμο έδαφος, που το γνωρίζουμε όλοι, που το αγνοούμε όλοι, αλλά από το οποίο παίρνουμε την αλήθεια στις τέχνες. Συνεπώς duende είναι δύναμη και όχι συμπεριφορά, είναι προσπάθεια και όχι σκέψη. Άκουσα κάποτε έναν ηλικιωμένο και έμπειρο κιθαρίστα να λέει: «Το duende δεν είναι στο λαρόγγι, το duende ανεβαίνει από τα δάχτυλα των ποδιών σου». Πράγμα που σημαίνει ότι δεν είναι θέμα ικανότητας, αλλά πραγματικού ζωντανού περιεχομένου, μορφής, αίματος, αρχαίας κουλτούρας, δημιουργικής ενέργειας.

Αυτό ψάχνουμε κι εμείς στη μουσική! Ψάχνουμε αυτό το συναίσθημα που σιγοκαίει στα σωθικά και εκρήγνυται στο άκουσμα συγκεκριμένων ήχων. Το duende είναι κάτι ρευστό, δεν μπορείς να το σχηματοποιήσεις, έρχεται και φεύγει την ίδια στιγμή. Δεν είναι μόνο το πάθος και η συγκίνηση, είναι ότι το σώμα ανταποκρίνεται σε κάτι άυλο. Σε συνεπαίρνει, μετά από αυτό μπορείς να σπάσεις τα προσωπικά σου όρια.

Ο Lorca μίλησε για «σκοτεινούς, μυστηριώδεις ήχους». Το σκοτάδι, η θλίψη, η τραγικότητα είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένα με το duende. Το duende δε θα βρεθεί σε ματζόρε νότες. Το duende υπάρχει στο “Famous blue raincoat” του Leonard Cohen, στο “Οι κούφιοι άνθρωποι” των Ωχρά Σπειροχαίτη, στο “Defeat” των Requiem. Υπάρχει στους Neurosis, στους Amenra. Το duende είναι συνδεδεμένο με την ιδέα του θανάτου, είναι η σπαρακτική επιβεβαίωση της θνησιμότητας. Είναι ο αγώνας ενάντια στο θάνατο, ο αγώνας για ζωή, για δημιουργία.

DIRTY WOMBS

Οι **Dirty Wombs** από την Πάτρα έγιναν γρήγορα ένα από τα πιο καυτά ονόματα του ελληνικού underground. Μετά το live τους στο Βιολογικό, και αφού ακούσαμε το split-μπόμπα με τους Gutter επικοινωνήσαμε με τα παιδιά από την Πάτρα για να απαντήσουν στις αδιάκριτες ερωτήσεις μας. Διαβάστε παρακάτω τα όσα ενδιαφέροντα μας είπαν!

Άνοιξη 2013

(Σημείωση: η συνέντευξη πρωτοδόθηκε για το noizzzmaker.wordpress.com)

Καταρχήν, μιας και μόλις γυρίσατε από το πρώτο σας ελληνικό tour, πείτε μου τα συναισθήματα σας για αυτό. Μακρηγορήστε όσο θέλετε, για τις σχέσεις σας με τους Backlash, ποια πόλη γουστάρατε πιο πολύ, τι προβλήματα παρουσιάστηκαν, αστεία περιστατικά, τα πάντα.

Κώστας: Επιτέλους έγινε και αυτό! Συνήθως μες στη χρονιά κάνουμε ένα live τον μήνα το πολύ και κάθε φορά που τελειώνει το live ξενερώνουμε. Είναι αλλιώς να παίζεις κάθε μέρα. Όσον αφορά τους Backlash, είναι η πρώτη φορά που κάνουμε tour με ξένη μπάντα και ήταν ωραία εμπειρία. Τα παιδιά ήταν γαμάτα και όσο περνούσαν οι μέρες δέναμε πιο πολύ.

Ντίνος: Οι Backlash ήταν πράγματι φοβεροί τύποι. Προσγειωμένοι, αυτό που λέμε "καλά" παιδιά, είχαν πλάκα, και ήταν και γερά ποτήρια! Η όλη εμπειρία του tour ήταν φανταστική. Δεν είχαμε ξαναπαίξει τόσες μέρες συνεχόμενα live γι' αυτό και γουστάραμε τόσο πολύ. Προβληματάκια προέκυψαν κάποια, ιδιαίτερα στην αρχή του tour. Ένα χαλασμένο αμάξι που ευτυχώς φτιάχτηκε και κάποια ακυρωμένα live που ευτυχώς "σωθήκαν". Προβλήματα που ευτυχώς δε μας έκαναν να την παρατήσουμε την φάση. Κάθε πόλη μας άφησε κάτι για να θυμόμαστε, μιας και σε κάθε πόλη γνωρίσαμε νέα τρομερά άτομα και ανταμώσαμε παλιούς καλούς φίλους. Νομίζω πως η Θεσσαλονίκη, με αυτό τον διαφορετικό αέρα που εκπέμπει, και η έκπληξη του tour η Καρδίτσα, είναι σίγουρα μέσα στην καρδιά μας.

Άρης: Πραγματικά πολύ ωραία εμπειρία και κάτι που σίγουρα θα το θυμόμαστε όλοι για καιρό. Ένα μεγάλο ευχαριστώ σε όσους το τρέξαν και κατάφεραν να γίνει, στα παιδιά που μας φιλοξένησαν, μας ταΐσαν, μας ποτίσαν, μας ανοίξαν τα σπίτια τους και τέλος πάντων στο κόσμο που ήρθε, μας στήριξε με την παρουσία του κι ανταλλάξαμε δυο κουβέντες. Όσον αφορά τους Backlash γαμώ τα παιδιά, ελπίζω να τα ξαναπούμε σύντομα κάπου αλλού!

Κώστας: Δεν θα μπορούσα να μην το μοιραστώ μαζί σου. Που λες είμαστε ΤΕΙ Καρδίτσας, έχει τελειώσει το live και βλέπεις Ντίνο να ανεβαίνει στο τραπέζι, που έδιναν τα παιδιά τις μπύρες, για να πιαστεί από το στεφάνι μιάς μπασκέτας που βρισκόταν ακριβώς από πάνω. Κρεμιέται απ' το στεφάνι και όταν αφήνει ελεύθερα τα χέρια του, σκοράρει τον εαυτό του στο τραπέζι ανοίγοντας μια τρύπα διαμέτρου 0.5m! Νικήσαμε! Στο σπίτι τον μαλώσαμε βέβαια..

Ντίνος: Το είχα καημό να καρφώσω μια φορά σε μπασκέτα!

Αν θυμάμαι καλά τον Απρίλιο είχατε παίξει και Αγγλία. Γενικά όταν επιστρέφετε μετά από τέτοιες εμπειρίες νιώθετε διαφορετικοί; Π.χ. υπάρχει βαρεμάρα, υπάρχει έμπνευση σε στυλ «πω πω, αυτή είναι η φάση μας» και να σου τα riff-άκια, τι ακριβώς; Με τις κοπελιές σας πώς το διαχειρίζεστε, δεν γκρινιάζουν;

Ντίνος: Το standard (με μας τουλάχιστον) είναι ότι πριν από κάθε τέτοια περιοδεία θα σκάσει σίγουρα μια μικρή αναποδιά που θα σε κάνει να πεις “Okay ας το κάνουμε τώρα και μετά αράζουμε”. Όταν όμως επιστρέφεις, δέκα φορές πιο γεμάτος, νιώθοντας πως έχεις παίξει “γαμώ”, σε νέα μέρη, με νέες εμπειρίες, νέες φιλίες, και αναμνήσεις που δεν πρόκειται ποτέ να ξεχάσεις, τότε είναι που λες “Δε γαμιέται, θα το κάνω άλλες δέκα φορές, όσο αντέξω” και να σου νέες ιδέες για μικρά και μεγάλα tour, νέα σχέδια κλπ. Riff δε θα’ λεγα ότι μας βγαίνουν μετά από τέτοιες εμπειρίες, μιας και το mood είναι να ξαναπαίζουμε όσο πιο σύντομα ξανά ζωντανά, παρά να προβάσουμε σε κάποιο studio. Αυτά σκάνε σε άλλες φάσεις.

Μιας και το “Dirty Wombs/Gutter” split album είναι φρέσκο φρέσκο, θέλω να πούμε μερικά πράγματα για αυτό. Καταρχήν μου φάνηκε πολύ «θετικοί» στους στίχους σας, τι έπαιξε;

Ντίνος: Οι στίχοι μας μπορεί πράγματι να φαίνονται κάπως θετικοί αλλά στ’ αλήθεια γράφτηκαν σε κάποιες δύσκολες στιγμές της ζωής της δικής μας, αλλά και εκείνης που μας περιβάλλει γενικότερα. Νομίζω πως ουσιαστικά αποτελούν μια φωνή προς τους ίδιους μας τους εαυτούς. Τους γράφουμε πρωτίστως για εμάς. Για να μην τα παρατάμε, για να πολεμάμε, για να σηκώνουμε το κεφάλι ψηλά, και να συνεχίζουμε την πορεία μας προς τα εκεί όπου κρίνουμε ως σωστό. Εάν έστω και ένα άτομο καταφέρει κάποια στιγμή να πάρει λίγη δύναμη από δαύτους, τότε η χαρά που θα πάρουμε θα είναι το κάτι άλλο. Σε στιγμές όπου οι στίχοι γίνονται κάπως πιο επιθετικοί, στόχος θα’ λεγα πως είναι η αφύπνιση του άλλου αλλά και η υπενθύμιση κάποιων πολύ στοιχειωδών σημαντικών πραγμάτων. Στις μέρες μας νομίζω πως ο άνθρωπος ξεχνάει συχνά ότι κάθε μέρα του παίρνουν τη ζωή από τα ίδια του τα χέρια.

Άρης: Όσον αφορά τους στίχους συμφωνώ απόλυτα με τον Ντίνο απλά ξέχασε να πει κάτι πολύ σημαντικό: ότι εμείς γενικά είμαστε πολύ ευχάριστα παιδιά ούτως η άλλως. Εκπέμπουμε θετική ενέργεια από μακριά κι αυτό δεν το λέω εγώ, όποιον και να ρωτήσεις αυτό θα σου πει. Επομένως σύμφωνα με τα παραπάνω θα ήταν λίγο αντιφατικό να εκφράζαμε μια απαισιοδοξία μέσα απ’ τους στίχους μας. Αυτά, τίποτα περισσότερο τίποτα λιγότερο!

Κώστας: Άσε που μας επηρέασε ο Γεωργαντάς και η διαφημιστική του καμπάνια.

Η πλευρά των Gutter πώς σας φάνηκε; Εγώ δεν τους είχα ξανακούσει κι έπαθα πλάκα.

Κώστας: Που να τους δεις και live! Τα παιδιά παίζουν αυτό που ακούνε και γουστάρουν και σε συνδυασμό με τις παικτικές τους ικανότητες βγαίνει αυτό το άψογο αποτέλεσμα. Από την πρώτη κυκλοφορία τους είχαμε

ενθουσιαστεί και απ’ ό,τι φαίνεται σε κάθε τους δουλειά το πάνε ένα βήμα παραπέρα. Για μένα η πλευρά τους έχει τα καλύτερα κομμάτια τους μέχρι τώρα.

Ντίνος: Η πλευρά των Gutter είναι εκρηκτική, αλητική, τίγκα στην ενέργεια, αυτό που λέμε μπόμπα. Το “Tomorrow Dies Today” είναι πιθανώς ένα από τα αγαπημένα μου φετινά κομμάτια. Γενικά οι Gutter είναι αυτό που λέμε “μεγάλη μπάντα”, με όλη τη σημασία! Μακάρι να το τρέξουν ακόμη περισσότερο, με περισσότερες ζωντανές εμφανίσεις.

Ξέρω ότι είναι μεγάλο ζόρι για μία μπάντα να «βρει τον ήχο της», όπως λένε. Δηλαδή ρυθμίσεις στον ενισχυτή, πεταλάκια, ποιος ενισχυτής, ποια κιθάρα, ποιο κούρδισμα κλπ. κλπ. Εσείς πώς την παλέψατε με αυτό; Σαν διαδικασία το βρήκατε/βρίσκετε δημιουργικό ή απλά σαν μία σπαστική διαδικασία που απλά πρέπει να γίνει; Συνεχίζετε να ψάχνετε σε αυτό ή πιστεύετε ότι έχετε κατασταλάξει κάπου; Π.χ. εμένα ο ήχος της πλευράς σας στο split μου φάνηκε ένα κλικ πιο αδύναμος σε σχέση με το “We rise” EP ας πούμε.

Ντίνος: Είμαι πραγματικά ικανοποιημένος από τον ήχο μας στο καινούριο split και μάλιστα πολύ περισσότερο από εκείνον των προηγούμενων δουλειών μας. Σίγουρα δεν είναι ο ήχος στον οποίο έχουμε κατασταλάξει αλλά νομίζω πως είμαστε πολύ ευχαριστημένοι. Η διαδικασία του “να βρεις τον ήχο σου” είναι εξαιρετικά δύσκολη ιδιαίτερα για μία μπάντα που ξεκινάει από το απόλυτο μηδέν, όπως δηλαδή κάναμε κι εμείς. Ξέρεις, μονάχα οι κιθάρες μας, απειρία, κανένα πεταλάκι, καμία κεφαλή, καμία καμπίνα. Με τον καιρό, με την εμπειρία, με τα ακούσματα αλλά και με τα λάθη νομίζω πως σιγά σιγά αποκτάς μία εικόνα του πώς πρέπει να ηχεί η μουσική σου. Μετά έρχεται η φάση όπου μια μέρα θα βάλεις αυτόματα μία συγκεκριμένη ρύθμιση στο εκάστοτε προβάδικο, θα δεις τί σου λείπει και θα το αναζητήσεις σ’ έναν κατάλογο με πετάλια, ή και θα θέσεις τα πρώτα σου πλάνα για την αγορά μίας αξιοπρεπούς κεφαλής. Σίγουρα είναι μία πολύ ενδιαφέρουσα διαδικασία που απαιτεί όμως πολύ χρόνο αλλά και χρήμα... Πιστεύω πως ακόμη δεν έχουμε σιγουρευτεί 100% για κάτι που αφορά στο τεχνικό μέρος του ήχου μας, αλλά νομίζω πως στις επόμενες δουλειές μας θα έχουν γίνει τα πρώτα αποφασιστικά βήματα. Το κούρδισμα είναι “Drop D” και δεν πιστεύω ότι θα αλλάξει. Κατάλοιπο κάποιων “βαριών” μας ακουσμάτων υποθέτω...

Κώστας: Όλη η διαδικασία της ηχογράφησης είναι ευχάριστη για μας και από την δουλειά του τελευταίου split μπορώ να πω ότι έγινε πρόκληση. Αυτό το λέω διότι δεν βάλαμε απλά ένα καρφί στην κονσόλα, αλλά ψάξαμε αρκετούς ενισχυτές στο στούντιο όπως και δανειστήκαμε έναν συγκεκριμένο μέχρι να βρούμε τις χροιές που μας άρεσαν. Είναι γνωστό ότι για να πετύχεις το καλύτερο αποτέλεσμα, ηχογραφείς με τα μηχανήματα

που παίζεις στην πρόβα και γουστάρεις. Δυστυχώς δεν έχουμε βρει ακόμα τον ήχο που μας αρέσει μέσα στα στούντιο που προβάρουμε. Παρ' όλα αυτά, που και που παίρνουμε καινούριο εξοπλισμό και βλέπουμε ότι υπάρχει βελτίωση. Ελπίζουμε στην επόμενη δουλειά να έχουμε βρει ακόμα πιο πολύ την φάση μας. Αλλά δεν βαριέσαι...πανκ παίζουμε!

Έχετε ένα κόλλημα με την Ιαπωνία. Αυτό ξεκίνησε με τη μουσική ή είχατε κάποια σχέση νωρίτερα; Π.χ. manga, αυτές οι τσόντες με τα κινούμενα σχέδια, οι περίεργες ταινίες με τα σπαθιά κλπ. Εγώ ξερνάω με όλα αυτά.

Κώστας: Λίγο το κάστρο του Τακέσι, λίγο το κλιματιστικό, λίγο το αμάξι του πατέρα μου με ώθησαν στην αγάπη μου για την Ιαπωνία... Όχι, ήταν καθαρά η hc / punk σκηνή της Ιαπωνίας.

Ντίνος: Μπα μικρή σχέση με όλα όσα αναφέρεις. Λίγα κόμικ, καθόλου "άνιμε", λίγος ιαπωνικός κινηματογράφος και πολλές τσόντες με πλοκάμια κλπ. Ούτε καν! Θα έλεγα ότι όντως ξεκίνησε απλά με την μουσική, και μάλιστα με συγκεκριμένες hardcore punk μπάντες και δίσκους.

Άρης: Εντάξει όλοι λίγο πολύ βλέπαμε σογκόκου όταν ήμασταν μικροί αλλά δεν πιστεύω ότι έπαιξε κάποιο σημαντικό ρόλο. Η μουσική και μόνον αυτή έπαιξε το ρόλο της αφού τα φωνητικά είναι λίγο αποκρουστικά λόγω της ασχήμιας της ιαπωνικής γλώσσας. Γι'αυτό κατά την γνώμη μου και οι ίδιες οι ιαπωνικές μπάντες βάζαν και κανά ρεφραϊνάκι στα αγγλικά, μπας και γίνουν σουξέ!

Σχετικά με την ιαπωνική σκηνή τώρα. Έχετε ψαχτεί μόνο με jarcore ή ακούτε κι άλλα πράγματα γενικά, π.χ. Ritual Carnage, Boris κλπ; Τι τόσο ξεχωριστό βρίσκετε ότι έχει το ιαπωνικό crust; Π.χ. εγώ δεν έχω ψαχτεί πολύ, λίγο Muga, λίγο Disclose κλπ. Θέλω να με πείσετε να ασχοληθώ, για αυτό ρωτάω! Επίσης αν δεν το έχετε δει ήδη, στο Projekt Fishtank έχει ένα γαμηστερό αφιέρωμα για την Ιαπωνία.

Ντίνος: Γενικά η ιαπωνική σκηνή θα έλεγα ότι είναι μία μικρογραφία της παγκόσμιας μουσικής σκηνής ανεξαρτήτως είδους, ιδιώματος, αισθητικής, ή οτιδήποτε άλλο. Εκεί θα συναντήσεις οτιδήποτε μπορείς και δε μπορείς να φανταστείς. Από την τελευταία λέξη της pop μέχρι παράξενα τυπάκια που επιλέγουν να ντυθούν σαν χαρακτήρες επιστημονικής φαντασίας και να παίξουν βιρτουόζικα σολίδια όπως εκείνα που ακούγονται στους τίτλους αρχής ντόπιων κινουμένων σχεδίων. Το ίδιο τέλος πάντων συμβαίνει και με την hardcore, punk, αλλά και metal σκηνή της χώρας. Πολύ πράγμα. Οι ιαπωνικές hardcore punk μπάντες εκπέμπουν μια εξωπραγματική ενέργεια, αντίδραση και ταχύτητα οι οποίες όμως βγαίνουν με απόλυτη φυσικότητα από μέσα τους. Τα ίδια τα κομμάτια μιλάνε, φωνάζουν, κλαίνε και εξοργίζονται, και δεν χρειάζονται οι στίχοι για να το επιβεβαιώσουν. Οι περισσότεροι από αυτούς, είναι τρομεροί παίκτες, το δείχνουν χωρίς όμως να το επιδεικνύουν. Τέλος παίζουν rock 'n' roll σε fast-forward. Νομίζω λίγα κομμάτια από τους Crude, τους D.S.B., αλλά και τους Deathside αρκούν για να το επιβεβαιώσουν. Από 'κει πέρα εγώ γουστάρω κι άλλα πράγματα από την σκηνή. Οι Envy για παράδειγμα είναι τεράστια μπάντα. Στο ξεκίνημα τους δίδαξαν τί σημαίνει screamo / hardcore ενώ πλέον καταπιάνονται με το post rock. Οι Boris και οι blacksters Abigail μου άρεσουν επίσης πολύ. Σε πιο χαλαρή φάση ο Akira Yamaoka από τα soundtrack του Silent Hill (ναι του video game!) γαμιάει. Το αφιέρωμα του Projekt Fish Tank γάμησε επίσης! Well done!

Κώστας: Σε σχέση με άλλα δυτικά μουσικά είδη, των οποίων οι Ιάπωνες έχουν πετάξει τα μάτια με βιονικά σόλοζ, εκτέλεση αρπέτζιος με τα δάχτυλα των ποδιών, τσιρίδες που τις αντιλαμβάνονται μόνο τα σκυλιά και οι νυχτερίδες, μπορείς να ακούσεις ότι το hc/punk τους είναι αυθεντικό, με δική του αισθητική και σου δημιουργεί μια αίσθηση αισιοδοξίας χωρίς την ανάγκη να ακουστούν γλυκανάλατες μελωδίες και φράσεις.

Τραγουδάτε κατά βάση στα αγγλικά, και λιγότερα στα ελληνικά. Σας είναι πιο εύκολο να εκφράζεστε σε αυτήν τη γλώσσα; Π.χ. εγώ που μεγάλωσα με metal δεν μπορώ να με φανταστώ να γράφω στα ελληνικά, τα αγγλικά μου φαίνονται πιο εύκολα. Ή το κάνετε για να σας καταλαβαίνουν και οι μη Έλληνες;

Ντίνος: Η αλήθεια είναι ότι για τα ζητήματα στα οποία αναφερόμαστε στα κομμάτια μας η χρήση της αγγλικής γλώσσας είναι σίγουρα πιο εύκολη. Θέλω να πω, πως στα ελληνικά, πρέπει να τα γράψεις όλα με πολύ συγκεκριμένο τρόπο για να μην ακούγονται αστεία, γραφικά ή και κάπως υπερβολικά. Στο μέλλον θέλουμε να εστιάσουμε περισσότερο στην ελληνική γλώσσα, χωρίς όμως να χάσουμε την επαφή μας με την αγγλική. Στην τελική είναι ωραίο, αυτός ο ένας που θα σε ακούσει από τα ξένα, να μπορεί να σε νιώσει περισσότερο και να

φωνάξει μαζί σου μία φράση, ένα refrain ακόμη και μία λέξη.

Άρης: Όντως, αν χρησιμοποιείς την ελληνική γλώσσα πρέπει να είσαι προσεκτικός για να μην ακουστείς γραφικός. Παρ' όλα αυτά το μεγαλύτερο κοινό στο οποίο μπορούμε και απευθυνόμαστε είναι ελληνικό για να είμαστε ειλικρινείς. Έτσι, μπορείς να εκφράσεις πιο εύκολα τον τρόπο σκέψης σου η ακόμα να περάσεις κάποιο κοινωνικοπολιτικό μήνυμα όταν ο ακροατής μιλάει την ίδια γλώσσα με σένα. Άλλωστε κι αισθητικά να το δεις, αν καταφέρεις να χρησιμοποιήσεις την ελληνική γλώσσα στους στίχους σου σωστά (π.χ. ANTIMOB) το αποτέλεσμα είναι πραγματικά εκπληκτικό!

Το πρώτο σας EP κυκλοφόρησε σε κασέτα, ενώ οι υπόλοιπες δουλειές σας σε βινύλιο. CD θα δούμε ποτέ; Ποια η γνώμη σας γενικά για όλα αυτά τα format; Τις προάλλες διάβασα μία φράση του John Peel (R.I.P.) που μου άρεσε: «Somebody was trying to tell me that CDs are better than vinyl because they don't have any surface noise. I said, 'Listen, mate, life has surface noise'». Από την άλλη το βρίσκω και λίγο ψιλο-φетиχιστικό όλο αυτό. Π.χ. τις προάλλες συνειδητοποίησα ότι το ντεμπούτο των Sathaka το έχω σε CD, το έχω και σε κασέτα, αλλά συνήθως το ακούω από το handcamp τους, παράνοια, δηλαδή. Επίσης όλο αυτό το επιχείρημα ότι καταλαβαίνεις ένα δίσκο μόνο αν τον πάρεις σε φυσική μορφή κλπ. το θεωρώ μούφα, π.χ. το "Passion" των Catharsis μου άλλαξε τη ζωή ενώ το είχα κατεβάσει από Soulseek. Εσείς τι πιστεύετε για αυτό το καυτό θέμα;

Ντίνος: Νομίζω πως CD δύσκολα θα κυκλοφορήσουμε. Πλέον, σαν ακροατές, έχουμε στραφεί ολοκληρωτικά προς το βινύλιο, δεν στηρίζουμε δηλαδή το format του CD, οπότε θα ήταν κάπως παράδοξο για εμάς τους ίδιους να κυκλοφορήσουμε κάτι τέτοιο. Από 'κει και πέρα δεν ξέρω αν ο λόγος για τον οποίο στραφήκαμε στο βινύλιο είναι τόσο συγκεκριμένος. Όμορφη η φράση του John Peel αλλά νομίζω πως το γεγονός ότι οι αγαπημένες μας μπάντες κυκλοφορούσαν και κυκλοφορούν ακόμη την μουσική τους σε αυτή την μορφή είναι η βασική αιτία που μας οδήγησε σε αυτό (σ.σ. σωστός). Σαν αλυσιδωτή αντίδραση ένα πράγμα. Προσωπικά αν αγοράσω έναν δίσκο τότε κατά 99% θα τον ακούσω μόνο στο pick-up. Καταλαβαίνω βέβαια αυτό που λες. Από την άλλη όμως νομίζω ότι η φυσική έκδοση ενός δίσκου, ιδιαίτερα αν πρόκειται για μία DIY μπάντα, αποτελεί και μία βασική πτυχή της συγκεκριμένης μπάντας, ένα στοιχείο της προσωπικότητας της. Η μπάντα ενδεχομένως θα ρίξει τις ιδέες για το artwork και το layout. Μπορεί ακόμη να γράψει και ένα κειμενάκι που να την εκφράζει. Ένα φιλαράκι ή και η ίδια θα προχωρήσουν στην υλοποίηση τους, η μπάντα μαζί με κάποια φιλικά label θα πληρώσουν για το κόστος του δίσκου και την εκτύπωση

των εξωφύλλων, και βλέπεις σταδιακά ότι η φυσική αυτή μορφή γίνεται σιγά σιγά κτήμα όλων αυτών των εμπλεκόμενων ανθρώπων. Αυτή είναι και η ομορφιά της φάσης μας πιστεύω. Αν καλοσκεφτούμε ότι και η πρώτη έκδοση του "Passion" προέκυψε κάπως έτσι τότε νομίζω πως το level ανεβαίνει ακόμη περισσότερο.

Πάμε και στο άλλο καυτό θέμα, D.I.Y., μαγαζιά, καταλήψεις κλπ. Εσείς έχετε επιλέξει να κινείστε σε αυτοοργανωμένους χώρους, γιατί το κάνατε αυτό;

Άρης: Γενικότερα ο θεσμός του DIY και η αυτοοργάνωση σε οτιδήποτε κι αν κάνεις είναι ένα πολύ θετικό και πολύ αναγκαίο πρόταγμα ζωής για όλους μας στο σήμερα. Είναι πολύ σημαντικό να προβάλλεις την αλληλεγγύη και τη συντροφικότητα ως αξίες και την από κοινού σύμπραξη πολλών ανθρώπων για την επίτευξη ενός συγκεκριμένου στόχου. Το να πράττεις και να σκέφτεσαι συλλογικά με άλλους ανθρώπους υπολογίζοντας την γνώμη τους και τις απόψεις τους, είναι πραγματικά αναγκαίο στην σημερινή Ελλάδα του ατομισμού και της υπεράσπισης των ατομικών συμφερόντων. Η μη ύπαρξη χρηματικού αντιτίμου είναι επίσης σημαντική γιατί μ' αυτόν τον τρόπο δίνεις την δυνατότητα σε οποιονδήποτε ανεξάρτητα της οικονομικής του κατάστασης να συμβάλει με τον τρόπο του στο συγκεκριμένο εγχείρημα. Παρ' όλα αυτά όμως η οικονομική ενίσχυση, όχι μόνο απ' τις μπάντες που το τρέχουν ή απ' τα πέντε-δέκα άτομα που διοργανώνουν ένα live, αλλά κι απ' το ίδιο το κοινό, είναι πραγματικά σημαντική.

Ντίνος: Είναι προφανές ότι οι άνθρωποι οι οποίοι τρέχουν αυτοδιαχειριζόμενους χώρους και αυτό-διοργανώνουν DIY συναυλίες και λοιπές εκδηλώσεις, μπαίνοντας πολλές φορές "μέσα" οικονομικά και ρισκάροντας συχνά σε διάφορα άλλα ζητήματα, το κάνουν απλούστατα γιατί υπάρχει ένα βαθύτερο νόημα μέσα στη ζωή τους, και φυσικά μόνο με αυτούς τους ανθρώπους μπορούμε να είμαστε κοντά. Από την αληθινή ψυχαγωγία αλλά και διασκέδαση, την κοινωνική και πολιτική ενημέρωση, την αλληλεγγύη και αλληλοβοήθεια που μπορούν να επιτευχθούν μέσα από μια τέτοια εκδήλωση μέχρι μία γνωριμία που θα κάνεις και μία φίλια που θα σχηματίσεις, τα πράγματα που μπορείς να κερδίσεις από όλο αυτό είναι δεκάδες και ανεκτίμητα. Το σημαντικότερο είναι πως ο χώρος αυτός σου μαθαίνει από το μηδέν πως να "στήσεις" τη ζωή σου, αντιδιαμετρικά από το υπάρχον σύστημα, με σεβασμό και μακριά από υλικά οφέλη και λοιπά καπιταλιστικά κατάλοιπα. Είναι ολοφάνερο πως μία συναυλία σε ένα club απέχει κατά πολύ από όλα τα παραπάνω. Όσο υπάρχει η δυνατότητα να διοργανώνονται στα μέρη μας DIY συναυλίες, ελεύθερες ή τέλος πάντων χωρίς κάποιο υποχρεωτικό χρηματικό αντίτιμο και "σφραγίδα", εμείς θα συνεχίσουμε να παίζουμε σε καταλήψεις, πατώματα, υπόγεια, πλατείες, ανοιχτούς χώρους και τα σχετικά.

Ντίνο, πρόσφατα έβγαλες το πρώτο τεύχος του Winterview zine. Τι σε ώθησε σε αυτήν την κίνηση; Νιώθεις ότι σε τρώει ένα σαράκι κι αυτό φεύγει μόνο όταν τυπώνεις τις σκέψεις σου σε χαρτί; Γενικά ποια fanzines διαβάζεις/προτείνεις; Εγώ τα γουστάρω καταρχήν γιατί οι ερωτήσεις είναι το ίδιο ενδιαφέρουσες με τις απαντήσεις, κάτι που (συνήθως) δε συμβαίνει στα mainstream περιοδικά. Δηλαδή δεν υπάρχει ακριβώς αυτό το «ερώτηση-απάντηση», είναι πιο αμφίδρομος ο τρόπος.

Ντίνος: Δεν ξέρω. Πολλές φορές άμα μου μπει κάτι στο μυαλό δε λέει να φύγει με τίποτα. Κάπως έτσι έγινε και με το εν λόγω fanzine. Σε μία περίοδο με υπερβολικά πολλές υποχρεώσεις να με περιτριγυρίζουν και παρ' ότι ο χρόνος μου ήταν ελάχιστος, μου καρφώθηκε ξαφνικά η ιδέα να κάνω συνεντεύξεις σε μπάντες που γούσταρα πολύ σ' εκείνη την φάση (και ακόμη γουστάρω φυσικά), και σταδιακά να καταλήξω στην μορφή μίας έντυπης έκδοσης. Υποθέτω πως η ανάγκη αυτή πρόεκυψε σαν μια δίοδος για να ξεφύγω από όλες εκείνες τις υποχρεώσεις που με τυραννούσαν. Δεν έχω και τη μεγαλύτερη εμπειρία από τα fanzines ώστε να γνωρίζω οποιαδήποτε "obscur-ίλα" έχει κυκλοφορήσει, οπότε παραμένω τακτικός και συνεπής με την ανάγνωση κάποιων πολύ συγκεκριμένων -μουσικών πάντα- όπως το αμερικάνικο "Maximum Rock 'N' Roll", τη δική μας "Mountza", το "No Exit", το σουηδικό "Distortion Faith" του οποίου η εμφάνιση γαμάει. Μ' άρεσε επίσης πολύ και το ελληνικό "Keep It Real". Θα ήθελα να ψαχτώ κι εγώ λίγο παραπάνω με αυτά, μιας και το επίπεδο της πληροφορίας που εμπεριέχει η πλειοψηφία τους είναι ασύγκριτο με οτιδήποτε άλλο κυκλοφορεί στο διαδίκτυο. Η φάση είναι ότι σε κάθε νέο τεύχος που αγοράζω ανακαλύπτω σίγουρα δέκα καινούριες -τρομερές- μπάντες για τις οποίες αξίζει όντως να πληρώσεις την εκτύπωση χαρτιού από την τσέπη σου.

Για το τέλος, επειδή ξέρω ότι ακούτε πολύ μουσική, θέλω να μου προτείνετε από 5 κυκλοφορίες ο καθένας που πιστεύετε ότι θα κάνει καλύτερο άνθρωπο όποιον τις ακούσει. Παλιά, καινούρια, punk, metal, οτιδήποτε.

Ντίνος: Πέντε δίσκοι που δεν ξέρω αν με έκαναν καλύτερο άνθρωπο αλλά σίγουρα με οδήγησαν προς μία κατεύθυνση που με εκφράζει είναι οι εξής:

Crude – Attitude

Wipers – Over The Edge και Youth Of America

Dead Kennedys – In God We Trust, Inc.

Γενιά Του Χάους – Γενιά Του Χάους

Blitz – Voice Of A Generation

Από 'κεί και πέρα μπάντες όπως οι Catharsis, οι Ξεχασμένη Προφητεία, οι Conflict και οι Propagandhi είναι λίγα ακόμη παραδείγματα συγκροτημάτων που μπορούν αν μη τί άλλο να σε κάνουν να σκεφτείς και να προβληματιστείς. Δύσκολη και καλή ερώτηση!

Κώστας: Σίγουρα θα μπορούσαμε να συμπληρώσουμε κι άλλα "Top 5" αλλά τα παρακάτω μου ήρθαν πρώτα στο μυαλό και τυχαίνει να είναι κάποιοι σταθμοί στις μουσικές μου επιλογές ανά τα χρόνια:

Infest-No Man's Slave

Bad Religion-No Control

Crude-Attitude

Bathory-Twilight Of The Gods

Holy Terror-Mind Wars

Άρης: Εγώ θα σας τα χαλάσω λίγο παιδιά αλλά τα album που με κάνουν μουσικά αυτό που είμαι σήμερα είναι τα εξής:

Deep Purple: Come Taste The Band

Rory Gallagher:Deuce

Socrates Drank The Conium:On The Wings

The Hellcopters:Dissapointment Blues

RKL: Riches To Rags

Επειδή ξέμεινα από έμπνευση και φαντασία (το παθαίνω συχνά, δυστυχώς), προσθέστε ό,τι θέλετε για το τέλος. Π.χ. κάτι που περιμένατε να σας ρωτήσω κι εγώ ο μαλάκας το ξέχασα, οτιδήποτε.

Ντίνος: Κώστα σ' ευχαριστούμε πάρα πολύ για αυτή τη συνέντευξη! Οι ερωτήσεις ήταν πραγματικά καλές, με φαντασία, και σε καμία περίπτωση τυπικές ή απρόσωπες. Ευχόμαστε πολύ σύντομα να προχωρήσεις και στο δικό σου fanzine μιας και το υλικό που έχεις στο blog σου είναι πραγματικά ενδιαφέρον (σ.σ. έγινε)! Cheers!

Άρης: Κώστα σ' ευχαριστούμε πραγματικά που μας έδωσες την ευκαιρία να εκφράσουμε δυο τρία πραγματάκια που σκεφτόμασταν κι είχαμε στο μυαλό μας. Ελπίζουμε να σε ξαναπετύχουμε σε κάποιο live και να τα πούμε και πάλι από κοντά. Thanks και πάλι για όλα!

Κώστας: Σε ευχαριστούμε για όλα. Καλή συνέχεια με το blog σου!

ΑΦΙΕΡΩΜΑ: ΕΛΛΗΝΙΚΑ DISTROS/ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΕΣ ΕΤΑΙΡΕΙΕΣ

Distros. Μάλλον όλοι ξέρουν τι είναι, αλλά επειδή μπορεί να υπάρχουν και άτομα που πρώτη φορά έρχονται σε επαφή με τέτοια όμορφα πράγματα, ας δώσουμε ένα δικό μας ορισμό: τα distros είναι άτομα (ή μια ομάδα ατόμων) που αναλαμβάνουν τη διανομή (distribution) κασετών/βινυλίων/CD/DVD/'zines κ.ά. από μπάντες που κινούνται (κυρίως) στον D.I.Y. χώρο ή βγάζουν τις δουλειές τους σε ανεξάρτητες εταιρείες (πολλές από τις οποίες φτιάχνονται από τις ίδιες τις μπάντες). Στους καταλόγους τους θα βρείτε κάποιες φορές και πιο εμπορικούς τίτλους, αλλά ως επί το πλείστον αυτοί αποτελούνται από underground ονόματα. Ένα από τα βασικά χαρακτηριστικά που διαχωρίζει τα distros από τις εμπορικές εταιρείες είναι ότι αυτά δημιουργούνται από το πάθος και το μεράκι κάποιων ανθρώπων για την αγαπημένη τους μουσική, και όχι από το πάθος για τα φράγκα. Ό,τι κέρδη βγαίνουν συνήθως επιστρέφουν στο ίδιο το distro για τη συνέχιση του έργου του.

Όσον αφορά τα ανεξάρτητα labels, υπάρχουν περιπτώσεις και περιπτώσεις. Π.χ. πολλές από τις μεγάλες εταιρείες του σήμερα ξεκίνησαν ως μικρά, ανεξάρτητα labels! Το θέμα είναι κατά πόσον το ίδιο το label σκοπεύει να γιγαντωθεί και να γιγαντώσει τα κέρδη του ρίχνοντας π.χ. τα standards στην ποιότητα και αντιστοίχως αυξάνοντας τις τιμές. Ή βγάζοντας ανούσιες πολυτελείς εκδόσεις. Ή ή ή, τα παραδείγματα άπειρα. Από την άλλη χαιρόμαστε όταν οι άνθρωποι που τρέχουν αυτά τα labels το κάνουν από την τρέλα τους, μπαίνουν μέσα οικονομικά, αλλά συνεχίζουν γιατί έχουν ένα συγκεκριμένο όραμα για αυτό που θέλουν να κάνουν.

Αλλά τι καλύτερο από το να μας τα πουν οι ίδιοι αυτοί οι άνθρωποι; Το Duende, μετά από ενδελεχή έρευνα, βρήκε και ανέκρινε αυτούς τους περίεργους τύπους για να μάθουμε όλοι οι υπόλοιποι τι παίζει με την πάρτη τους. Ιδού τι μας είπανε!

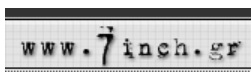
Σημείωση: πέρα από τα distros και labels που παρουσιάζονται παρακάτω, δεν μπορούμε να μην αναφέρουμε ακόμα κάποια ονόματα που έχουν ιδιαίτερη σημασία στο underground. Πιο συγκεκριμένα τη Scarecrow Records, τη νεοσύστατη Angry Owl Records, τη We don't fight it Records και πολλά άλλα distro όπως το Now or Never, το Chainsaw, το Last Scream κ.ά. Ευτυχώς στη χώρα μας ασχολούνται πολλοί με το άθλημα!

Στα labels, τώρα, ειδική αναφορά πρέπει να κάνουμε στη Nuclear Winter Records, την Eat Metal Records, την αγαπημένη Venerate Industries, την κλασική Wipe Out Records, την «εναλλακτική» Inner Ear Records, τη Spinalonga Records κ.ά.

Σημείωση 2: οι συνεντεύξεις πρωτοδόθηκαν για το noizzmaker.wordpress.com

(Η σειρά των συνεντεύξεων είναι τυχαία)

7" distro

<http://www.7inch.gr/>

Το 7" distro θα είναι σίγουρα γνωστό σε όποιον επιχειρήσε έστω και μία φορά στη ζωή του να παραγγείλει από distro. Πέρα απ' το ΠΟΛΥ πράγμα που υπάρχει στους καταλόγους του, το 7" έχει κυκλοφορήσει (σε συνεργασία με τη World's Appreciated Kitsch) και το φοβερό EP των I Want You Dead, "ΑΩ". Να τι μας είπε ο Greg...

Πρώτα απ' όλα πώς μπλέχτηκες με αυτήν τη φάση αρχικά; Τι σε ώθησε να ξεκινήσεις ένα distro και τι σε κάνει να συνεχίζεις να βρίσκεις νόημα σε αυτό;

Όλα έγιναν σχετικά τυχαία. Από τα '90s ξεκίνησα να παραγγέλνω με τρέλα από διανομές με mail order (γράμμα, καλά κρυμμένα λεφτά). Το 2000 έβαλα internet αλλά δεν είχα κάρτα... οπότε το mailordering

συνεχιζόταν ακάθεκτο! Στο μεταξύ άρχισα να μπαίνω και στα site των διανομών και παράλληλα αρχίζω να ασχολούμαι επαγγελματικά με το web design. Μια κρύα νύχτα του Ιανουαρίου του 2003 χαζοέπαιζα με διάφορα σχεδιαστικά προγράμματα. Σχεδίασα ένα χαζosite (όχι αυτό που παίζει on line αυτή την στιγμή) και ένα χαζοlogo (το ίδιο ακριβός που έχω ακόμα). Οπότε λέω γιατί όχι; Έτσι έκανα τις δύο πρώτες παραγγελίες για το

distro (συνολικά 18 τίτλους). Έτσι έγινε το μπλέξιμο... Βασικά τότε δεν υπήρχε ακόμα αυτή η άνεση του internet, οι τιμές στα δισκάδικα στα ύψη σε σχέση με τις τιμές του εξωτερικού, οπότε σκέφτηκα γιατί να μην φέρνω φτηνό stuff για μένα και για όσους ενδιαφέρονται; Από εκεί και πέρα συνεχίζω ακάθεκτος και πέρα από το ότι κάνω την κάβλα μου και το χόμπι μου έχω κάνει φίλους και έχω γνωρίσει αξιόλογους ανθρώπους που διαφορετικά ίσως να μην γνώριζα ποτέ.

Επειδή σίγουρα υπάρχουν άτομα που δεν γνωρίζουν ακριβώς για το τι μιλάμε, αν θες πες μας λίγα πράγματα για το τι περιλαμβάνει η καθημερινότητα του να τρέχεις ένα distro.

Εκτός από ένα δωμάτιο γεμάτο distro stuff που μου έχει περιορίσει κατά πολύ τον χώρο, συν την προσωπική δυσκοινησία, η οποία περιλαμβάνει και ένα κομμάτι από κάθε τίτλο που κάνω διανομή, το μεγαλύτερο πακέτο είναι το τρέξιμο στο ταχυδρομείο. Το τρέξιμο στο ταχυδρομείο για αποστολές και παραλαβές, πολλές φορές είναι καθημερινή υπόθεση και πολύ χρονοβόρα. Εννοείται πριν έχεις φάει και κάποιο χρόνο να συσκευάσεις τα δέματα που είναι να στείλεις (επίσης χρονοβόρα διαδικασία). Το τσεκάρισμα της ταχυδρομικής θυρίδας το κάνω πια μία με δύο φορές την εβδομάδα και αν, για να δω αν έχουν έρθει οι επιταγές των αντικαταβολών και καμιά παραγγελία που έχω κάνει. Που και που έρχεται και κανένα demo. Γράμμα έχω χρόνια να πάρω. Οι συνεννοήσεις γίνονται με e-mail και κινητά τώρα. Αντί για demo στέλνουν το link με την σελίδα του συγκροτήματος. Όλα αυτά μετά την καθημερινή μου εργασία που αρχίζει με τρελό εγερτήριο στις 3:30. Το απόγευμα έχει internet για απαντήσεις σε e-mail, μπλα-μπλα στο facebook για συνεννοήσεις, τσεκάρισμα άλλων διανομών για παραγγελίες, τσεκάρισμα κυκλοφοριών, update του site και αποστολή newsletters όταν υπάρχουν νέα και αλλαγές. Βασικά αν βάλεις και την καθημερινή εργασία συν τις άλλες δραστηριότητες μπορείς να πεις πως δεν κάθομαι δευτερόλεπτο. Που και που βγαίνει και πάγκος σε κανένα live... αλλά τώρα λόγω καθημερινής εργασίας η κάθοδος στα live της πρωτεύουσας είναι πολυτέλεια.

Τι προβλήματα έχουν παρουσιάσει/παρουσιάζονται όλο αυτό το διάστημα; Έφτασες ποτέ στο σημείο να πεις τέρμα, τα παρατάω;

Μέχρι στιγμής κανένα πρόβλημα, τουλάχιστον κάτι σημαντικό που να έρχεται στο μυαλό μου. Ίσως το ότι δεν μπορώ να φέρνω πάντα όλα αυτά που θέλω στο distro λόγω χαμηλού budget και τα υψηλά ταχυδρομικά που ανεβάζουν το κόστος μιας παραγγελίας. Όσο για να τα παρατήσω... δεν είμαι άτομο που παρατάει κάτι. Θα με υπομένετε για πολύ ακόμα... χεχε.

Η μόνη κυκλοφορία του 7" distro που έχουμε δει είναι το καταπληκτικό EP των I Want You Dead. Πώς και δεν έχεις βγάλει τίποτε άλλο, υπάρχει κάτι στα σκαριά γενικά;

Όντως καταπληκτικό!!! Γενικά και το LP τους K A T A Π Λ Η Κ Τ Ι Κ Ο και καλά παιδιά!!! Σχετικά με την ιστορία της κυκλοφορίας... Είχα ακούσει το LP τους και μου είχε κάνει μεγάλη εντύπωση! Μετά από κάποιο καιρό, μου είπε ο Αποστόλης (WAK HC), τον οποίο τον γνώρισα μέσω του distro, ότι τα παιδιά έχουν έτοιμο το 7" και ψάχνουν co releasers. Του απάντησα ότι αναλαμβάνω αποκλειστικά ή co release οι δυο μας. Αφού έκλεισε η συμφωνία, μετά από 10 μέρες με απέλυσαν από την δουλειά. Παρόλα αυτά έδωσα τα λεφτά να βγει η κυκλοφορία και έμεινα άφραγκος... χαχα. Ευτυχώς πήγε καλά και έχουν μείνει λίγες κόπιες. Το ότι δεν έχει βγει τίποτα άλλο αυτά τα 10 χρόνια του 7inch distro είναι λόγω των προσωπικών μου οικονομικών δυσκολιών (μη σταθερή εργασία). Τώρα που τα οικονομικά έχουν μπει σε μία τάξη υπάρχουν βλέψεις για μελλοντικές κυκλοφορίες. Απλά μου τρώνε όλα τα συγκροτήματα οι Αθηναίοι distroανταγωνιστές που είναι στα κέντρα των αποφάσεων... χαχα... αστειεύομαι φυσικά. Γενικά είμαι τις άποψης όχι κυκλοφορία απλά και μόνο για την κυκλοφορία. Πρέπει να μου αρέσει 100% το γκρουπ και η κυκλοφορία. Προς το παρόν έχω κάνει κάποιες προτάσεις σε μπάντες, αλλά και οι δύο έχουν πρόσφατες κυκλοφορίες, δεν έχουν κομμάτια, θέλουν να βγάλουν full length κλπ. Που θα πάει θα τους ψήσω... θα τους τάξω κατιτίς παραπάνω... χαχα.

Ποια είναι η γνώμη σου περί της σχέσης distro, D.I.Y. κουλτούρας και εμπορεύματος; Το βλέπεις σαν κάτι ανταγωνιστικό προς το υπάρχον, πιστεύεις ότι τα distros θα έπρεπε να είναι non-profit ή όχι; Που κινείται το 7" distro σε σχέση με αυτούς τους δύο αντίθετους πόλους;

Πολλά γνωστά και μεγάλα labels ξεκίνησαν σαν D.I.Y. για να μετατραπούν σε εμπορικές επιχειρήσεις. Δεν με ενοχλεί κάτι σε αυτό, αρκεί να συνεχίζουν να βγάζουν καλές κυκλοφορίες και να μην ξεχνάνε τις ρίζες τους. Έχω μιλήσει με πολλά D.I.Y. distros που σου δίνουν την εντύπωση ότι είναι καμιά πολυεθνική. Ανταγωνισμός δεν υπάρχει... υπάρχουν περιθώρια και για τους μεν (D.I.Y.) και για τους δε (εμπόριο... οκ όλα εμπόριο είναι

αν το καλοσκεφτείς). Αν είσαι non-profit δεν μπορείς να ανανεώσεις, να κυκλοφορήσεις, να βοηθήσεις ένα event και θα παραμένεις πάντα στάσιμος. Και το μόνο που δεν θέλω είναι μια στάσιμη σκηνή. Το 7inch distro είναι της φιλοσοφίας «όσο το δυνατόν χαμηλότερο κέρδος το οποίο χρησιμοποιείται για την ανανέωση του υλικού, τις κυκλοφορίες του distro και την βοήθεια event». Προσωπικά έχω απορρίψει να κάνω διανομή πολλές κυκλοφορίες οι τιμές των οποίων «ξεφεύγουν». Προσπαθώ να έχω όσο το δυνατόν χαμηλές τιμές και πολλές φορές οι τιμές μου είναι χαμηλότερες και από το label που έχει βγάλει την κυκλοφορία. Από εκεί και πέρα έχω και κυκλοφορίες τις οποίες κάνω non-profit διανομή.

Πώς εξηγείς ότι τα περισσότερα distros, αλλά και οι ανεξάρτητες εταιρείες γενικά, ειδικεύονται σε punk/hardcore/metal καταστάσεις (υπάρχουν και εξαιρέσεις, φυσικά); Γιατί δε βλέπουμε περισσότερα «χαλαρά» είδη μουσικής;

Το πράγμα λειτουργεί κάπως interactive. Το budget ενός distro ή ενός independent label είναι μικρό, οι απαιτήσεις των συγκροτημάτων που κινούνται μέσα στην punk/hardcore/metal φάση ως προς την χρηματοδότηση της παραγωγής μικρές, όπως και τα οικονομικά ανταλλάγματα επίσης (συνήθως παίρνουν κάποιες κόπιες ως ανταμοιβή), οπότε όλοι είναι ευχαριστημένοι. Τώρα για τα «χαλαρά» είδη που ρωτάς, δεν ασχολούμαι, δεν γνωρίζω, οπότε δεν μπορώ να πω κάτι επ' αυτού.

Πώς βλέπεις τη στάση του κόσμου απέναντι στα distros μέσα στο πέρασμα των χρόνων; Πιο συγκεκριμένα, με ενδιαφέρει η επιρροή του Internet και των social networks. Π.χ. έγιναν τα πράγματα πολύ πιο εύκολα και προσιτά; Προ Internet (αν πρόλαβες τέτοιες εποχές) πώς ήτανε; Το downloading πώς επηρέασε την όλη φάση;

Με το internet σίγουρα τα πράγματα είναι ευκολότερα. Απλά αυτός που πραγματικά ενδιαφέρεται θα βρει τον τρόπο να επικοινωνήσει μαζί σου. Για παράδειγμα πριν ξεκινήσω το 7inch distro είχα αναλάβει να κάνω διανομή στην Ελλάδα το 7" των Σουηδών Born Of Fire. Τύπωσα λοιπόν μερικά πρόχειρα flyer με την διεύθυνση μου και το όνομα μου. Πρέπει να έδωσα γύρω στις 50 κόπιες με αυτόν τον τρόπο. Τις παλιές καλές εποχές προ internet έπρεπε να κοπιάσουμε πολύ για μια παραγγελία, για μια επικοινωνία. Έπρεπε πχ να πάμε να κάνουμε συνάλλαγμα (δολάρια, μάρκα, λίρες Αγγλίας κατά βάση). Να βάλουμε πχ για Αμερική 2 δολάρια μέσα σε έναν φάκελο ή ένα με δύο απαντητικά κουπόνια (τα οποία τα έπαιρνε ο παραλήπτης και τα αντάλλαζε στο ταχυδρομείο της χώρας του με το ποσό στο οποίο αντιστοιχούσε στο κουπόνι). Επίσης να πάμε ταχυδρομείο για γραμματόσημα και βιβλιοπωλείο για κόλλα UHU stick για να την απλώσουμε στα

γραμματόσημα τα οποία τα ζητούσαμε να μας επιστραφούν με την υποσημείωση «STAMPS BACK PLEASE» για να τα ξαναχρησιμοποιήσουμε. Όλη αυτή η βαβούρα για να μας στείλουν τον κατάλογο τους. Αφού είχαμε τον κατάλογο στα χέρια μας μετά από 4-6 εβδομάδες αναμονής και μετά την σχετική μελέτη, ξανά τράπεζα για συνάλλαγμα. Τα λεφτά μέσα σε φάκελο με καρμπόν για να μην φαίνονται, τα γραμματόσημα που μας έχουν επιστραφεί ξεκόλλημα από τον φάκελο, σάλιο για να φύγει η κόλλα και να χρησιμοποιηθούν ξανά. Αποστολή παραγγελίας και αναμονή 4-6 εβδομάδες για παραλαβή παραγγελίας που κατά 90% ήταν κουτσουρεμένη γιατί όλο και κάτι θα ήταν of stock. Το ποσό για τα of stock πράγματα, πήγαινε στα credits για την επόμενη παραγγελία. Πόσο πιο εύκολα είναι τα πράγματα τώρα με το internet; Κάτι άλλο που δεν μπορούσες να κάνεις ήταν η προ ακρόαση. Τώρα, πολλές φορές ένα μήνα πριν την επίσημη κυκλοφορία έχεις κατεβάσει τον δίσκο. Εγώ για παράδειγμα έκανα 3-4 μήνες αναμονή μετά την κυκλοφορία του "Master of puppets" για να το αγοράσω και να το ακούσω... γιατί απλά τότε έφτασε στο τοπικό δισκάδικο του Βόλου... χαχαχα. Τώρα ακούς μια κυκλοφορία στο internet και αν δεν σου αρέσει δεν την αγοράζεις. Τότε απλά έπιανε παραπάνω χώρο στην δισκοθήκη σου. Το σίγουρο είναι ότι με το internet το ενδιαφέρον του κόσμου για τα μικρά distros έχει μεγαλώσει κατά πολύ μιας που μπορούν να σε βρουν εύκολα και να επικοινωνούν μαζί σου σε άμεσο χρόνο με τα e-mail, τα facebook κλπ. Κάτι άλλο που έχεις με το internet είναι το downloading, το οποίο είναι ok αρκεί να μην γίνεις download junky. Πάντα υπήρχε... σε άλλη μορφή (πχ αντιγράφαμε σε κασέτες ραδιοφωνικές εκπομπές). Απλά τώρα τα πράγματα τρέχουν πολύ πιο γρήγορα.

Βινύλιο, κασέτα ή CD και γιατί;

B I N Υ Λ I O και δεν έχει γιατί... χαχαχα. Το λέει και το όνομα του distro!!! Άντε και λίγο κασέτα (αρκεί να μη την μασάει το κασετόφωνο... χαχαχα).

Βλέπουμε όλο και συχνότερα distros να αναλαμβάνουν την κυκλοφορία δίσκων (συνήθως σε συνεργασία μεταξύ τους). Επίσης συχνά βλέπουμε μικρές, ανεξάρτητες εταιρείες να αποκτάνε όλο και μεγαλύτερο status. Εσύ πώς βλέπεις να μπαίνουν οι διαχωρισμοί μεταξύ αυτών; Θα έβαζες κάπου ένα stop και γιατί;

Αν και εφόσον βγαίνουν καλές κυκλοφορίες λογικό είναι να ανεβαίνει και το status... και αυτό είναι το ζητούμενο... καλές κυκλοφορίες σε λογικές τιμές. Το θέμα είναι να μένεις πιστός στις αρχές της όλης φάσης. Δεν μπορεί πχ να βγαίνει μια επανέκδοση του τάδε ελληνικού συγκροτήματος, που στις μέρες του ήταν πρωτοπόρο της όλης φάσης, και να την πουλάνε σε τιμές πολύ πάνω από μια νέα κυκλοφορία. Εκεί βάζω stop, δεν στηρίζω και δεν πρόκειται να την βάλω στο distro

μου. Θα πούνε βέβαια είχε μεγάλο κόστος παραγωγής κλπ κλπ κλπ... ε χίλιες φορές να μην βγει μια τέτοια κυκλοφορία.

Πάμε στο θέμα ελληνική σκηνή. Ποια είναι η γνώμη σου για το επίπεδο συγκροτημάτων/συναυλιών/labels; Προσωπικές προτιμήσεις;

Η ελληνική σκηνή έχει φτάσει σε πολύ υψηλά επίπεδα τα τελευταία χρόνια! Υπάρχουν πάρα πολλά και καλά συγκροτήματα!!! Ο όρος «σκηνή» όντως έχει πλέον πάρει σάρκα και οστά. Παλιότερα (με εξαίρεση τις καλές μέρες στα τέλη του '80 και στις αρχές-μέσα '90) δεν μπορούσες να μιλήσεις για σκηνή... Τα ελληνικά συγκροτήματα προσέχουν πολύ τις παραγωγές τους,

World's Appreciated Kitsch Collective/Uprising Hardcore distro

u
p
r
i
s
i
n
g
hardcore distro

<http://wakhc.blogspot.gr/>

<http://uprisinghardcoredistro.blogspot.gr/>

Δοσμένοι ψυχή τε και σώματι στον ιερό σκοπό του HXC, τα άτομα που μπλέκονται στη World's Appreciated Kitsch και το «παρακλάδι» της, Uprising Hardcore, επιμένουν εδώ και χρόνια να ταλαιπωρούν τα αυτιά μας με ευχάριστες μουσικές. Alecto, I Want You Dead, Inhuman Poison και Bandage είναι για παράδειγμα μερικά ονόματα που κυκλοφόρησαν τις δουλειές τους με τη στάμπα της WAK από πάνω. Πέρα από αυτό, οι δραστηριότητες τους περιλαμβάνουν fanzines, διοργάνωση συναυλιών κλπ. Ο Αποστόλης μας περιγράφει εκτενώς τη φάση:

Πρώτα απ' όλα περιέγραψε μας τι ακριβώς είναι η World's Appreciated Kitsch και το παρακλάδι της, το Uprising Hardcore distro. Επίσης πες μας πώς διάολο σκεφτήκατε τόσο εμπνευσμένα ονόματα!

Η World's Appreciated Kitsch είναι ένα label που υπάρχει από τις αρχές του 2006 και στην ουσία είναι η μετεξέλιξη και η συγχώνευση όλων των έως τότε δραστηριοτήτων μου που έχουν να κάνουν, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, με την hardcore / punk σκηνή. Record label, distro, διοργάνωση συναυλιών και tours, fanzines, blog με reviews... Όλα αυτά και ακόμα περισσότερα είναι η World's Appreciated Kitsch. Επίσης για ένα χρόνο περίπου η World's Appreciated Kitsch λειτουργούσε και σαν κολεκτίβα 4-5 ατόμων για booking συναυλιών. Από το 2003 ασχολούμαι ενεργά με την διανομή δίσκων (distro) και μέχρι το καλοκαίρι του 2012, αυτό συμπεριλαμβανόταν στην World's Appreciated Kitsch. Πέρσι τον Αύγουστο θέλησα να το ξεχωρίσω κάπως και να το τρέξω πιο «επαγγελματικά», δημιουργώντας το Uprising Hardcore Distro. Μπορείτε να το βρείτε online εδώ: www.uprisinghardcoredistro.blogspot.com καθώς και σε συναυλίες σε όλη την Ελλάδα. Το World's Appreciated Kitsch το εμπνεύστηκε ένα βράδυ σε ένα

κάνουν περιοδείες εκτός Ελλάδας. Υπάρχει γενικά μεγάλη κινητικότητα! Τα labels έχουν αυξηθεί και αυτά και τα περισσότερα μπορώ να πω κάνουν πολύ καλή δουλειά!!! Οι συναυλίες ωστόσο θέλουν πολύ δουλειά... ειδικά στην ακριβή ώρα έναρξης... Χμ... προσωπικές προτιμήσεις... κάποιους θα ξεχάσω και θα με κυνηγάν... χαχαχα. Από τους distro συναδέλφους... Screaming Victims, World's Appreciated Kitsch, Blastbeat Mailmurder, CTS, Chainsaw Distro, Scarecrow. Από συγκροτήματα (όσα είναι εν ενεργεία): Dirty Wombs και Hellstorm (τα δύο που με έχουν εντυπωσιάσει περισσότερο τελευταία), Antimob, Cut Off, Dephosphorus, Faithreat, Χειμερία Νάρκη, I Want You Dead, My Turn, Πανικός, Ruined Families, Sarabante, Unfit Earth. Και σίγουρα έχω ξεχάσει κάποια (sorry).

bar της Θεσσαλονίκης η Χρύσα από τους Bella Fuzz, μετά από τις κατευθυντήριες γραμμές που της έδωσα! Ήθελα κάτι πιασάρικο μεν αλλά περιεργο δε και μου άρεσε πολύ η χρήση της λέξης kitsch, εκτός των άλλων. Το Uprising Hardcore Distro νομίζω ότι το βγάλαμε μαζί με την πρώην κοπέλα μου ένα ζεστό Αυγουστιάτικο απόγευμα στα προάστια των Αθηνών.

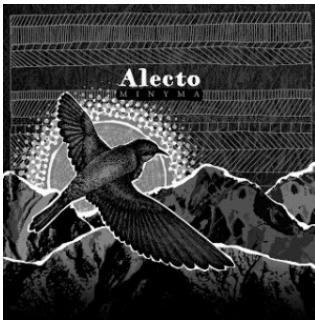
Εσύ πώς μπλέχτηκες με αυτήν τη φάση αρχικά; Τι σε ώθησε να ασχοληθείς με distro/μουσικές/fanzines και τι σε κάνει να συνεχίζεις να βρίσκεις νόημα σε αυτό;

Ξεκίνησα κυκλοφορώντας συλλογές με local μπάντες και στη συνέχεια όλο αυτό επεκτάθηκε και στο εξωτερικό. Το distro το έκανα για να διανέμω το demo της τότε μπάντας μου (Disharmonic) καθώς και άλλων φιλικών μπαντών της εποχής (θυμάμαι π.χ. τους Erectus και τους Kvazar το 2003 και αμέσως μετά τους Χειμερία Νάρκη). Οι συναυλίες ήρθαν λίγο αργότερα και από το 2008-9 και μετά ασχολούμαι αρκετά και με το κλείσιμο περιοδειών στο εξωτερικό. Το Keep It Real fanzine το έβγαζα από το 2004 ως το 2010, ενώ κάπου στο 2006 ή 2007 είχα κυκλοφορήσει και το μηδενικό τεύχος του The

Edge fanzine. Τον Σεπτέμβριο του 2010 έβγαλα και το πρώτο μου «βιβλίο» με τίτλο “Think”. Από τότε δεν έχω κυκλοφορήσει κάτι άλλο λόγω έλλειψης χρόνου, αλλά κάτι ετοιμάζεται... Κυκλοφορίες έχω βγάλει γύρω στις 45 και είναι τουλάχιστον 3 ακόμα στα σκαριά. Όλη αυτή η φάση είναι η ζωή μου και μάλλον δεν μπορώ να κάνω αλλιώς, όσο και αν ξενερώνω αρκετά με άτομα και συμπεριφορές κάποιες στιγμές.

Τι προβλήματα έχουν παρουσιαστεί/παρουσιάζονται όλο αυτό το διάστημα; Έφτασες ποτέ στο σημείο να πεις τέρμα, τα παρατάω;

Πολλές φορές έχω πει να τα παρατήσω. Ήδη η World's Appreciated Kitsch όσον αφορά τις συναυλίες στην Ελλάδα είναι σε περίοδο διαλείμματος. Τα προβλήματα είναι αρκετά, π.χ. το χρηματικό. Όμως το χειρότερο είναι να μην υπάρχει αναγνώριση και υποστήριξη σε αυτό που κάνεις. Το να σε θάβουν πίσω από την πλάτη σου είναι κάτι που σιχαίνομαι, επίσης. Όπως και να έχει, σου είπα ότι όλο αυτό δεν είναι ένα καπρίτσιο των νεανικών μου χρόνων, αλλά μια ιδέα που δεν πρόκειται να σβήσει ποτέ, πόσο μάλλον τώρα που πατάω τα 31.

Ποια είναι η γνώμη σου περί της σχέσης distro, D.I.Y. κουλτούρας και εμπορεύματος; Το βλέπεις σαν κάτι ανταγωνιστικό προς το υπάρχον, πιστεύεις ότι τα distros θα έπρεπε να είναι non-profit ή όχι; Που κινείται η World's Appreciated Kitsch σε σχέση με αυτούς τους δύο αντίθετους πόλους;

Η World's Appreciated Kitsch υποστηρίζει την DIY ηθική και κουλτούρα και στέκεται εχθρικά σε οποιαδήποτε μορφής προσπάθεια εκμετάλλευσης της hardcore / punk σκηνής από εμπορευματική σκοπιά. Όλα τα distros στην χώρα μας είναι non-profit, μην έχει κανείς ψευδαισθήσεις ότι κάποιος βγάζει φράγκα από την όλη φάση. Όλοι χάνουμε λεφτά και το κάνουμε για το πάθος μας και την αγάπη μας για το punk. Το να βγαίνουν κάποια ελάχιστα έσοδα που στην συνέχεια χρηματοδοτούν νέες προσπάθειες ή κυκλοφορίες δεν σημαίνει ότι κάποιος έχει κέρδος. Είναι αστείο να το πιστεύει κάποιος αυτό, και αν το πιστεύει σημαίνει ότι δεν έχει ασχοληθεί ποτέ σοβαρά με το όλο θέμα. Από την άλλη, οι σχιζοφρενικές τάσεις της ελληνικής ερμηνείας της DIY κουλτούρας μόνο κακό έχουν κάνει στο hardcore / punk κίνημα της χώρας, δημιουργώντας

πόλους, κλίκες και κυνήγι μαγισσών. Πάλι καλά που αρχίζουν και αλλάζουν τα πράγματα και καταλαβαίνουν μερικοί ότι το DIY δεν είναι ιδιοκτησία κανενός.

Πώς εξηγείς ότι τα περισσότερα distros, αλλά και οι ανεξάρτητες εταιρείες γενικά, ειδικεύονται σε punk/hardcore/metal καταστάσεις (υπάρχουν και εξαιρέσεις, φυσικά); Γιατί δε βλέπουμε περισσότερα «χαλαρά» είδη μουσικής;

Δύσκολη ερώτηση. Βασικά νομίζω ότι αυτό συμβαίνει πολύ απλά επειδή οι άνθρωποι που ασχολούνται με αυτή τη φάση, ιδίως με το hardcore / punk, δεν το βλέπουν σαν απλά μια ακόμα μουσική ή σαν ένα τρόπο να περνάμε την ώρα μας και να διασκεδάσουμε, αλλά σαν κάτι πολύ βαθύτερο. Πράγμα που δεν συμβαίνει και τόσο με άλλα πιο «χαλαρά» είδη μουσικής. Και εκεί υπάρχουν «μερακλήδες» πάντως, απλά είναι ελάχιστοι. Εγώ από την πλευρά μου το κάνω επειδή είμαι ευτυχισμένος που έχω βρει όλο αυτό να με εκφράζει, οπότε θέλω και εγώ να δώσω πίσω πράγματα όσο μπορώ.

Πώς βλέπεις τη στάση του κόσμου απέναντι στα distros μέσα στο πέρασμα των χρόνων; Πιο συγκεκριμένα, με ενδιαφέρει η επιρροή του Internet και των social networks. Π.χ. έγιναν τα πράγματα πολύ πιο εύκολα και προσιτά; Προ Internet (αν πρόλαβες τέτοιες εποχές) πώς ήταν; Το downloading πώς επηρέασε την όλη φάση;

Κοίτα, σίγουρα όλα είναι πιο εύκολα πια. Αγοράζεις δίσκους χωρίς καν να έρθεις σε προσωπική επαφή με αυτόν που τους διανέμει. Παλιά στέλναμε γράμματα με κρυμμένα λεφτά μέσα στο φάκελο (όχι ότι και τώρα δεν το κάνουμε αυτό κάποιες φορές...!). Υπήρχε αυτό που λένε αλληλογραφία, όχι η ηλεκτρονική μέσω chat και twitter, αλλά η άμεση. Η απόλαυση του να λαμβάνεις ένα δέμα, να περιμένεις υπομονετικά τον ταχυδρόμο. Το ξενέρωμα όταν το δέμα χανόταν. Τώρα έχουμε τα tracking numbers, χεχε! Πάντως χωρίς πλάκα, το internet έχει βοηθήσει άπειρα, απλά πρέπει να βρίσκει κανείς την ισορροπία που χρειάζεται ώστε να μην γίνεται θύμα του διαδικτύου.

Βινύλιο, κασέτα ή CD και γιατί;

Βινύλιο δαγκωτό! Και ως δεύτερη επιλογή έρχεται η κασέτα. Το CD πέθανε. Αντικαταστάθηκε από τα mp3s και το iTunes. Καταρχήν ο ήχος του βινυλίου είναι σαφώς καλύτερος, το εξώφυλλο και το insert είναι πιο μεγάλα, και γενικά το βινύλιο δίνει μια αίσθηση μοναδικότητας κάθε φορά που παίρνεις ένα καινούριο. Το CD είναι μια πλαστικούρα και μισή, αν και μερικές φορές δεν με χαλάει να πάρω κάτι σε CD αν δεν το βρίσκω σε βινύλιο ή κασέτα. Από την άλλη το CD το ακούς και στο αμάξι. Όσο για τις κασέτες, τις λατρεύω. Η

πρώτη κυκλοφορία μου ever ήταν το 2001 και ήταν κασετοσυλλογή (Bursting Out για όποιον θυμάται...).

Βλέπουμε όλο και συχνότερα distros να αναλαμβάνουν την κυκλοφορία δίσκων (συνήθως σε συνεργασία μεταξύ τους). Επίσης συχνά βλέπουμε μικρές, ανεξάρτητες εταιρείες να αποκτάνε όλο και μεγαλύτερο status. Εσύ πώς βλέπεις να μπαίνουν οι διαχωρισμοί μεταξύ αυτών; Θα έβαζες κάπου ένα stop και γιατί;

Οι συμπαραγωγές είναι η επιτομή της αλληλεγγύης και της ενότητας στην hardcore / punk σκηνή. Έχω κάνει πολλές αν και μερικές φορές προτιμώ να έχω όλη την κυκλοφορία στα χέρια μου και να κάνω την διανομή όπως θέλω εγώ. Από την άλλη πολλές συμπαραγωγές γίνονται και για οικονομικούς λόγους ώστε να μοιράζονται τα έξοδα. Δεν με ενοχλεί καθόλου να αποκτούν μεγαλύτερο status οι μικρές ανεξάρτητες εταιρείες. Ίσα ίσα, αν συνεχίζουν να λειτουργούν με τις ίδιες αρχές και με αξιοπρέπεια, πιστεύω πως είναι κάτι πολύ θετικό. Δεν μπορώ να σου πω που θα έβαζα stop, βλέποντας και κάνοντας. Άλλωστε κυκλοφορώ μπάντες που μου αρέσουν ή μπάντες φίλων οπότε δεν νομίζω η World's Appreciated Kitsch να «ξεπουληθεί» στα κοντά...!

Πες μας λίγα πράγματα για το πολιτικό περιεχόμενο της World's Appreciated Kitsch. Πολλοί ξινίζουν με τη λέξη «πολιτικό», για μένα έχει να κάνει με το να παίρνεις θέση σε συγκεκριμένα ζητήματα, και βλέπω λέξεις όπως straight-edge, antihomophobia κλπ. στις σελίδες σας, οπότε πες μας λίγα πράγματα για τις ιδέες σας.

Κατά τη γνώμη μου το hardcore / punk έχει κατά ένα μεγάλο μέρος, από τις απαρχές του, μια ξεκάθαρη πολιτική ταύτιση με την αντιεξουσιαστική οπτική της κοινωνίας. Και αυτό δεν έχει να κάνει με δογματισμούς και politically correct αποψήρες. Πιστεύω στην ολική απελευθέρωση και αυτό συμπεριλαμβάνει την υποστήριξη των κινημάτων για τα μη ανθρώπινα ζώα, το straight edge, τον αγώνα των πολιτικών κρατουμένων και γενικά ότι έχει να κάνει με το ταξίδι προς την ελευθερία. Οι κυκλοφορίες μας δεν ταυτίζονται απαραίτητα πολιτικά με αυτές τις απόψεις, γιατί στο τέλος της μέρας έχουμε να κάνουμε και με την μουσική. Για τα υπόλοιπα υπάρχει και ο δρόμος.

Blastbeat Mailmurder/Productions

<http://www.blastbeatmailmurder.com/>

Αγαπημένοι δίσκοι που έχετε κυκλοφορήσει;

Σίγουρα το split Χειμερία Νάρκη / Slavebreed, το 7αρι των Alecto, το 7αρι των Bandage, τα 7αρια των Inhuman Poison, I Want You Dead και Faithreat, το split Last Dayz / Cornered και οι δίσκοι από Πανικός και Ruined Families. Στα αγαπημένα μας σίγουρα θα πρέπει να συμπεριληφθούν και οι δίσκοι των Conspiracy Of Denial και Ντελίριο που βγαίνουν μέχρι το τέλος του 2013. Η τελευταία κυκλοφορία μας, το 7" από Black Gust, τα σπάει και είναι κρίμα που δεν έχει λάβει της απαραίτητης αναγνώρισης. Τσεκάρετε το www.worldsappreciatedkitsch.bigcartel.com για παραγγελίες.

Πάμε στο θέμα ελληνική σκηνή. Ποια είναι η γνώμη σου για το επίπεδο συγκροτημάτων/συναυλιών/labels; Προσωπικές προτιμήσεις;

Το επίπεδο έχει ανέβει αρκετά τα τελευταία 2-3 χρόνια. Έχουμε περισσότερες και πιο ποιοτικές κυκλοφορίες, μπάντες περιοδεύουν στο εξωτερικό, και γενικά υπάρχει μια κάποια αύξηση των ατόμων που ασχολούνται ενεργά στη σκηνή. Δυστυχώς όμως η νοοτροπία δεν αλλάζει και τα κακώς κείμενα συνεχίζουν να ανακυκλώνονται από ένα σημαντικό μέρος αυτών που συμμετέχουν. Όλα δείχνουν βέβαια ότι οδεύουμε προς το καλύτερο και μακάρι να είναι έτσι. Χρειάζεται δουλειά και γερά νεύρα για να χτιστεί κάτι καλό. Προσωπικές προτιμήσεις δεν θα ήθελα να γράψω εδώ, γιατί σίγουρα θα ξεχάσω κάποιους και δεν μ' αρέσει να αδικώ ανθρώπους και συγκροτήματα που το αξίζουν. Ευχαριστώ πολύ για την συνέντευξη!

Η Blastbeat Mailmurder/Productions είναι μάλλον η αγαπημένη μου ελληνική ανεξάρτητη εταιρεία. Ο λόγος; Εδώ και χρόνια έχει βάλει κι αυτή το λιθαράκι της για την εξέλιξη και την εξάπλωση του extreme ήχου στην Ελλάδα. Τι να πρωτοθυμηθεί κανείς; Straighthate; Into the Gore; Sun of Nothing; Ο Πάνος τα λέει ωραία!

Πρώτα απ' όλα πώς μπλέχτηκες με αυτήν τη φάση αρχικά; Τι σε ώθησε να ξεκινήσεις μία εταιρεία/distro και τι σε κάνει να συνεχίζεις να βρίσκεις νόημα σε αυτό;

Ξεκίνησα το 2001 επειδή οι ντόπιοι ομοϊδεάτες μουσικόφιλοι είχαν δύσκολη πρόσβαση σε underground κυκλοφορίες, τις οποίες δεν μπορούσαν να τις προμηθευτούν στα καταστήματα, ούτε υπήρχε κάποιο άλλο mailorder που να εξειδικεύεται ταυτόχρονα σε μεταλλικούς hardcore και black/death ήχους... Ήταν η εποχή πριν την εξάπλωση των ευρυζωνικών συνδέσεων, όπου ο κόσμος είχε περιορισμένη ακόμα πρόσβαση στο διαδίκτυο και ειδικά οι νεότεροι σύντροφοι δύσκολα θα παράγγελναν ηλεκτρονικά, αφού συνήθως δεν είχαν πιστωτικές κάρτες, και το Paypal ήταν ακόμα στις αρχές του... Λίγο αργότερα το Blastbeat Mailmurder έγινε και label, ξεκινώντας με το ιστορικό πλέον ντεμπούτο των Sun Of Nothing και το "Grim Memories" mini-CD της τότε μπάντας μου, των Straighthate. Συνεχίζω γιατί είναι ένας όμορφος τρόπος να μοιράζομαι το πάθος μου για τη μουσική με άλλους και γιατί υπάρχει ένας πολιτισμικός πόλεμος σε εξέλιξη, όπου η παραγωγή και διανομή ποιοτικής τέχνης είναι κατά ένα μεγάλο ποσοστό μέρος της λύσης. Κάτι εξίσου σημαντικό είναι ότι η διαδικασία παραγωγής ενός δίσκου, από την στιγμή που λαμβάνεις το master από τη μπάντα μέχρι να κρατήσεις το τελικό «προϊόν» στα χέρια σου, είναι μία βαθύτατα ικανοποιητική και δημιουργική διαδικασία.

Τι προβλήματα έχουν παρουσιάσει/παρουσιάζονται όλο αυτό το διάστημα; Έφτασες ποτέ στο σημείο να πεις τέρμα, τα παρατάω;

Το label/distro μπήκε στον πάγο στα τέλη της προηγούμενης δεκαετίας. Ήταν μία περίοδος 2-3 ετών κατά την διάρκεια της οποίας όντως σκεφτόμουν έντονα να σταματήσω. Μου είχε βγει μία άρνηση να συνεχίσω να ασχολούμαι κι αυτό οφειλόταν σε έναν συνδυασμό λανθασμένης προσέγγισης, άστοχων κινήσεων και γενικότερης έλλειψης focus. Θεωρώ ότι όταν ξεκινάς ένα label είναι κρίσιμο να συνειδητοποιήσεις ότι το πιο σημαντικό δεν είναι μόνο το προφανές, δηλαδή το να βγάλεις μία καλή κυκλοφορία, αλλά κυρίως το πως θα την πουλήσεις/διανείμεις, αφού πρέπει να φτάσει στα χέρια του κόσμου και να βγάλεις τα έξοδα σου - ενδεχομένως κόνοντας και κάποιο κέρδος. Μπορείς να ξετρυπώσεις την καλύτερη μπάντα του κόσμου και να την πείσεις να της βγάλεις ένα δίσκο. Ποιό το νόημα όμως αν τον δίσκο δε μπορέσεις να τον πουλήσεις; Όσοι λοιπόν δε το συνειδητοποιούν εγκαίρως συνήθως τα παρατάνε.

Ποια είναι η γνώμη σου περί της σχέσης distro, D.I.Y. κουλτούρας και εμπορεύματος; Το βλέπεις σαν κάτι ανταγωνιστικό προς το υπάρχον, πιστεύεις ότι τα distros θα έπρεπε να είναι non-profit ή όχι; Βασικά την Blastbeat τη θεωρείς περισσότερο εταιρεία ή distro; Ζεις από αυτό/θα ήθελες να ζεις από αυτό;

Για μένα οι δίσκοι δεν είναι απλά εμπόρευμα. Είναι ζωντανά αντικείμενα, η αναπαραγωγή των οποίων μας γεμίζει ενέργεια κι έμπνευση. Η ζωή χωρίς μουσική δεν θα είχε νόημα άλλωστε... Όσον αφορά την εμπορική διάσταση, όλοι κρινόμαστε εκ του αποτελέσματος. Το κοινό κρίνει την προσέγγιση και την πολιτική του κάθε label/distro, και ανάλογα ανταποκρίνεται ή όχι. Είμαι ενάντια στην αισχροκέρδεια και σε κινήσεις τύπου περιορισμένων χωρίς λόγο εκδόσεων, όταν γίνονται απλά και μόνο για να ανεβάσουν την ζήτηση και τις τιμές, τρέφοντας τους επιτήδειους που λυμαίνονται το ebay και το discogs πουλώντας δίσκους που αγόρασαν πριν ένα ή δύο χρόνια σε υπερδιπλάσια τιμή. Η δική μου προσέγγιση είναι να προσπαθώ να μη μπαίνω μέσα... Δεν ζω από αυτό, οπότε πρόκειται για ένα ακριβό hobby. Συνεπώς, επιβάλλονται συνετές κινήσεις έτσι ώστε να μη γίνει μία τεράστια μαύρη τρύπα στον προσωπικό προϋπολογισμό μου και αναγκαστώ να το σταματήσω. Υπό προϋποθέσεις θα μπορούσα να το κάνω επαγγελματικά, αλλά το ότι δεν είμαι business man δεν θα βοηθούσε. Όσον αφορά την μη-κερδοσκοπία, όλα τα μικρά metal και hardcore labels που γνωρίζω επενδύουν τα ενδεχόμενα κέρδη στις επόμενες κυκλοφορίες τους. Εγώ αυτό δε το θεωρώ κερδοσκοπία. Τώρα αν αποφασίσει κάποιος να το κάνει full-time θα πρέπει είτε να βγάζει κέρδος για τα προς το ζειν, είτε να έχει άλλους πόρους (να είναι εισοδηματίας δηλαδή, ή να ζει με χρήματα του κράτους αν ζει στο εξωτερικό). Όσο για τη D.I.Y. κουλτούρα δε θέλω να εκφέρω άποψη, γιατί στην Ελλάδα κάποιοι την αντιλαμβάνονται στραβά και είναι πάντα έτοιμοι να κρίνουν τους άλλους. Πάρε για παράδειγμα γνωστό και εκλεκτό εγχώριο hardcore punk distro/label, από το οποίο απ' ό,τι μου έγραψες θα πάρεις επίσης συνέντευξη, το οποίο παλιά στεγαζόταν σε αυτοδιαχειριζόμενο χώρο από τον οποίο εκδιώχθηκε επειδή «έκανε εμπόριο»...

Πώς εξηγείς ότι τα περισσότερα distros, αλλά και οι ανεξάρτητες εταιρείες γενικά, ειδικεύονται σε punk/hardcore/metal καταστάσεις (υπάρχουν και εξαιρέσεις, φυσικά); Γιατί δε βλέπουμε περισσότερα «χαλαρά» είδη μουσικής;

Το underground είναι παραδοσιακά πιο ενεργό στις σκηνές της σκληρής/ακραίας μουσικής αλλά υπάρχει ζωντανία και σε άλλα πεδία, όπως η ηλεκτρονική και πειραματική μουσική, η chiptune (σ.σ. είδος

ηλεκτρονικής μουσικής που προέρχεται από 8-bit ήχους), το noise... Και σ' αυτές υπάρχουν πάμπολλες D.I.Y. κυκλοφορίες σε βινύλιο ή/και κασέτα. Μία από τις ηδονές του να είσαι ανοιχτόμυαλος μουσικόφιλος είναι το να ανακαλύπτεις νέες σκηνές!

Πώς βλέπεις τη στάση του κόσμου απέναντι στα distros μέσα στο πέρασμα των χρόνων; Πιο συγκεκριμένα, με ενδιαφέρει η επιρροή του Internet και των social networks. Π.χ. έγιναν τα πράγματα πολύ πιο εύκολα και προσιτά; Προ Internet (αν πρόλαβες τέτοιες εποχές) πώς ήτανε; Το downloading πώς επηρέασε την όλη φάση;

Τα distros εδραιώθηκαν πλέον στις καταναλωτικές συνήθειες των μουσικόφιλων, και αυτό επειδή εξαπλώθηκε η πρόσβαση στο διαδίκτυο, αλλά κι επειδή τα περισσότερα δισκάδικα αργοπεθαίνουν. Το διαδίκτυο και τα social networks βοηθούν πάρα πολύ στην προώθηση και διανομή της μουσικής. Πρόκειται όμως για εργαλεία, οπότε η χρήση τους έχει θετικές και αρνητικές επιπτώσεις. Θετικό είναι ότι τα συγκροτήματα μπορούν να προωθήσουν/διανείμουν την μουσική τους μόνα τους χάρη στα διάφορα εργαλεία που υπάρχουν (Bandcamp, Bigcartel, κλπ). Το κοινό έχει περισσότερες επιλογές, μπορεί να εξοικονομήσει χρήματα ακούγοντας πριν να αγοράσει, αλλά κυρίως συγκρίνοντας τιμές. Υπάρχουν όμως και τα αρνητικά. Το underground έχασε πολλή από τη γοητεία και το μυστήριο που το περιέβαλλε στα 80's και στα 90's, όταν μυήθηκαν σε αυτό οι πιο παλιοί από εμάς. Αλληλογραφούσες με χαρτί, μολύβι και γραμματόσημα, στέλνοντας I.R.C. (International Reply Coupon) για να βεβαιωθείς ότι θα πάρεις απάντηση. Περίμενες με αγωνία βδομάδες και μήνες να πάρεις πίσω μία απλή απάντηση, ή κάποια παραγγελία. Ανακαλύπταμε καινούρια μουσική γράφοντας κασέτες και ανταλλάσσοντας τες με άγνωστους στην άλλη άκρη του κόσμου. Για να μπει σε αυτή τη δύσκολη διαδικασία ήθελε επιμονή και πείσμα, οπότε τα πράγματα ήταν πιο αγνά και σκληροπυρηνικά. Μη νομίζεις όμως ότι είμαι κολλημένος στο παρελθόν, αφού πάντα κάτι χάνεις και κάτι κερδίζεις... Ότι μόλις ανέφερα είναι πάνω-κάτω γνωστό. Κάτι που έχει αλλάξει και δεν είναι προφανές, είναι ότι με τα social media έχει χαθεί αρκετή από την ειλικρίνεια και την ευθύτητα που χαρακτήριζε το

underground. Όλα είναι πλέον δημόσιες σχέσεις. Όλοι είναι φίλοι με όλους, δεν υπάρχει αρκετή εποικοδομητική κριτική. Είναι πλέον πανεύκολο να ποζάρεις και να κατασκευάσεις μία πλαστική εικόνα, υποκρινόμενος ότι είσαι κάτι άλλο. Αυτή η ισοπέδωση αντισταθμίζει αρνητικά το θετικό της πιο εύκολης προώθησης και διανομής του underground. Και αυτό επειδή διογκώνει την ημιμάθεια του κοινού. Οι περισσότεροι ακροατές σε όλα τα είδη μουσικής δεν έχουν την αντίληψη να ξεχωρίσουν τις διαβαθμίσεις ποιότητας. Δε μπορούν δηλαδή να διακρίνουν το μέτριο από το καλό, το καλό από το πολύ καλό, το πολύ καλό από το άριστο. Είναι πιο επιρρεπείς στις μόδες και στην άποψη της πλειοψηφίας της εκάστοτε σκηνής. Η πληροφορία κυκλοφορεί πιο γρήγορα και όσοι spam-άρουν περισσότερο για τη μπάντα και τις δραστηριότητές τους, μπορούν να μονοπωλήσουν το ενδιαφέρον ενός ψηφιακού κοινού το οποίο πάσχει από έλλειψη συγκέντρωσης κι ελκύεται από την κατανάλωση φανταχτερών, ευκολοχώνευτων μορφών διασκέδασης μίας χρήσης. Πάρε για παράδειγμα, κάποιον που γουστάρει έναν ήχο που είναι της μόδας (π.χ. blackened crust ή σκοτεινό death metal). Μη μπορώντας να ξεχωρίσει πραγματικά τις καλές από τις μέτριες μπάντες, η προτίμηση του θα πάει σε αυτήν με την οποία θα ταυτιστεί περισσότερο λόγω της παρουσίας τους στα media και όχι της ποιότητας της μουσικής τους. Έτσι ήταν πάντα βέβαια γιατί όπως λένε οι Γάλλοι, "οι απόντες έχουν πάντα άδικο". Απλά, στην ψηφιακή εποχή το φιλτράρισμα της πληροφορίας είναι η πραγματική πρόκληση, και είναι κάτι που χρειάζεται παιδεία, κουλτούρα και αντίληψη (σ.σ. από τις καλύτερες τοποθετήσεις που έχω ακούσει επί του θέματος).

Βινύλιο, κασέτα ή CD και γιατί;

Έχω κυκλοφορήσει CD και βινύλια, ενώ είναι στα σκαριά και μία αργοπορημένη (σε σημείο αηδίας) split κασέτα μεταξύ του προσωπικού μου project Kommpound και του noise-ά Hellboy 106. Το CD πουλάει λίγο οπότε προς το παρόν δεν σκέφτομαι να ξανασχοληθώ. Ίσως κάποιο περιορισμένο CD/CD-R... Το βινύλιο είναι ο βασιλιάς των formats: ζεστός, αναλογικός ήχος, γεμάτα μπάσα, μία ολόκληρη επιστήμη γύρω από την παραγωγή και αναπαραγωγή του... Είμαι vinyl junkie, οπότε το label και το distro είναι επικεντρωμένα σε αυτό. Αρκετός κόσμος (ξανα-) ψάχνεται με κασέτες (συμπεριλαμβανομένου εμού) και διανέμω αρκετές, αλλά το ενδιαφέρον παραμένει περιορισμένο.

Βλέπουμε όλο και συχνότερα distros να αναλαμβάνουν την κυκλοφορία δίσκων (συνήθως σε συνεργασία μεταξύ τους). Επίσης συχνά βλέπουμε μικρές, ανεξάρτητες εταιρείες να αποκτάνε όλο και μεγαλύτερο status. Εσύ πώς βλέπεις να μπαίνουν οι διαχωρισμοί μεταξύ αυτών; Θα έβαζες κάπου ένα stop και γιατί;

Όταν έχεις distro έρχεσαι σε επαφή με μπάντες, οπότε είναι αναπόφευκτο αργά ή γρήγορα να μπεις στον πειρασμό να κυκλοφορήσεις κάποιον δίσκο... Δεν αντιλαμβάνομαι γιατί θα έπρεπε να προκύψουν διαχωρισμοί ή περιορισμοί. Όπως προανέφερα νωρίτερα, κρινόμαστε εκ του αποτελέσματος από το κοινό, οπότε ας κάνει ο καθένας ότι είναι να κάνει! Έχω δύο παρατηρήσεις όσον αφορά την εξέλιξη ενός label/distro και το πέρασμα από ερασιτεχνικό/χομπίστικο/part-time επίπεδο σε full-time/επαγγελματική ενασχόληση. Πιο συγκεκριμένα, υπάρχουν οι κάτωθι παγίδες στις οποίες πέφτουν συχνά οι ιδιοκτήτες τους.

1. Το να διατηρήσουν ερασιτεχνική νοοτροπία όσον αφορά τον τρόπο λειτουργίας, ενώ το κοινό και οι συνεργάτες τους (μπάντες, άλλες εταιρίες, κλπ) περιμένουν επαγγελματισμό. Μερικά παραδείγματα: καθυστερημένες ή ελλιπείς παραγγελίες, προβληματική/ετεροχρονισμένη επικοινωνία, γενική προχειρότητα, κλπ.

2. Επειδή αποτελεί πλέον πλήρη απασχόληση, άρα πρέπει να βγάλουν τα προς το ζείν από αυτό, να μπουν στο πειρασμό της αισχροκέρδειας όπως π.χ. τσιμπώντας τις τιμές, βγάζοντας limited editions σε περιπτώσεις που δεν χρειάζεται, κάνοντας preorder τα οποία καθυστερούν να στείλουν, και το χειρότερο, αδικώντας τις μπάντες μη-φερόμενοι ειλικρινώς και τίμια απέναντι τους...

Το Blastbeat Mailmurder έχει κυκλοφορήσει ένα σκασμό από γαμάτους δίσκους. Ποιοι είναι οι πιο αγαπημένοι σου από αυτούς και για ποιο λόγο;

Σ' ευχαριστώ πολύ για τα καλά σου λόγια, το εκτιμώ δεόντως! Να διευκρινίσω όμως ότι δεν έχω βγάλει πολλές κυκλοφορίες: 12 προς το παρόν, περιμένω σύντομα την 13η (το ομώνυμο mini-LP των Injekting Khaos) και 14η (το "Monomaniac vol.2/3").

Θα ανέφερα δύο τίτλους:

1. Το "Indigenous" CD των Straighthate. Αποτελεί το highlight της συμμετοχής μου στη μπάντα από το 2002 μέχρι το 2008 οπότε και διαλυθήκαμε, και είναι η

κληρονομιά που έμεινε από μία σημαντική περίοδο της ζωής μου... Επίσης, η ηχογράφηση και γενικότερη παραγωγή του δίσκου συνοδεύονται από την ανάμνηση πολλών όμορφων κι εποικοδομητικών στιγμών...

2. Το "Monomaniac vol.1" comp.7" EP. Περισσότερο από μία κυκλοφορία, είναι η εκκίνηση μία σειράς συλλογών όπου συγκροτήματα από όλο το φάσμα του ακραίου ήχου συμμετέχουν με μονόλεπτα κομμάτια. Είμαι ευτυχής που ανταποκρίθηκαν με ενθουσιασμό πολύ αξιόλογα γκρουπ απ' όλο τον πλανήτη (από τη Νέα Ζηλανδία και την Ιαπωνία μέχρι τον Καναδά...), και που επικροτήθηκε μία προσέγγιση την οποία ενστερνίζομαι από τα μέσα 90's και την αρχή της ενασχόλησης μου με το underground: δηλαδή του συνδυασμού του hardcore/grind με το ακραίο μεταλλικό underground. Μείνετε συντονισμένοι για την συνέχεια!

Πάμε στο θέμα ελληνική σκηνή. Ποια είναι η γνώμη σου για το επίπεδο συγκροτημάτων/συναυλιών/labels; Προσωπικές προτιμήσεις;

Η ελληνική σκηνή άρχισε στις αρχές των 00's να βγαίνει από τα πέτρινα χρόνια που ακολούθησαν το peak των αρχών 90's. Η μετριοκρατία και τα χαμηλά στάνταρντς ηττήθηκαν κατά κράτος με τις πρώτες κυκλοφορίες των Sun Of Nothing, Inveracity, Nuclear Winter, Homo Iratus, Nocternity Enshadowed, End, Konkave, Innermost, και άλλων. Χρειάστηκε όμως να περάσουν αρκετά χρόνια ώστε αυτή η τάση να εδραιωθεί και να φτάσουμε στην σημερινή νέα περίοδο ακμής. Η ελληνική σκηνή όπως οι σκηνές σχεδόν όλων των χωρών (με την εξαίρεση ίσως μικροσκοπικών κρατών όπως η Ισλανδία), δεν είναι μία αδιαίρετη, ενιαία οντότητα, αλλά το σύνολο μικρότερων υποσυνόλων. Αυτό το λέω για να μην συντηρούμε μύθους περί ενότητας ή αντίθετα διχόνοιας. Ο κανόνας είναι στις εγχώριες σκηνές να υπάρχουν αντιπάθειες, εχθρότητες και μαχαιρώματα πίσω από την πλάτη. Όπου και όταν αλληλεπιδρούν άνθρωποι, συμβαίνουν αυτά. Η διαφορά ίσως έγκειται στο γεγονός ότι ένα από τα χαρακτηριστικά μας σαν νεοέλληνες είναι ότι είμαστε drama queens. Εν πάση περιπτώσει θεωρώ ότι όλες οι επί μέρους σκηνές του εγχώριου σκληρού/ακραίου ήχου έχουν ανέβει. Όσον αφορά τις συναυλίες απέχω σε μεγάλο βαθμό, οπότε η γνώμη μου δεν μπορεί να είναι πλήρης. Υπάρχουν κάποιοι underground διοργανωτές συναυλιών που κάνουν τίμια δουλειά. Βρίσκω θετικό το γεγονός ότι γίνονται συναυλίες με δωρεάν είσοδο και σε άλλα μέρη εκτός των αυτοδιαχειριζόμενων χώρων. Οι τελευταίοι έχουν επίσης ανέβει συναυλιακά. Στα labels παρατηρώ ίσως την μεγαλύτερη πρόοδο. Πριν 10 και πλέον χρόνια ήταν δύσκολο να κυκλοφορήσει τον δίσκο σου μία ποιοτική, τίμια ντόπια εταιρία, γιατί απλά σχεδόν δεν υπήρχαν. Πλέον δραστηριοποιούνται αρκετές... Οι δύο κορυφαίες μπάντες των τελευταίων ετών για μένα είναι οι Dead Congregation και οι Antimob. Άλλες μπάντες που μου έχουν κάνει πολύ

εντύπωση τα τελευταία χρόνια είναι οι Ruined Families, Omega Monolith, Superpuma, End, Ravencult, όπως και οι Injekting Khaos με το ύστατο, αριστουργηματικό ομώνυμο mini-LP τους το οποίο μ'άρεσε τόσο πολύ ώστε να αποφασίσω να το κυκλοφορήσω. Επειδή αν προσπαθήσω να δώσω μία πλήρη λίστα σίγουρα θα ξεχάσω κόσμο, θα σε παραπέμψω στα ελληνικά συγκροτήματα που συμμετέχουν στα δύο Monomaniac (vol.1 και vol.2/3), καθώς και σ' αυτά που διανέμω στο distro μου. Από εταιρίες, η αγαπημένη μου είναι μακράν η Nuclear Winter Records!

Από ξένα distros/ανεξάρτητες εταιρείες τι έχεις να προτείνεις;

7 Degrees Records (Γερμανία). Είναι η εταιρία η οποία βγάζει τα βινύλια της μπάντας μου, των Dephosphorus. Εξειδικεύεται στο βινύλιο, τηρεί υψηλά στάνταρντς ποιότητας και βγάζει ιδιαίτερα αξιόλογες κυκλοφορίες. Κυκλοφορήσαμε μαζί το πρόσφατο Kratzer/Kvazar split-LP.

Necroterror Records (Κύπρος). Μερακλίδικο black metal από την Κύπρο, προσηλωμένο στο αυθεντικό underground πνεύμα.

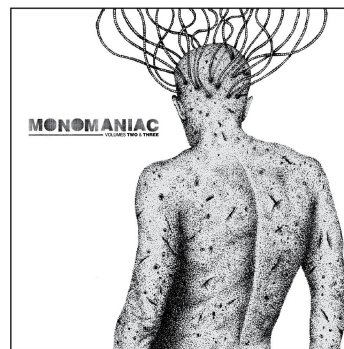
Throatruiner Records (Γαλλία). Τίμιο και αξιόλογο label/distro που εξειδικεύεται στο ακραίο/χαοτικό hardcore. Βγάλαμε μαζί το Vuynr "Eiskalt" LP.

Spikecult Records (Γαλλία). Η εταιρία του φίλου μου Mkm, τραγουδιστή του θρυλικού ακραίου black metal σχήματος Antaeus και των Asooth. Αν και δεν είναι τόσο δραστήριος δισκογραφικά όσο παλιά, επέστρεψε στην ενεργό δράση μετά από κάποια χρόνια απουσίας κι έχει κυκλοφορήσει μόνος του ή με άλλα labels διαμαντάκια όπως το instrumental LP των Asooth και τα δύο επτάιντσα των θεών Necroblood.

Nerve Altar (Η.Π.Α.). Μικρό, αγνό label που βγάζει μόνο βινύλιο. Το τρέχει ένας κύριος με εξαιρετικό γούστο, ο Aaron Nichols, ο οποίος έπαιζε κιθάρα σε δύο θρυλικές grind μπάντες: τους Defeatist και τους Kalibas.

A389 Recordings (Η.Π.Α.). Αυτή τη στιγμή νομίζω ότι είναι το πιο σημαντικό αμερικάνικο label όσον αφορά το σκοτεινό/ακραίο/μεταλλικό hardcore. Έχει πολύ δυνατό roster, με μπάντες όπως οι παλαίμαχοι θεοί του Holy Terror hardcore, Gehenna. Κυκλοφόρησε επίσης, το πρόσφατο επτάιντσο των Eyehategod!

NOEVDIA (Γαλλία). Το καλύτερο black metal label συνεχίζει να εκπλήσσει κυκλοφορώντας αποστασιοποιημένα διαμάντια όπως το θεϊκό "Occult Rock" των Aluk Todolo.

Υπάρχει κάποιος δίσκος που να σου είναι παράπονο του στυλ δεν μπόρεσες να το κυκλοφορήσεις ενώ άξιζε, δεν ενδιαφέρθηκε ο κόσμος ενώ κατά τη γνώμη σου άξιζε, αδικοχαμένη μπάντα που δεν έβγαλε κάτι κλπ; Έναν καημό, ρε παιδί μου!

Ο μεγάλος μου καημός είναι που λόγω κακού timing δεν επεδίωξα να κυκλοφορήσω τα demos των Timeghoul... Όλη η (πονεμένη) ιστορία έχει ως εξής. Οι Timeghoul ήταν μέχρι πρόσφατα το καλύτερα κρυμμένο μυστικό του U.S.D.M. των 90's. Στις δύο demo κασέτες του 1992 και 1994, είχαν παίξει διαστημικό/προοδευτικό death metal που ήταν ανήκουστο τότε και πολύ μπροστά για την εποχή του. Το "Tumultuous Travellings" ήταν το πρώτο demo tape που αγόρασα ποτέ, εν έτη 1992 ή 1993, και μία από τις πιο επιδραστικές κυκλοφορίες για μένα, όσον αφορά την ανάπτυξη της underground αισθητικής μου. Το label/distro χάριν στο οποίο τους ανακάλυψα, η γνωστή στο ελληνικό κοινό Holy Records, δεν τους υπέγραψε τότε γιατί «ακουγόντουσαν πολύ αμερικάνοι» (οι ίδιοι τότε εξειδικεύοντουσαν σε πιο ευρωπαϊκούς ήχους, που τότε αποκαλούσαμε atmospheric doom/death). Μυστηριωδώς, το δεύτερο demo τους "Panaramic Twilight", μου διέφυγε τότε. Το ανακάλυψα εκ των υστέρων στα μέσα/τέλη της προηγούμενης δεκαετίας, χάρη στο διαδίκτυο. Ήταν επίσης η ευκαιρία να ξανακούσω και το πρώτο demo, αφού αγνοείται η τύχη της κόπιας μου (θύμα προφανώς κάποιας μετακόμισης). Τότε είχα έρθει σε επαφή με τον drummer της μπάντας. Η ιδέα μίας επανα-κυκλοφορίας των demos με είχε συναρπάσει, αλλά δεν ήταν ένα project που μπορούσα να υλοποιήσω με το label εκείνη την περίοδο. Είχα βάλει όμως τα demos να τα ακούσει ο Αναστάσης (Nuclear Winter Records, Dead Congregation), ο οποίος δεν είχε ακουστά τη μπάντα και είχε ψαρώσει κανονικά! Ειδικά στο δεύτερο demo είναι ιδιαίτερα αξιοπερίεργο πως υπήρχαν κάποια τεχνικά/επικά περάσματα που θύμιζαν το στυλ το οποίο υιοθέτησαν οι Nile λίγα χρόνια μετά! Εν πάση περιπτώσει, ο σύντροφος δεν είχε ανταποκριθεί στην ιδέα αυτού του δισκογραφικού project, το οποίο με την συμβολή του θα ήταν εφικτό, και παράτησα την ιδέα... Fast forward μερικά χρόνια μετά. Μαθαίνω πρόπερσι ότι αυτή η πολυαναμενόμενη κυκλοφορία θα βγει επιτέλους. Ακουστήκε ότι επιδίωκε μανιωδώς να την

βγάλεη η Profound Lore Records, αλλά τελικά την έβαλε η Dark Descent Records σε CD (και πρόσφατα η The Crypt σε βινύλιο) κι έγινε η best selling κυκλοφορία της! Δεν τρέφω αυταπάτες βέβαια, θα ήταν δύσκολο να έρθω

CTS Productions

<http://www.ctsprods.com/>

Η CTS (Catch the Soap) Productions είναι η αδυναμία πολλών μουσικόφιλων στη χώρα μας. Έχουν ανεβάσει πραγματικά τα standards ποιότητας στον ανεξάρτητο ήχο, κυκλοφορώντας δουλειές των Tardive Dyskinedia, Universe 217, Sun of Nothing κ.ά. Ο Γιάννης μας εξηγεί το σκεπτικό πίσω από την εταιρεία:

Πείτε μας λίγα πράγματα για τους λόγους που σας ώθησαν να δημιουργήσετε τη CTS, καθώς και τους λόγους που συνεχίζετε να το κάνετε παρά τις όποιες αντιξοότητες.

Η Άννα και εγώ (Γιάννης) είμαστε και οι δύο μουσικοί, και πηγαίνουμε χρόνια σε συναυλίες και αγοράζουμε δίσκους. Έχοντας αποκτήσει μια μικρή εμπειρία στη διοργάνωση συναυλιών και μίνι-περιοδειών μέσω των δικών μας συγκροτημάτων και έχοντας δει τα καλά και τα στραβά και των τριών πλευρών (μουσικού, κοινού και διοργανωτή), αποφασίσαμε να δοκιμάσουμε τη τύχη μας στον τομέα της διοργάνωσης έχοντας ως στόχο να προσφέρουμε τις καλύτερες δυνατές υπηρεσίες σε κοινό και συγκροτήματα. Παράλληλα θέλαμε να εκδώσουμε τις μουσικές μας χωρίς να χρειαστεί να μπούμε στη ψυχοφθόρα διαδικασία της εύρεσης label. Η δημιουργία του distro ξεκίνησε από την ανάγκη να διαδώσουμε σε φίλους και γνωστούς την όποια τρομερή μπάντα ανακαλύψαμε από την άλλη άκρη του κόσμου. Η αρχή με αυτό έγινε με τον πρώτο δίσκο των Ελβετών Kehlvin (οι οποίοι ήταν και η δεύτερη μας συναυλία ever ως Catch The Soap), την ευρωπαϊκή βινυλιακή έκδοση του "Syberia" των Αμερικάνων post-rockers North (η οποία είναι πλέον υπερσυλλεκτική) και την τρίτη συλλογή In The Junkyard της Spinalonga Records, στη οποία συμμετείχα με τη μπάντα μου (Afformance) και είχαμε κάποιες κόπιες να διαθέσουμε. Η ενασχόληση μας με τη CTS ξεκίνησε εντελώς ερασιτεχνικά και πειραματικά, αλλά κατέληξε (μετά κόπων και βασάνων) να βιοποριζόμαστε από την εταιρία απολαμβάνοντας κάθε κομμάτι της όποιας διαδικασίες παρά τις αντιξοότητες.

Τι προβλήματα έχουν παρουσιαστεί/παρουσιάζονται όλο αυτό το διάστημα; Φτάσατε ποτέ στο σημείο να πείτε τέρμα, τα παρατάω;

σε συμφωνία με τη μπάντα αφού υπήρχε ενδιαφέρον από μεγαλύτερες βορειοαμερικάνικες εταιρίες, αλλά παρ' όλα αυτά θα ήθελα να είχα προσπαθήσει για την τιμή των όπλων!

Τα περισσότερα προβλήματα που κατά καιρούς παρουσιάζονται είναι οικονομικής φύσης. Σε έσχατες περιόδους έχουμε σκεφτεί στιγμιαία να τα παρατήσουμε, αλλά παρά την όποια σαπίλα που υπάρχει στον χώρο σε ανταγωνιστικό επίπεδο (αναφερόμενος στο συναυλιακό κομμάτι), η ενασχόληση σε έναν τέτοιο χώρο είναι τόσο απολαυστική και σε τελική ανάλυση, ψυχολογικά ανταποδοτική, που πραγματικά δεν υπήρχε ζήτημα προς τα που γέρνει η ζυγαριά.

Ποια είναι η γνώμη σας περί της σχέσης distro, D.I.Y. κουλτούρας και εμπορεύματος; Το βλέπετε σαν κάτι ανταγωνιστικό προς το υπάρχον, πιστεύετε ότι τα distros θα έπρεπε να είναι non-profit ή όχι; Ζείτε/θα θέλατε να ζείτε από τη CTS;

Στη λογική του να επενδύεις σε μια κίνηση (ας πούμε κυκλοφορία ενός δίσκου), και από τα κέρδη της να συντηρείται η ίδια η επιχείρηση (κερδοσκοπική ή μη) και ταυτόχρονα να χρηματοδοτείται η επόμενη κίνηση και ο ίδιος ο "επιχειρηματίας", μόνο θετικά βρίσκω. Με το να υπάρχει η δυνατότητα να μη χρειάζεται να ασχολείσαι με κάτι άλλο πέρα από το αντικείμενο της επιχειρήσής σου, το μόνο που καταφέρνεις είναι να προσφέρεις ποιοτικότερη δουλειά στο κοινό και ψυχική ηρεμία σε προσωπικό επίπεδο. Εάν όλοι οι άνθρωποι καταπιάνονταν βιοποριστικά από οτιδήποτε τους γεμίζει, ο κόσμος θα ήταν σίγουρα καλύτερος, οπότε η λογική του non-profit δε με βρίσκει σύμφωνο, αρκεί φυσικά να γίνεται σε λογικά και ηθικά πλαίσια. Ζούμε από τη CTS, αλλά κυρίως από τις συναυλίες και πολύ λιγότερο από τα έσοδα των κυκλοφοριών και του distro. Σίγουρα υπάρχει ανταγωνισμός στο θέμα των συναυλιών, αλλά στα υπόλοιπα κομμάτια (label, distro) δεν υπάρχει τέτοιο ζήτημα.

Πώς εξηγείτε ότι τα περισσότερα distros, αλλά και οι ανεξάρτητες εταιρείες γενικά, ειδικεύονται σε

punk/hardcore/metal καταστάσεις (υπάρχουν και εξαιρέσεις, φυσικά); Γιατί δε βλέπουμε περισσότερα «χαλαρά» είδη μουσικής;

Αυτό πιστεύω πως ξεκινάει από τη γέννηση των ειδών αυτών και το ότι οι μεγάλες εταιρίες δεν ενδιαφέρθηκαν να τα εκμεταλλευθούν εμπορικά, και έτσι δημιούργησαν το δικό τους underground κύκλωμα. Όταν γύρισε ο τροχός και οι εταιρίες είδαν τις προοπτικές, το attitude των εν λόγω μουσικών ήταν τέτοιο ώστε να συνεχίσουν χωρίς να τις έχουν ανάγκη, φτάνοντας στο σήμερα που αυτή η λογική είναι παγιωμένη και η πλειοψηφία αυτών των ήχων εκδίδονται και διακινούνται από ανεξάρτητες δισκογραφικές και distros. Δε συμφωνώ όμως πως δεν υπάρχουν ανεξάρτητοι φορείς που ειδικεύονται σε "χαλαρότερα" ήδη μουσικής. Για την ακρίβεια το μεγαλύτερο μέρος της indie (ανεξάρτητης από εταιρίες-κολοσσούς) δισκογραφίας κινείται από μικρομεσαίου και μεσαίου μεγέθους εταιρίες, λειτουργώντας πολλές φορές σαν scouters των μεγάλων εταιριών και σαν πρώτο σκαλοπάτι για μπάντες που αργότερα γίνονται πραγματικά μεγάλες (όπως έγινε με τους Arcade Fire) ή σε μερικές περιπτώσεις να μεγαλώνουν παράλληλα με τις ίδιες τις μπάντες. Τυχαίο παράδειγμα για τη τελευταία περίπτωση, είναι οι Foals και η Transgression Records όπου έχουν 3/3 χρυσούς δίσκους αυτή τη στιγμή, παραμένοντας ανεξάρτητη εταιρία. Ίσως ο λόγος που να μην υπάρχουν πια πολλοί κολοσσοί στο παιχνίδι, να είναι το γεγονός ότι τα έσοδα έχουν πέσει σε τραγικό βαθμό σε σχέση με το παρελθόν, οπότε απλά αποσύρονται και επενδύουν σε άλλους τομείς.

Πώς βλέπετε τη στάση του κόσμου απέναντι στα distros μέσα στο πέρασμα των χρόνων; Πιο συγκεκριμένα, με ενδιαφέρει η επιρροή του Internet και των social networks. Π.χ. έγιναν τα πράγματα πολύ πιο εύκολα και προσιτά; Προ Internet(αν προλάβετε τέτοιες εποχές) πώς ήτανε; Το downloading πώς επηρέασε την όλη φάση;

Είχα τη τύχη να προλάβω για λίγο την προ-internet εποχή των distros και μπορώ να πω πως ήταν πολύ πιο δύσκολο να ανακαλύψεις νέες μπάντες τότε, μιας και το μόνο που είχες μπροστά σου ήταν μια λίστα η οποία στη καλύτερη περίπτωση να είχε 2 γραμμές για περιγραφή σε κάθε είδος, και καμία δυνατότητα να ακούσεις 2 νότες για να πάρεις μια γεύση, οπότε απλά αγόραζες στα τυφλά ή στη καλύτερη μετά από κάποια σύσταση. Με την έλευση των webstores, των social media, του paypal και του γρήγορου internet όλα έγιναν πιο εύκολα για

τους πάντες. Οι μπάντες μπορούν πλέον να διαθέσουν μόνες τους το υλικό τους σε εκατομμύρια πιθανούς ακροατές, τα distros είναι σα να έχουν μια γιγάντια βιτρίνα σε όλο τον πλανήτη, και το κοινό έχει πρόσβαση πραγματικά στα ΠΑΝΤΑ. Το downloading πιστεύω πως μόνο βοήθησε στη δημοτικότητα των underground groups. Εδώ που τα λέμε δεν ήταν τίποτε άλλο από ένα υπερταχύτατο tape-trading. Το ίδιο "κακό" που γινόταν τότε, έγινε και τώρα, με μοναδικό αποτέλεσμα να ανεβαίνει η δημοτικότητα των συγκροτημάτων. Οι μόνοι χαμένοι ήταν οι εταιρίες-κολοσσοί που ανέφερα πιο πάνω οι οποίοι την έχουν κάνει ήδη οι περισσότεροι με ελαφρά πηδηματάκια. Βεβαίως με όλη αυτή την ταχύτητα και ευκολία στη πρόσβαση σε νέα μουσική που διατίθεται καθημερινά, είναι μοιραίο να χάνουμε τη μπάλα και να μη μπορούμε να αφομοιώσουμε τους δίσκους όπως παλιότερα, γιατί απλά αποσπώμαστε από εκείνη τη νέα κυκλοφορία που βγήκε πριν 5 λεπτά. Θα την ακούσουμε και αυτή 2, 3, 5 φορές και αυτό ήταν. Επόμενη.

Βινύλιο, κασέτα ή CD και γιατί;

Εξαργάται. Το βινύλιο σίγουρα είναι μεγάλη αγάπη και είναι μακράν το πιο όμορφο και αληθινό format, αλλά δεν λειτουργεί εξίσου καλά για όλες τις μουσικές. Για παράδειγμα, με ενοχλεί να πρέπει να αλλάξω πλευρά όταν ακούω Godspeed You! Black Emperor. Αναγκαστικά ανά 20 λεπτά με βγάζει από τη κατάσταση που με είχε βάλει (σ.σ. true). Σε CD όμως η εμπειρία είναι συνεχόμενη με αποτέλεσμα να σε πηγαίνει ο καλλιτέχνης εκεί ακριβώς που θέλει να σε πάει. Τη κασέτα την αγαπάμε γιατί είναι απλά cool! Κακή ποιότητα αναπαραγωγής, αλλά οικονομικό και νοσταλγικό μέσο. Η δυνατότητα που μπορεί κάποιος να εκδώσει μικρό αριθμό αντιτύπων με αρκετά λογικό κόστος, έχει σώσει κάμποσες εταιρίες, με πρώτη και καλύτερη τη Burger Records με κυκλοφορίες για Black Lips, Davila 666, Ty Sigal, Off! μεταξύ άλλων. Ως CTS κυκλοφορούμε και τα τρία format, αλλά με σαφή κλήση προς το βινύλιο.

Βλέπουμε όλο και συχνότερα distros να αναλαμβάνουν την κυκλοφορία δίσκων (συνήθως σε συνεργασία μεταξύ τους). Επίσης συχνά βλέπουμε μικρές, ανεξάρτητες εταιρείες να αποκτάνε όλο και μεγαλύτερο status. Εσείς πώς βλέπετε να μπαίνουν οι διαχωρισμοί μεταξύ αυτών; Θα βάζατε κάπου ένα stop και γιατί;

Δε βλέπω κάποιο λόγο να υπάρχει κάποιος διαχωρισμός ή κάποιο stop. Εάν ένα distro θέλει να αρχίσει να κυκλοφορεί δίσκους, ας το κάνει. Ίσα ίσα που είναι πολύ πιο εύκολο παρουσιάζεις κάτι δικό σου σε ένα κοινό που ήδη έχεις αποκτήσει έτσι κι αλλιώς. Επίσης το όσο πιο μεγάλες μπορούν να γίνουν οι μικρές, ανεξάρτητες εταιρίες, τόσο το καλύτερο, ειδικά εάν αυτό γίνεται χωρίς εκπτώσεις στη ποιότητα και στα ήθη τους.

Πραγματικά χαίρομαι πολύ να βλέπω που έχει φτάσει η Alerta Antifascista, η Burning World Records, η Throatruiner και άλλες πολλές που δε προτίμησαν να μείνουν εντελώς υπόγειες.

Στο distro σας διανέμετε δίσκους από πάμπολλα ποιοτικά labels. Ποια από αυτά είναι τα αγαπημένα σας; Θεωρείτε καλό μία εταιρεία να ταυτίζεται με ένα συγκεκριμένο ήχο (π.χ. Norma Evangelium Diaboli-black metal, Neurot Recording-post metal κλπ.);

Η εξειδίκευση σίγουρα βοηθάει, από τη λογική ότι εάν το κοινό σου ξέρει πως είσαι ένα distro που ασχολείται μόνο με το stoner-rock πχ, θα μπορέσει να βρει κατά πάσα πιθανότητα οτιδήποτε σχετικό κυκλοφορεί. Από την άλλη, ως άνθρωποι που ακούμε διάφορα είδη μουσικής, το βρίσκουμε λίγο περιοριστικό αυτό. Κυκλοφορούμε και διανέμουμε διαφορετικά είδη μουσικής, δυστυχώς όμως το distro μας δε το συντηρούμε στο βαθμό που θα θέλαμε, αλλά παρόλα αυτά μερικές από τις αγαπημένες μας εταιρίες είναι σίγουρα οι Electrohasch Records (Γερμανία), Holy Roar (Αγγλία), Totem Cat (Ιταλία), Head Of Crom (Αγγλία), Burning World (Ολλανδία). Οι εταιρίες που ανέφερα πριν ας πούμε, καταπιάνονται με stoner, grind, doom, sludge και ambient μουσικές. Ευτυχώς έχουμε αρκετές παραγγελίες που περιέχουν διάφορα ήδη, οπότε αυτό μάλλον δείχνει πως ο κόσμος ανταποκρίνεται θετικά. Θα θέλαμε πολύ να μπορούμε να έχουμε ένα ηλεκτρονικό κατάστημα που να είναι πλήρως ενημερωμένο από όλα
Eye5 Records

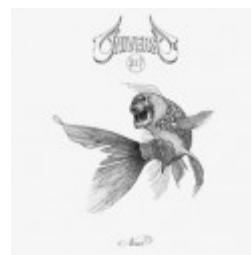

<http://www.eye5records.gr/>

Η Eye5 Records ειδικεύεται στο βινύλιο! Και στην ποιότητα, θα μπορούσαμε να προσθέσουμε, αν αναλογιστούμε τα ονόματα που έχουν συνεργαστεί μαζί της (Πανδημία, Cut Off, Dirty Wombs κ.ά.). Ο Γιώργος μας εξηγεί πώς δημιουργήθηκε αυτή η λύξα:

Αν κατάλαβα καλά η Eye5 Records ειδικεύεται μόνο στο βινύλιο. Γιατί αυτό; Τι το ιδιαίτερο βρίσκεις σε αυτό το format; Ποια η γνώμη σου για το CD και την κασέτα;

τα είδη μουσικής που μας αρέσουν και αυτό σημαίνει, από ψυχεδελικό rock μέχρι punk, και από αφρικάνικη μουσική μέχρι post-rock και black metal, αλλά δε το βλέπουμε να υλοποιείται αυτό τα επόμενα χρόνια.

Πάμε στο θέμα ελληνική σκηνή. Ποια είναι η γνώμη σας για το επίπεδο συγκροτημάτων/συναυλιών/labels; Προσωπικές προτιμήσεις;

Το επίπεδο είναι εκπληκτικό. Έχουμε τη τύχη να έχουμε μία από τις πιο ενεργές και ποιοτικές σκηνές στον κόσμο αυτή τη στιγμή, παρά το γεγονός ότι η αγοραστική δύναμη και οι κρατικές επιχορηγήσεις σε μπάντες και ανεξάρτητους φορείς είναι σχεδόν ανύπαρκτη! Τα τελευταία χρόνια "εξάγουμε" μπάντες κυριολεκτικά από κάθε είδος μουσικής (Ruined Families, Lunar Miasma, Acid Baby Jesus, My Turn μεταξύ πολλών άλλων), και κάθε λίγο κυκλοφορούν εξαιρετικοί δίσκοι, πολλές φορές σε καταπληκτικές εκδόσεις, από ποιοτικότερες εγχώριες εταιρίες (Inner Ear, Blastbeat Mailmurder, Cosmic Eye, Phase!, World's Appreciated Kitch και η λίστα είναι μεγάλη). Η τοπικές συναυλίες πληθαίνουν, πολλά συγκροτήματα έχουν πάρει τον εαυτό και τη δουλειά τους σοβαρά και αυτό φαίνεται και από την ανταπόκριση του κοινού (sold-out ή τίγκα συναυλίες των Slavebreed, Planet Of Zeus, Keep Shelly In Athens, 1000mods, Bazooka, Tardive Dyskinesia, Universe217 κλπ). Νομίζω πως είμαστε σε καλό δρόμο γενικά. Ο χρόνος θα το δείξει όμως.

Το cd νομίζω ότι έχει ξεπεραστεί αφού υπάρχουν πιο εύχρηστες ψηφιακές μορφές. Εγώ προσωπικά δεν έχω καν cd player. Ο ήχος και η αίσθηση του βινυλίου δεν μπορεί να συγκριθεί με το cd, ο αναλογικός ήχος δεν

μπορεί να συγκριθεί με τον ψηφιακό... Την κασέτα την προτιμώ από το cd, αλλά και πάλι, δεν μπορώ να την συγκρίνω με το βινύλιο... Επίσης, είναι και θέμα γούστου, προτιμάμε να ασχοληθούμε με το βινύλιο αποκλειστικά, αφού αυτό μας αρέσει!

Ποια είναι τα πιο συνηθισμένα προβλήματα που παρουσιάζονται όταν έχεις ένα distro/label;

Το κυριότερο πρόβλημα, κατά τη γνώμη μου, όταν έχεις ένα σχετικά μικρό distro/label είναι η έλλειψη ρευστού ώστε να τρέχουν όσες κυκλοφορίες θέλεις, ταυτόχρονα!

Ποια είναι η γνώμη σου περί της σχέσης distro, D.I.Y. κουλτούρας και εμπορεύματος; Το βλέπεις σαν κάτι ανταγωνιστικό προς το υπάρχον, πιστεύεις ότι τα distros θα έπρεπε να είναι non-profit ή όχι; Που κινείται η Eye5 Records σε σχέση με αυτούς τους δύο αντίθετους πόλους;

Νομίζω πως η νοοτροπία των ανεξάρτητων label/distro και των d.i.y. συγκροτημάτων δεν απέχει και πολύ. Πολύ συχνά βλέπουμε "ανεξάρτητες" μπάντες να παίζουν σε d.i.y. συναυλίες και από την άλλη d.i.y. μπάντες να κάνουν κυκλοφορίες με "ανεξάρτητα" labels. Το αν θα έπρεπε να είναι non-profit ή όχι, αυτό δεν μπορώ να το κρίνω γενικά για το σύνολο των label, απλά πιστεύω πως όταν μια μπάντα δεν θέλει να βγάλουν κάποιοι λεφτά από την κυκλοφορία της, το label πρέπει να σεβαστεί αυτό το σκεπτικό, ή να μην κάνει την κυκλοφορία καθόλου! Επίσης, το θέμα "diy στην Ελλάδα", είναι μεγάλη συζήτηση... Διάφοροι «παντογνώστες» νομίζουν ότι τα distro βγάζουν εκατομμύρια, αλλά υπάρχει και ο άλλος «πόλος» που θεωρεί ότι όποια μπάντα είναι diy, δεν είναι και αξιόλογη μουσικά κτλ... Προτίμηση μας είναι να μείνουμε μακριά από αυτούς τους πόλους, και να βοηθήσουμε όσες περισσότερες μπάντες μπορούμε, να κυκλοφορήσουν το υλικό τους!

Πώς εξηγείς ότι τα περισσότερα distros, αλλά και οι ανεξάρτητες εταιρείες γενικά, ειδικεύονται σε punk/hardcore/metal καταστάσεις (υπάρχουν και εξαιρέσεις, φυσικά); Γιατί δε βλέπουμε περισσότερα «χαλαρά» είδη μουσικής;

Οι πανκ/χαρτντοκ/μεταλ μπάντες και φανς, νομίζω ότι την ψάχνουν πιο πολύ με ανεξάρτητες κυκλοφορίες, με διανομές, με ανταλλαγές δίσκων κτλ... Νομίζω ότι άλλα είδη μουσικής, πχ ποπ, λαϊκά κτλ. βασιζονται στο κέρδος, στο μάρκετινγκ και στις μεγάλες εταιρίες κτλ, το underground πάντα είχε πιο ανεξάρτητα/diy χαρακτηριστικά... Πάντως υπάρχουν και «χαλαρές» κυκλοφορίες όπως λες, πχ. εμείς κυκλοφορήσαμε μαζί με την liquid bass records πρόσφατα τον 1ο δίσκο των lemonostifel, που ο ήχος τους δεν έχει σχέση με τον «σκληρό ήχο» που συζητάμε...

Πώς βλέπεις τη στάση του κόσμου απέναντι στα distros μέσα στο πέρασμα των χρόνων; Πιο συγκεκριμένα, με ενδιαφέρει η επιρροή του Internet και των social networks. Π.χ. έγιναν τα πράγματα πολύ πιο εύκολα και προσιτά; Προ Internet (αν πρόλαβες τέτοιες εποχές) πώς ήταν; Το downloading πώς επηρέασε την όλη φάση;

Το internet δεν βλέπω ότι έχει επηρεάσει με κάποιο τρόπο αρνητικά την όλη φάση. Παλιά θα έπρεπε το ντίστρο να σου στείλει τον κατάλογο, να του πεις τι θες, να του στείλεις τα λεφτά, να σου στείλει τηνπραμάτεια και πάει λέγοντας. Αν και χάνεται λίγο ο ρομαντισμός της αλληλογραφίας, το internet βλέπω ότι έχει επιδράσει θετικά, τουλάχιστον ως προς την ευκολία της συνεννόησης. Για το downloading που λες, πάλι δε νομίζω ότι έχει επιδράσει αρνητικά. Ακούς για μια μπάντα, κατεβάζεις και την ακούς, και αν θες παίρνεις και το βινύλιο. Ενώ παλιά, κάποιος γνωστός σου έμαθε για μια μπάντα, που στην τελική μπορεί και να μη σου αρέσει, πήρες το βινύλιο και έμεινε στο ράφι. Ο κόσμος που ενδιαφέρεται, όπως παλιά, έτσι και τώρα, θα την βρει την άκρη!

Βλέπουμε όλο και συχνότερα distros να αναλαμβάνουν την κυκλοφορία δίσκων (συνήθως σε συνεργασία μεταξύ τους). Επίσης συχνά βλέπουμε μικρές, ανεξάρτητες εταιρείες να αποκτάνε όλο και μεγαλύτερο status. Εσύ πώς βλέπεις να μπαίνουν οι διαχωρισμοί μεταξύ αυτών; Θα έβαζες κάπου ένα stop και γιατί;

Συνήθως η συνεργασία μεταξύ των labels συμβαίνει ώστε να μοιραστεί το οικονομικό βάρος, όπως σου είπα και πριν, είναι ένα βασικό πρόβλημα η έλλειψη ρευστού (στα μικρά labels ξαναλέω!). Οι διαχωρισμοί, οι προθέσεις και το ήθος του κάθε label πιστεύω ότι είναι κάτι που θα φανεί στο χρόνο!

Πάμε στο θέμα ελληνική σκηνή. Ποια είναι η γνώμη σου για το επίπεδο συγκροτημάτων/συναυλιών/labels; Προσωπικές προτιμήσεις;

Το επίπεδο των συγκροτημάτων είναι σχετικά καλό κατά τη γνώμη μου, χρειάζονται όμως στήριξη από τον κόσμο και από την όλη σκηνή (distro, label,

συναυλιακούς χώρους, studio), διάρκεια και να κυκλοφορούν νέο υλικό, να είναι active! Δεν μου αρέσουν τα συγκροτήματα που παίζουν 10-15 χρόνια τα ίδια τραγούδια χωρίς καμία πρόοδο, χωρίς νέο υλικό! Συναυλίες γίνονται αρκετές, αν έχεις μπάντα, μπορείς εύκολα να παίξεις live σε όλη την Ελλάδα, και αν δεν βρίσκεις κάποιον να το οργανώσει, οργάνωσε το μόνος σου!!! Τέλος, τα labels ειδικά τα τελευταία χρόνια, έχουν

Scull Crasher Records

<http://scullcrasherdis.blogspot.gr/>

Η Scull Crasher Records είναι επίσης ένα από τα γνωστά underground ελληνικά distros. Ο Bak που το τρέχει έχει επίσης και το No Exit zine, ενώ στα releases θα βρείτε και το φετινό ντεμπούτο των Πανδημία (σε συνεργασία με άλλα distros) που μας τρέλανε!

Τα λες πολύ ωραία και στο blog σου, αλλά αν δε βαριέσαι πες μας λίγα πράγματα για τη στάση του Scull Crasher σχετικά με το θέμα της D.I.Y. κουλτούρας και εμπορεύματος. Το βλέπεις σαν κάτι ανταγωνιστικό προς το υπάρχον, πιστεύεις ότι τα distros θα έπρεπε να είναι non-profit ή όχι;

Το d.i.y είναι ο τρόπος που τρέχω (η τουλάχιστον προσπαθώ) τα περισσότερα πράγματα στη ζωή μου πέρα από το μουσικό κομμάτι, είναι τρόπος σκέψης και δράσης που σου δίνει τη δυνατότητα να δημιουργήσεις από το μηδέν και να το κάνεις όπως ακριβώς θες και φαντάζεσαι και όχι όπως απαιτεί η εκάστοτε μόδα και η mainstream ηλιθιότητα. Για να το κάνουμε πιο απλό, γιατί να περιμένεις τον κάθε manager / δισκογραφική / εκδοτική να σε "προωθήσει" και να μην το κάνεις μόνος σου με τα μέσα που έχεις; Πολλοί θα πουν ότι "αυτοί όμως ξέρουν τη δουλειά τους", μέγα λάθος! Το μόνο που ξέρουν είναι πως θα βγάλουν από την μύγα ξύγκι, αν έχεις την όρεξη να μάθεις μπορείς να κάνεις πολλά περισσότερα μόνος σου και στο τέλος της ημέρας να έχεις το 100% της ευχαρίστησης. Αυτό ήταν που με τράβηξε εξ αρχής κιόλας στο d.i.y, μαθαίνεις πράγματα και τα κάνεις πράξη ρίχνοντας μούντζες στη βιομηχανία του θεάματος! Θέλω να πιστεύω πως στους κύκλους μας δεν υπάρχει η λέξη "εμπόρευμα", δεν μπορώ να χαρακτηρίσω την δισκογραφική δουλειά ενός συγκροτήματος ή ένα φανζίν με αυτόν τον όρο μιας και πιστεύω πως το μειώνει σε κάτι άψυχο και ευτελές ενώ είναι μια "κατάθεση ψυχής", όσοι εκφράζονται μέσω της μουσικής, του γραψίματος, της ζωγραφικής κλπ. είμαι σίγουρος πως συμφωνούν σε αυτό (σκυλάδικα και λοιπές σαπίλες εξαιρούνται φυσικά!). Ούτε όμως θα το αποκαλούσα "τέχνη" γιατί δίνει την αίσθηση ότι είναι για λίγους και "ταλέντα". Αν είναι ανταγωνιστική η d.i.y κουλτούρα προς το υπάρχον θα απαντήσω με ένα ξερό

πληθύνει, και αυτό μόνο θετικό μπορεί να είναι! Το μόνο που ίσως είναι δύσκολο, είναι ο μεγάλος αριθμός κυκλοφοριών, και η αδυναμία του καθενός μας, να αγοράσει όλες όσες θα ήθελε!

Πώς σου ήρθε το όνομα Eye5 Records;

Είναι κάτι που μας ρωτάνε συχνά, στην ουσία είναι ένα «λογοπαίγνιο» από το γιώτα πέντε (15)!

και δυνατό ναί για τους λόγους που προανέφερα. Για το αν ένα distro θα έπρεπε να είναι non-profit ή όχι αυτό είναι στη κρίση του καθενός που ξεκινάει ένα τέτοιο εγχείρημα, από όσο γνωρίζω υπάρχουν πολύ λίγα punk distro/label που καταφέρνουν να ζήσουν από αυτό που κάνουν, οι υπόλοιποι απλά το κάνουν γιατί γουστάρουν και πάντα χάνουν χρήματα. Προσωπικά, όπως γράφω και στο blog, δεν με ενδιαφέρει να βγάλω φράγκα, μου φτάνει όταν κάποιος/α που αγόρασε μια κυκλοφορία μου να μου πει ότι του/της άρεσε σαν σύνολο.

Πέρα από το distro γράφεις και το No Exit zine, ενώ συμμετέχεις και στους Jagernaut. Πώς μπλέχτηκες σε όλη αυτήν την τρέλα αρχικά και τι σε κάνει να συνεχίζεις να βρίσκεις νόημα σε αυτό;

Μου βάζεις δύσκολα χαχα! Η τρέλα ξεκίνησε με το No Exit (No Future αρχικά), από την πρώτη στιγμή που άρχισαν να πέφτουν στα χέρια μου φανζίν είχα ενθουσιαστεί με το ότι υπάρχει μια παγκόσμια underground σκηνή που εκ πεποιθήσεως απορρίπτει τον καθωσπρεπισμό, την κανονικότητα και τις άνισες κοινωνικές δομές ταυτόχρονα προωθώντας καινούργια συγκροτήματα που έχουν κάτι αξιόλογο να πουν πέρα από γλυκανάλατα τραγουδάκια. Ήθελα να έρθω σε επαφή με όλο αυτό τον κόσμο, να ανταλλάξουμε απόψεις και το πρώτο πράγμα που σκέφτηκα ήταν να κάνω ένα φανζίν για την μουσική που γουστάρω και να γράψω για ότι προβληματισμούς έχω με την ελπίδα ότι ίσως κάποιος, κάπου θα ταυτιστεί έστω και λίγο και θα έρθει σε επαφή. Σε μπάντες γενικά έπαιζα από παλιά αλλά οι Jagernaut σε αυτή τη φάση είναι ό,τι πιο ολοκληρωμένο έχω κάνει, όχι από θέμα κυκλοφοριών τόσο όσο επιπέδου συνεργασίας με τους υπόλοιπους και ότι λειτουργεί σαν μέσο έκφρασης...ή "για να βγάλουμε τα νεύρα μας" όπως λέμε με τον τραγουδιστή! Όσο η

κοινωνία λειτουργεί με τους υπάρχον όρους της και όσο υπάρχουν αληθινοί άνθρωποι εκεί έξω θα βρίσκω νόημα να συνεχίζω...η κινητήρια δύναμη είναι η αρνητικότητα και η απάθεια που υπάρχει, προσπαθώ να παίρνω αυτά τα δύο, να τα κάνω ένα συνονθύλευμα και να τα πετάω πίσω με διπλάσια δύναμη. Κάποτε πετυχαίνει, κάποτε όχι.

Επειδή σίγουρα υπάρχουν άτομα που δεν γνωρίζουν ακριβώς για το τι μιλάμε, αν θες πες μας λίγα πράγματα για το τι περιλαμβάνει η καθημερινότητα του να τρέχεις ένα distro.

Έχει να κάνει με το πόσο ψηλά έχεις βάλει τον πήχη, τι όρεξη έχεις και τι υποχρεώσεις έχεις απέναντι σε άλλους βασικά. Τα κλασικά είναι τσεκάρισμα του e-mail σε καθημερινή βάση, ανανέωση του site όταν υπάρχει νέο υλικό, αποστολή αμέτρητων e-mail, τρέξιμο σε τυπογραφεία κάθε λίγο και λιγάκι (είτε για το φανζίν, είτε για εξώφυλλα κυκλοφοριών), πληρωμές, πακετάρισμα δεμάτων, τρέξιμο στο ταχυδρομείο (βάλει και το να συγκρατείς την υπομονή σου με τους "παντογνώστες" υπαλλήλους των ελ.τα!), άγχος για το αν θα είναι όλα έτοιμα όταν πρέπει...είναι και άλλα πολλά αλλά τώρα δεν μου έρχονται.

Τι προβλήματα έχουν παρουσιαστεί/παρουσιάζονται όλο αυτό το διάστημα; Έφτασες ποτέ στο σημείο να πεις τέρμα, τα παρατάω;

Το κυρίως πρόβλημα που παρουσιάζεται πάντα είναι το οικονομικό, σε μια τέτοια φάση είναι αναπόφευκτο το ότι θα χάσεις χρήματα και πολλές φορές σε κάνει να λες ότι "δεν πάει άλλο, θα το σταματήσω" αλλά πάντα θα συμβεί κάτι και θα σου φτιάξει την διάθεση και θα βρεις τη λύση, η υπομονή είναι το κλειδί και φυσικά η βοήθεια από φίλους που έχουν παραπάνω εμπειρία σε τέτοια ζητήματα. Ένα δεύτερο είναι ότι υπάρχει περίπτωση να μπλέξεις με άτομα τα οποία τους νοιάζει μόνο να κάνουν τη "φάση" τους και να σε χρησιμοποιήσουν, αν και πλέον θα προτιμήσω να τους διαολοστειλώ παρά να ξενερώσω και να πω ότι θα σταματήσω αυτό που κάνω.

Πώς εξηγείς ότι τα περισσότερα distros, αλλά και οι ανεξάρτητες εταιρείες γενικά, ειδικεύονται σε punk/hardcore/metal καταστάσεις (υπάρχουν και εξαιρέσεις, φυσικά); Γιατί δε βλέπουμε περισσότερα «χαλαρά» είδη μουσικής;

Καλή ερώτηση! Νομίζω πως έχει να κάνει με το ότι η φάση με τις ανεξάρτητες δισκογραφικές/ distro υπάρχει κατά κύριο λόγο στο punk/hardcore/metal σαν φιλοσοφία μετάδοσης της μουσικής και δεν είναι διαδεδομένη στις υπόλοιπες μουσικές σκηνές. Αν πάμε πίσω στο χρόνο θα δεις ότι την δεκαετία του '80 και αφού σύμφωνα με τα μίντια το punk ήταν νεκρό, τα συγκροτήματα έτρωγαν άκυρο από τις μεγάλες

δισκογραφικές για να εκδώσουν τις δουλειές τους γιατί πολύ απλά δεν θα κατάφερναν να φτάσουν τις απαιτούμενες πωλήσεις, κάπου εκεί και με την εξάπλωση της d.i.y κουλτούρας χάρη στο αναρχό-punk κίνημα βλέπουμε να ξεπηδούν ανεξάρτητες δισκογραφικές που δεν ήταν τίποτα άλλο από πορωμένους πάνκιδες και μεταλάδες που δίνανε τον μισθό τους για να κυκλοφορήσουν τον δίσκο των φίλων τους μιας και οι ίδιοι δεν ήταν σε θέση να το κάνουν. Χαρακτηριστικά παραδείγματα είναι η SST από μέλη των Black Flag, η Dischord από μέλη των Minor Threat, Rites Of Spring, Fugazi, η αγγλική No Future (όλα τα καλά αγγλικά punk του '80!) και αξίζει να αναφέρω την Ιαπωνική Crust War και την Αμερικάνικη Profane Existence. Πάντως είμαι σίγουρος πως υπάρχουν ανεξάρτητες εταιρίες που ειδικεύονται στα πιο χαλαρά είδη και το κάνουν από αγάπη και όχι για κέρδος. Σημαντικό είναι φυσικά και πως ο "ακροατής" αντιλαμβάνεται το πως λειτουργούν τα πράγματα, δυστυχώς η πλειοψηφία του κόσμου που ακούει και ασχολείται με indie/alternative/stoner κλπ δείχνει ότι νοιάζεται μόνο να περνάει καλά σε μια συναυλία και μετά τέλος...(βάλει να παίζει και το "But After The Gig" των Discharge εδώ και έκλεισε η απάντησή!)

Πώς βλέπεις τη στάση του κόσμου απέναντι στα distros μέσα στο πέρασμα των χρόνων; Πιο συγκεκριμένα, με ενδιαφέρει η επιρροή του Internet και των social networks. Π.χ. έγιναν τα πράγματα πολύ πιο εύκολα και προσιτά; Προ Internet (αν πρόλαβες τέτοιες εποχές) πώς ήτανε; Το downloading πώς επηρέασε την όλη φάση;

Η μουσική έχει γίνει σίγουρα πιο προσιτή με το Internet και αυτό το βλέπω σαν κάτι πολύ καλό σε γενικές γραμμές, σίγουρα η μαζικότητα των πληροφοριών που λαμβάνουμε είναι τεράστια και χάνεσαι αλλά από την άλλη όταν σου λείει ένας φίλος "τσέκαρε την τάδε μπάντα" αρκεί να πατήσεις το όνομα της μπάντας και τα βρήκες όλα. Αυτό που πρόλαβα σε προ-Internet εποχή ήταν όταν άρχισα να ασχολούμαι περισσότερο με την μουσική και συγκεκριμένα με το punk σαν πιτσιρικάς, θυμάμαι ότι ήταν δύσκολο να βρεις κυκλοφορίες από μπάντες σαν τους Nofx, Pennywise κλπ. εκτός και αν έμενες στο κέντρο της Αθήνας που και πάλι κάποιος μεγαλύτερος θα έπρεπε να σου είχε πει για το Happening ή το 7+7. Μεγάλωσα στα προάστια οπότε μέχρι το 2001 δεν είχα καμία επαφή με το τι γινόταν στο κέντρο, φαντάσου ότι κάθε Σάββατο πηγαίναμε με

φίλους και αγοράζαμε cd από το Hondos Center της περιοχής μας! Μετέπειτα ανακαλύψαμε το Rhythm records και το Jinx στα Εξάρχεια όπου και λύθηκαν όλα μας τα προβλήματα χαχα. Όταν πρωτοπήκαμε ειδικά στο Rhythym νιώσαμε ότι επιτέλους βρήκαμε την "πηγή"! Πολλοί λένε ότι το downloading έχει επηρεάσει αρνητικά τις πωλήσεις των δίσκων και ότι οι μπάντες δυσκολεύονται περισσότερο τώρα να καλύψουν τα έξοδα τους κλπ, διαφωνώ κάθετα με αυτό. Ο κόσμος που αγόραζε δίσκους συνεχίζει και αγοράζει ακόμα και αν το έχει κατεβάσει σε ψηφιακό αρχείο, το θεωρώ καλό να μπορεί κάποιος να ακούσει τον καινούργιο δίσκο μιας μπάντας που γουστάρει για να αποφασίσει αν αξίζει να το αγοράσει ή όχι και εκτός αυτού, την μουσική την γράφεις για να εκφραστείς και να μοιραστείς το τι νιώθεις και με άλλους, αν θες να βγάλεις φράγκα πήγαινε παίξε έντεχνο ελληνικό ρόκ.

Βινύλιο, κασέτα ή CD και γιατί;

Βινύλιο και κασέτα στάνταρ! Βινύλιο γιατί ο ήχος είναι πιο "ζεστός" και δεμένος και το εξώφυλλο λόγω μεγέθους αναδεικνύει το artwork. Η κασέτα είναι πιο φετίχ πιστεύω από τα βινύλια αν και σε μια πρόσφατη ελληνική κυκλοφορία που βγήκε και σε κασέτα και σε cd παρατήρησα ότι ο ήχος ήταν πολύ καλύτερος στην κασέτα! Τα cd ok είναι απλά τα έχω σαν τελευταία επιλογή.

Βλέπουμε όλο και συχνότερα distros να αναλαμβάνουν την κυκλοφορία δίσκων (συνήθως σε συνεργασία μεταξύ τους). Επίσης συχνά βλέπουμε μικρές, ανεξάρτητες εταιρείες να αποκτάνε όλο και μεγαλύτερο status. Εσύ πώς βλέπεις να μπαίνουν οι διαχωρισμοί μεταξύ αυτών; Θα έβαζες κάπου ένα stop και γιατί;

Screaming Victims distro

<http://screamingvictims.blogspot.gr/>

Η Screaming Victims είναι ένα σχετικά καινούριο label/distro με ιδιαίτερη αγάπη και για πιο μεταλλικά πράγματα, αν σκεφτούμε τους Faiththreat, τους Head Cleaner κ.ά. που έχουν συνεργαστεί μαζί της. Ρωτήσαμε το Μάκη σχετικά, και να τι μας είπε:

Πρώτα απ' όλα πώς μπλέχτηκες με αυτήν τη φάση αρχικά; Τι σε ώθησε να ξεκινήσεις ένα distro και τι σε κάνει να συνεχίζεις να βρίσκεις νόημα σε αυτό;

Η συνεργασία μεταξύ των distro για κυκλοφορίες είναι κλασικό φαινόμενο, δίνεται η δυνατότητα να υπάρξει καλύτερη διανομή, ειδικά αν συμμετέχουν distro του εξωτερικού και φυσικά το τελικό κόστος για την παραγωγή του δίσκου έρχεται οικονομικά σε όλους. Τώρα για το status που λες δεν έχω κάτι να πω γιατί δεν με απασχολούν τέτοια ζητήματα, όταν κοιτάω τους καταλόγους από distro/ανεξάρτητες εταιρίες με ενδιαφέρουν οι κυκλοφορίες τους, όχι το hype ή status που έχουν αποκτήσει από τους "fans"... Υπάρχουν και αυτοί όμως που επιδιώκουν κάτι τέτοιο και τότε είναι που γίνεται αστείο. Διαχωρισμούς δεν βλέπω, διαφορές στα μουσικά γούστα και ακούσματα ναι και το θεωρώ πολύ καλό το ότι υπάρχει ποικιλία. Αν έχω βάλει κάποια όρια είναι ότι θέλω το distro να λειτουργεί μέσα στα πλαίσια της αυτοοργάνωσης και της ελεύθερης έκφρασης και εκτός της μουσικής βιομηχανίας.

Πάμε στο θέμα ελληνική σκηνή. Ποια είναι η γνώμη σου για το επίπεδο συγκροτημάτων/συναυλιών/labels; Προσωπικές προτιμήσεις;

Αναμφισβήτητα το επίπεδο έχει ανέβει τα τελευταία χρόνια σε όλους τους τομείς, περισσότερα συγκροτήματα, πιο προσεγμένες κυκλοφορίες, δυνατά live με πολύ καλό ήχο, καλύτερη οργάνωση γενικά. Το καλό είναι ότι υπάρχει περισσότερος κόσμος που μπαίνει στο τριπάκι να στήσει μια συναυλία ή να βοηθήσει έστω σε σχέση με πριν κάποια χρόνια που ήταν μερικά στάνταρ άτομα. Νομίζω πως υπάρχει πρόσφορο έδαφος για να δημιουργηθούν κάποιες πολύ καλές βάσεις για την λειτουργία μιας αληθινά ανεξάρτητης σκηνής. Προτιμήσεις; Antimob, Gutter, Dirty Wombs, Delete The Mass, Ursus, Sarabante, Ruined Families, Slavebreed, Cut Off, Lifewreck, Zvarna, Caveat Emptor, Λήθη.....χαμός γενικά!

Τη φάση με το distro την ξεκίνησα το Γενάρη του 2011! Εκείνη την περίοδο ταίριαζαν κάποιες καταστάσεις και μπόρεσα να ξεκινήσω μια δικιά μου διανομή! Μέσα απ' την μουσική την ίδια μπλέχτηκα με αυτό καθώς αγόραζα

δίσκους πιο πριν από διάφορα distro / mailorder και από εξωτερικό και από εσωτερικό! Σε αυτούς τους κύκλους μπορούσα να βρω δίσκους από συγκροτήματα που δεν ήταν στα σαλόνια των μεγάλων δισκογραφικών εταιρειών και δε θα έβρισκες τις δουλειές τους στα περίπτερα! Με το distro μπόρεσα να διανέμω δίσκους από τέτοιες μπάντες καθώς και να κάνω κάποιες κυκλοφορίες! Η μουσική με κάνει να συνεχίζω με αυτό καθώς κάθε μέρα ανακαλύπτεις κάτι καινούριο κ δένεσαι περισσότερο με αυτά που έχεις ακούσει!

Τι προβλήματα έχουν παρουσιαστεί/παρουσιάζονται όλο αυτό το διάστημα; Έφτασες ποτέ στο σημείο να πεις τέρμα, τα παρατάω;

Κάθε αρχή και δύσκολη, δεν πρέπει όμως να μας αποτρέπει αυτό! Προέκυψαν προβλήματα όλο αυτό το διάστημα αλλά ξεπεράστηκαν με τη βοήθεια φίλων και ανθρώπων που είχαν μεγαλύτερη εμπειρία από μένα! Γενικά δεν αντίκρισα κάποιο σοβαρό πρόβλημα που να με κάνει να σταματήσω!

Ποια είναι η γνώμη σου περί της σχέσης distro, D.I.Y. κουλτούρας και εμπορεύματος; Το βλέπεις σαν κάτι ανταγωνιστικό προς το υπάρχον, πιστεύεις ότι τα distros θα έπρεπε να είναι non-profit ή όχι; Που κινείται το Screaming Victims σε σχέση με αυτούς τους δύο αντίθετους πόλους;

Τα distro και η DIY κουλτούρα κινούνται προς την ίδια κατεύθυνση! Η DIY κουλτούρα όμως πολλές φορές μπερδεύεται και παρεξηγείται με το τζάμπα! Τα περισσότερα distro, όπως και το δικό μου, συνήθως είναι non-profit με την έννοια ότι δε βγαίνει κέρδος για να αγοράσεις το καινούριο σου αμάξι ούτε να χτίσεις τη βίλα των ονείρων σου! Απλά προκύπτει ένα μικρό κέρδος για να συνεχίσει να κινείται αυτό το πράμα!

Πώς εξηγείς ότι τα περισσότερα distros, αλλά και οι ανεξάρτητες εταιρείες γενικά, ειδικεύονται σε punk/hardcore/metal καταστάσεις (υπάρχουν και εξαιρέσεις, φυσικά); Γιατί δε βλέπουμε περισσότερα «χαλαρά» είδη μουσικής;

Δυστυχώς δε γνωρίζω γιατί συμβαίνει αυτό και αν συμβαίνει καθώς και 'γώ κινούμαι στα είδη που ανέφερες! Σίγουρα πάντως όπου υπάρχει καπνός υπάρχει και φωτιά χαχαχα!

Πώς βλέπεις τη στάση του κόσμου απέναντι στα distros μέσα στο πέρασμα των χρόνων; Πιο συγκεκριμένα, με ενδιαφέρει η επιρροή του Internet και των social networks. Π.χ. έγιναν τα πράγματα πολύ πιο εύκολα και προσιτά; Προ Internet(αν πρόλαβες τέτοιες εποχές) πώς ήτανε; Το downloading πώς επηρέασε την όλη φάση;

Το Internet και τα social networks μπαστάρδισαν λίγο τη φάση! Όπως κάθε πράμα έχει και τα υπέρ και τα κατά του! Αυτοί που ήταν να αγοράσουν ένα δίσκο θα το κάνουν, απλά τώρα έχουν και μια ευκαιρία να τσεκάρουν κάτι από πριν! Οι "περαστικοί" έτσι κι αλλιώς δε θα ασχολούταν με κάτι τέτοιο πόσο μάλλον να φτάσουν να αγοράσουν κάτι από ένα distro!

Βινύλιο, κασέτα ή CD και γιατί;

Βινύλιο για πολλούς λόγους! Για τον καλύτερο ήχο που μπορεί να προσφέρει, για τη συσκευασία του που δε συγκρίνεται με αυτή του cd, για μια ιδιαίτερη έκδοση, ίσως για κάποια bonus tracks, για συλλεκτικούς λόγους!

Βλέπουμε όλο και συχνότερα distros να αναλαμβάνουν την κυκλοφορία δίσκων (συνήθως σε συνεργασία μεταξύ τους). Επίσης συχνά βλέπουμε μικρές, ανεξάρτητες εταιρείες να αποκτάνε όλο και μεγαλύτερο status. Εσύ πώς βλέπεις να μπαίνουν οι διαχωρισμοί μεταξύ αυτών; Θα έβαζες κάπου ένα stop και γιατί;

Είναι πολύ ωραίο να βλέπεις εταιρείες να ξεφυτρώνουν και να προσφέρουν κυκλοφορίες στο χώρο! Καθώς και να υπάρχει συνεργασία μεταξύ τους! Αυτό μπορεί να κάνει μια σκηνή πιο δυνατή, να βοηθήσει μπάντες με τις κυκλοφορίες τους και να κάνει πιο εύκολη τη διανομή προς τον κόσμο! Δε νομίζω ότι πρέπει να μπει ένα stop, εάν όμως χρειαστεί θα το κρίνει ο κόσμος και η σκηνή η ίδια!

Φέτος κυκλοφόρησες και γαμώ τους δίσκους (Dirty Wombs/Gutter split, Inhuman Poison, Head Cleaner)! Τι άλλο είναι στα σκαριά; Εσύ τι γούσταρες πιο πολύ από όλα αυτά;

Μέχρι στιγμής έχω 8 κυκλοφορίες από τις οποίες οι 6 είναι σε συνεργασία με άλλα labels και οι 2 αποκλειστικά από μένα! Όλες τις κυκλοφορίες τις γουστάρω το ίδιο, την καθεμία για διαφορετικούς ίσως λόγους! Επόμενη κυκλοφορία θα είναι η καινούρια ολοκληρωμένη δουλειά των Faithreat σε βινύλιο και βλέπουμε...!

Athens Thrash Attack Records

<http://www.athensthreshattack.com/>

Η Athens Thrash Attack Records ξεχωρίζει σε αυτό το αφιέρωμα για τον απλούστατο λόγο ότι ειδικεύεται στο thrash metal. Faithreat, Exarsis, Released Anger, Conspiracy και Human Slaughter είναι μερικά ονόματα από τον κατάλογο της. Ο Δημήτρης μας λύνει όλες τις απορίες.

Πες μας λίγα πράγματα για το πώς σου ήρθε να στήσεις ένα ανεξάρτητο label/distro που να ειδικεύεται στο thrash/hardcore/crossover. Έπαιξε καθόλου ρόλο η όλη επανεμφάνιση του old-school thrash metal στυλ;

Το 2008 είχε συσσωρευτεί πολύ καλή μουσική από ελληνικές μπάντες και αυτό που έλλειπε από τη σκηνή Thrash Metal ήταν μία δισκογραφική που θα επικεντρωνόταν σε αυτή. Τον Ιανουάριο του 2009 τελικά, μετά από συζητήσεις με φίλους που είχαν μπάντες, αποφάσισα να ανοίξω μία DIY εταιρεία με σκοπό την κυκλοφορία δίσκων της σκηνής. Η αναζωπύρωση σε παγκόσμιο επίπεδο του Thrash δεν έπαιξε κάποιο ρόλο γιατί είμαι οπαδός του συγκεκριμένου μουσικού ιδιώματος από παλαιότερα και οι πρώτες μπάντες που κυκλοφόρησα αποτελούνται από μεγάλα παιδιά. Έπαιξε όμως ρόλο στην δημιουργία νεότερων συγκροτημάτων.

Ποια είναι η γνώμη σου περί της σχέσης distro, D.I.Y. κουλτούρας και εμπορεύματος; Το βλέπεις σαν κάτι ανταγωνιστικό προς το υπάρχον, πιστεύεις ότι τα distros θα έπρεπε να είναι non-profit ή όχι; Ζεις/θα ήθελες να ζεις από την Athens Thrash Attack;

Η DIY λογική είναι πολύ υγιής για κάθε σκηνή. Εξάλλου η ιστορία έδειξε ότι μόνο έτσι αναδείχτηκαν όλες οι μεγάλες μπάντες των περιθωριακών μουσικών ιδιωμάτων. Η ύπαρξη DIY distro/labels διαχρονικά παίζει καταλυτικό ρόλο στην δημιουργία και διάθεση της μουσικής. Υπάρχουν διαφορετικά οικονομικά μοντέλα για την λειτουργία μιας DIY εταιρείας. Όλα προσδιορίζονται από το σκοπό. Μπορεί να είναι non-profit αν οι μπάντες δεν θέλουν απολαβές, τα live είναι σε κατελημμένους χώρους και φυσικά κανείς δεν θέλει να ζήσει από τη μουσική. Αν όμως οι μπάντες θέλουν να σβήσουν τις ηχογραφήσεις τους, τα live να είναι σε μαγαζιά και θέλεις να κυκλοφορήσεις 20 δίσκους, χωρίς να τους πληρώσεις από την τσέπη σου, τότε το μοντέλο σου πρέπει να έχει και κέρδος μέσα έτσι ώστε να επιτευχθούν πιο γρήγορα οι στόχοι και όχι να ζήσει

απαραιτήτως κάποιος από αυτό. Ας πούμε, τα κομμάτια που θα πάρει μία μπάντα που συνεργάζομαι δεν καλύπτουν μόνο τις ηχογραφήσεις, αλλά το κέρδος δεν θα πάει για βιοπορισμό, αλλά για την επόμενη ηχογράφιση. Εξαρχής είχα δηλώσει ότι εφαρμόζω το δεύτερο μοντέλο για να μπορώ να βγάλω πιο γρήγορα δίσκους και να καλύπτω όσο το δυνατόν περισσότερες μπάντες. Είμαστε στο ευχάριστο σημείο οι κυκλοφορίες να βγάζουν τις επόμενες με ικανοποιητικό ρυθμό.

Πώς εξηγείς ότι τα περισσότερα distros, αλλά και οι ανεξάρτητες εταιρείες γενικά, ειδικεύονται σε punk/hardcore/metal καταστάσεις (υπάρχουν και εξαιρέσεις, φυσικά); Γιατί δε βλέπουμε περισσότερα «χαλαρά» είδη μουσικής;

Τα περιθωριακά μουσικά ιδιώματα έχουν ισχυρούς δεσμούς αλληλεγγύης μεταξύ των μελών τους, συχνά μάλιστα πολιτικής φύσης.

Πώς βλέπεις τη στάση του κόσμου απέναντι στα distros μέσα στο πέρασμα των χρόνων; Πιο συγκεκριμένα, με ενδιαφέρει η επιρροή του Internet και των social networks. Π.χ. έγιναν τα πράγματα πολύ πιο εύκολα και προσιτά; Προ Internet (αν πρόλαβες τέτοιες εποχές) πώς ήταν; Το downloading πώς επηρέασε την όλη φάση;

Οι νέες τεχνολογίες βοήθησαν όσο τίποτα στην εξάπλωση της μουσικής. Κάθε underground σκηνή έχει ωφεληθεί. Επιπλέον επέφερε και πολλά χαστούκια στην ασυδοσία της μουσικής βιομηχανίας και στον καπιταλισμό. Τα πράγματα παλιά ήταν δύσκολα και πολύ αργά. Αλληλογραφία και κατάλογοι από τον ένα στον άλλο. Ενημέρωση από στόμα σε στόμα! Ωραίες εποχές για άλλους λόγους αλλά όχι για distro.

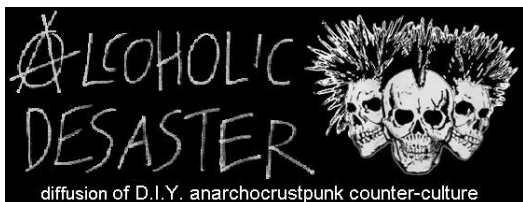
Βινύλιο, κασέτα ή CD και γιατί;

Βινύλιο γιατί όταν γυρίζεις σπίτι ακόμα και με ένα από αυτά το πρώτο πράγμα που θα κάνεις πριν πεις νερό είναι να το ανοίξεις και να το βάλεις να παίζει. Αν γυρίσεις με 10 cd θα τα ανοίξεις το βράδυ! Ωστόσο επειδή η παραγωγή βινυλίου είναι δαπανηρή, η ψηφιακή ηχογράφηση και η παραγωγή CD βοήθησε πολύ το underground.

Βλέπουμε όλο και συχνότερα distros να αναλαμβάνουν την κυκλοφορία δίσκων (συνήθως σε συνεργασία μεταξύ τους). Επίσης συχνά βλέπουμε μικρές, ανεξάρτητες εταιρείες να αποκτάνε όλο και μεγαλύτερο status. Εσύ πώς βλέπεις να μπαίνουν οι διαχωρισμοί μεταξύ αυτών; Θα έβαζες κάπου ένα stop και γιατί;

Είναι πολύ ευχάριστο για μένα να βλέπω καινούριες distro να ενεργοποιούνται σε ιδιώματα που μου αρέσουν. Υπάρχουν και συνεργασίες και έτσι βγαίνουν πολλοί δίσκοι πιο γρήγορα. Ο καθένας επιλέγει τον σκοπό του και λειτουργεί βάσει αυτού. Η δική μου επιλογή είναι να κυκλοφορήσω όσο το δυνατόν περισσότερους δίσκους από διαφορετικά συγκροτήματα και να βοηθήσω την ελληνική Thrash Metal σκηνή στο σύνολο. Προτιμώ να προσφέρω το πρώτο σκαλοπάτι. Αν κάποιες μπάντες μεγαλώσουν, η εταιρεία δεν θα μεγαλώσει. Δεν άλλαξε και δεν θα αλλάξει χαρακτήρα.

Alcoholic Desaster Records

<http://alcoholicdesaster.espiv.net/>

Το Alcoholic Desaster το γουστάρω γιατί επιλέγει να μιλήσει ξεκάθαρα για τις ιδέες του. Το αρχείο έντυπου υλικού που υπάρχει στο site είναι πραγματικά τεράστιο και αξίζει να τσεκαριστεί από οποιονδήποτε που ζητάει το κάτι παραπάνω όταν επιλέγει τον αντιεμπορευματικό δρόμο στις μουσικές του επιλογές. Στα μουσικά πλαίσια, τα πράγματα είναι αρκετά βρώμικα με κυκλοφορίες δίσκων των Go Filth Go, Dyspnea κ.ά. Ο Αντώνης τα λέει έξω απ' τα δόντια.

Πρώτα απ' όλα πώς μπλέχτηκες με αυτήν τη φάση αρχικά; Τι σε ώθησε να ξεκινήσεις ένα distro και τι σε κάνει να συνεχίζεις να βρίσκεις νόημα σε αυτό;

Πάμε στο θέμα ελληνική σκηνή. Ποια είναι η γνώμη σου για το επίπεδο συγκροτημάτων/συναυλιών/labels; Προσωπικές προτιμήσεις;

Η ελληνική σκηνή για λόγους που προανέφερα πάει από το καλό στο καλύτερο και βρίσκεται σε εξέλιξη. Πιστεύω δηλαδή ότι έχουμε πολλά να δούμε ακόμα. Η συνολική οργάνωση είναι μακράν καλύτερη από αυτή που είχαμε πριν 10 χρόνια, ας πούμε. Δεν θα δηλώσω προτιμήσεις γιατί είμαι φίλος με πολλούς μουσικούς και βλέπω τα πράγματα υποκειμενικά.

Θα 'θελα να ακούσω τη γνώμη σου για το εξής: για κάποιον λόγο μου έχει καρφωθεί στο μυαλό ότι η όλη κουλτούρα του D.I.Y. δεν μπόρεσε τελικά να συνδεθεί με το metal ήχο (όσο με το punk π.χ.). Ενώ στα 80's με το thrash metal κλπ. όντως υπήρχε μία τέτοια σκηνή, πιστεύω ότι τελικά (ιδίως σήμερα) οι μεταλλάδες δεν είναι underground από επιλογή. Το βλέπουν απλά σαν ένα «αναγκαίο κακό» πριν περάσουν στο mainstream. Εσύ τι λες για αυτό;

Δυστυχώς ο καπιταλισμός πλαισίωσε νωρίς τις διάφορες σκηνές του Metal και μπορούμε να πούμε με σιγουριά πλέον ότι αφότου μπήκε εγκαθιδρύθηκε. Σημαντικό ρόλο νομίζω ότι έπαιξε η έλλειψη ελευθεριακών πολιτικών πεποιθήσεων, σε αντίθεση, ας πούμε, με άλλα είδη σαν το Punk. Δεν ξέρω αν είναι mainstream από επιλογή, αλλά το να θεωρεί κάποιος το DIY αναγκαίο κακό είναι το λιγότερο ανιστόρητο. Αφενός είναι ο τρόπος που γέννησε όλες τις γνωστές σκηνές Thrash Metal του εξωτερικού, αφετέρου είναι το τρόπος λειτουργίας την εγχώριας σκηνής.

Τέλος θα ήθελα να ευχαριστήσω πολύ για το ενδιαφέρον και να πω στους πολιτικοποιημένους και μη, ότι στο DIY κανείς δεν ανήκει σε κανέναν. Ας πράξουμε βάσει αυτού και τα πράγματα θα κυλήσουν αβίαστα και δημιουργικά.

Σα νεαρός μεταλάς αηδιασμένος από την εμπορευματοποίηση της φάσης που ήμουν άρχισα να ψάχνομαι στο underground παραγγέλλοντας demos από άγνωστες μπάντες, και θέλοντας να είμαι μέρος μιας

κοινότητας και όχι πελάτης, σύντομα έφτιαξα μια λίστα με κασέτες με φωτοτυπημένο εξώφυλλο που αντέγραφα σε τιμή κόστους και αποκτώντας επαφές από όλο τον κόσμο το πράμα χιονοστιβάδισα. Η μετάβαση από το metal στο HC/punk έγινε σχεδόν φυσικά και σύντομα άρχισα να αγοράζω βινύλια σε πεντάδες και να ανταλλάζω τα τέσσερα που περίσσευαν με άλλα βινύλια που ήθελα για την προσωπική μου συλλογή. Οπότε η βασικοί λόγοι ύπαρξης ήταν: 1) η επαφή με μια θαυμάσια αντικουλτούρα και η συμβολή στη συντήρηση, εξάπλωση και περιφρούρησή της από κερδοσκοπικά παράσιτα και 2) το μεγάλωμα της προσωπικής μου κασετο/δισκοθήκης με ελάχιστο κόστος. Επειδή ο δεύτερος λόγος έχει εκλείψει (έχω βαρεθεί να μαζεύω το κάθε τι που κυκλοφορεί και ξεπουλάω μεγάλο μέρος των δίσκων μου), δε βρίσκω και πολύ νόημα πια, οπότε το μεγαλύτερο μέρος της ενασχόλησης με το distro έχει σταματήσει, αλλά αυτά μάλλον είναι καλύτερα να τα πω στο τέλος.

Επειδή σίγουρα υπάρχουν άτομα που δεν γνωρίζουν ακριβώς για το τι μιλάμε, αν θες πες μας λίγα πράγματα για το τι περιλαμβάνει η καθημερινότητα του να τρέχεις ένα distro.

Πεζή καθημερινότητα: διατηρείς κάπου στο internet μια λίστα με τη σαβούρα που έχεις για πούλημα, απαντάς στα email αυτών που θέλουν να αγοράσουν ή να ανταλλάξουν αυτά που έχεις με δικά τους, ετοιμάζεις τα πακέτα, διαβάζεις fanzines στην ουρά του ταχυδρομείου, και το καλύτερο που και που κουβαλάς τηνπραμάτεια σου και στήνεις πάγκο σε συναυλία με μπάντες που είχες επικοινωνία εδώ και καιρό!

Τι προβλήματα έχουν παρουσιαστεί/παρουσιάζονται όλο αυτό το διάστημα; Έφτασες ποτέ στο σημείο να πεις τέρμα, τα παρατάω;

Αν δεις την απάντηση στην πρώτη ερώτηση, πρόκειται ξεκάθαρα για ένα ακριβό χόμπι, δεδομένου ότι εδώ και δέκα χρόνια σπάνια πουλούσα το παραμικρό, αφού με ενδιέφεραν κυρίως οι ανταλλαγές υλικού. Και τα ακριβά χόμπι τα βαριέται κανείς πιο εύκολα από τα φτηνά(;). Επίσης όταν είσαι σε μια πανκ σκηνή όπως η ελληνική των αρχών '00s όπου δεν υπήρχε διαδεδομένη D.I.Y. κουλτούρα αντιμετωπίζεις πολύ εκνευριστικές καταστάσεις, ξεκινάς να προσφέρεις στη σκηνή και εμφανίζονται αμέτρητοι ουρακοτάγκοι που νομίζουν ότι το κάνεις για να τους φας τα λεφτά. Μπαίνεις μέσα για να φέρεις στα πόδια τους μπάντες που δε θα μάθαιναν ποτέ κι αυτοί νομίζουν ότι γίνεσαι πλούσιος από τα 2-3 ψωροευρώ τους. Ζώα! Τα τελευταία 5-6 χρόνια υπάρχει ευτυχώς μια κάποια βελτίωση.

Ποια είναι η γνώμη σου περί της σχέσης distro, D.I.Y. κουλτούρας και εμπορεύματος; Το βλέπεις σαν κάτι ανταγωνιστικό προς το υπάρχον, πιστεύεις ότι τα

distros θα έπρεπε να είναι non-profit ή όχι; Ποια είναι η στάση του Alcoholic Desaster σε αυτό το θέμα;

Το Alcoholic Desaster ξεκίνησε πριν 11-12 χρόνια (σαν Unholy Metal Desaster τότε, μετά άλλαξαν τα ενδιαφέροντά μου στη ζωή χεχε) με το λάβαρο Non-profit, όταν δεν είχα καν ξανακούσει τον όρο d.i.y. Για να μην αρχίσω να θεωρητικολογώ για το εμπόρευμα και την τέχνη, το κεντρικό νόημα είναι βασικά ότι εφόσον θεωρεί κανείς τη μουσική του κάτι πολύ παραπάνω από μουσική, δεν μπορεί να λειτουργεί με όρους μουσικής βιοτεχνίας. Δηλαδή εφόσον η μουσική μας είναι ανταγωνιστική προς την κουλτούρα αυτής της κοινωνίας, και ο τρόπος που τη διακινούμε δε μπορεί παρά να είναι και αυτός ανταγωνιστικός, αλλιώς κοροϊδεύουμε τους εαυτούς μας. Εδώ όμως υπάρχει η παγίδα να ξεχνάμε ότι οι άδειες κασέτες και cd, οι φωτοτυπίες, τα γραμματόσημα, το τυπογραφείο και το εργοστάσιο κοπής δίσκων δεν είναι τζάμπα και να εμφανίζονται διάφοροι κουτοπόνηροι με την αξίωση αντιεμπορικό = δωρεάν. Ο τυπογράφος συνήθως δεν ενδιαφέρεται αν οι στίχοι στο βιβλιαράκι που θα τυπώσει είναι αντικαπιταλιστικοί, ο σοσιαλισμός-σε-μια-μόνο-σκηνή δε μπορεί να λειτουργήσει και όπου βλέπεις να μοιράζονται cd/δίσκοι/βιβλία/περιοδικά "χωρίς αντίτιμο" σημαίνει μόνο ότι κάποιος έχει λεφτά να κάνει το κέφι του, τα πληρώνει από την τσέπη του και τα κερνάει στους πρώτους αποτυχόντες. Να προσθέσω ότι το d.i.y. δεν είναι μόνο φτηνές τιμές, ξεκινάει από το τι επιλέγει να κυκλοφορεί κανείς. Έτσι όλες οι κυκλοφορίες από Alcoholic Desaster είναι από μπάντες φίλων που γούσταρα πρώτα από όλα εγώ να ακούω χωρίς να με ενδιαφέρει πόσο γνωστές ήταν ή δεν επιδίωκα να διανέμω δίσκους που θα πουλήσουν, πχ στις λίστες μου δεν υπάρχει καθόλου stoner γιατί σα μουσικό στυλ μου είναι παντελώς αδιάφορο, αν και φαίνεται να αρέσει στον κοσμάκη τελευταίως.

Πώς εξηγείς ότι τα περισσότερα distros, αλλά και οι ανεξάρτητες εταιρείες γενικά, ειδικεύονται σε punk/hardcore/metal καταστάσεις (υπάρχουν και εξαιρέσεις, φυσικά); Γιατί δε βλέπουμε περισσότερα «χαλαρά» είδη μουσικής;

Τα distros και ολόκληρο το underground κύκλωμα γενικά δημιουργήθηκε γιατί δεν υπήρχε άλλος τρόπος να διακινηθούν τα "ακραία" μουσικά είδη. Εντάξει οι Iron

Maiden και οι Ramones, αυτά είναι μουσική δωματίου, αλλά ποιός κερατάς θα δεχόταν να επενδύσει π.χ. στους Agathocles; Επίσης, η "μεγάλη" μουσική βιομηχανία είναι πράγμα σάπιο, ελεεινό και αηδιαστικό που δε συμβαδίζει με την ελκρινεία τεσσάρων εικοσάχρονων τσογλανιών που κάνουν φασαρία σ' ένα υπόγειο για να εκφράσουν την αηδία τους για τον κόσμο που βλέπουν γύρω τους και ψάχνουν τρόπο να τον καταστρέψουν. Υπάρχουν δυο περιπτώσεις: α) η μουσική βιομηχανία θα μαντρώσει τα τσογλάνια κάνοντάς τα να τραγουδάνε γλυκανάλατες παπάντζες (και πολλές φορές να τις σερβίρει σαν ανατρεπτικό ακραίο metal/hardcore κλπ.) ή β) τα τσογλάνια θα αρνηθούν κάθε έλεγχο πάνω στη φασαρία τους και θα στρωθούν στη δουλειά να κάνουν οι ίδιοι την ηχογράφιση, τη ζωγραφιά στο εξώφυλλο, να αντιγράφουν μια-μια τις κασέτες τους και να κάνουν τις συνεννοήσεις για τις συναυλίες με τους δικούς τους όρους. Έτσι την απουσία ανάλογου κυκλώματος για άλλα είδη μουσικής θα την εξηγούσα χοντροκομμένα ότι απλώς δεν υπήρχε λόγος, γιατί να μπει κανείς σε όλο αυτό τον κόπο της αυτοδιαχείρισης αφού κανείς παραγωγός δε θα τον εμποδίσει να τραγουδάει τα ίδια Παντελάκη μου τα ίδια Παντελίδη και να βγάζει και κάνα νυχτοκάματο. Αξίζει να αναφέρουμε εδώ και το hip hop, που μπορεί στα δικά μας τα αυτιά που έχουν εξασκηθεί από το noisecore να μην ακούγεται και πολύ ακραίο, αλλά μπορεί ανάλογα με τη στάση της μπάντας και το τι λένε, να γίνει από την πιο γλοιώδη εμπορική ηλιθιότητα μέχρι την πιο ελκρινή επαναστατική λεβεντιά, που σημαίνει mad tv ή διακίνηση μέσα από καταλήψεις αντίστοιχα.

Πώς βλέπεις τη στάση του κόσμου απέναντι στα distros μέσα στο πέρασμα των χρόνων; Πιο συγκεκριμένα, με ενδιαφέρει η επιρροή του Internet και των social networks. Π.χ. έγιναν τα πράγματα πολύ πιο εύκολα και προσιτά; Προ Internet (αν πρόλαβες τέτοιες εποχές) πώς ήταν; Το downloading πώς επηρέασε την όλη φάση;

Το internet έχει κάνει τις συνεννοήσεις υπερβολικά πιο γρήγορες και ίσως φτηνότερες (αλλά όχι απαραίτητα πιο εύκολες, αυτό εξαρτάται πάντα από τη νοημοσύνη των συνομιλητών). Πρόλαβα την προ-internet εποχή προς το τέλος, η ενεργή συμμετοχή στο underground ήταν τότε απίστευτη μαγκιά γιατί ο κύκλος των επαφών χτιζόταν αργά και επίπονα ανταλλάζοντας γράμματα, απαντώντας σε αγγελίες σε fanzines και διακινώντας flyers. Το downloading δεν έχει νομίζω μεγάλη επίδραση στη διακίνηση δίσκων και κασετών γιατί το να μαζεύει κανείς τέτοια πράγματα είναι αρρώστια και δεν αντικαθίσταται με mp3s, απλώς σήμερα έχει κανείς την ευχέρεια να ρίξει μια αυτιά πριν παραγγείλει, αντί να βασίζεται σε μια βιαστική περιγραφή στη λίστα ενός distro ή στις φανφάρες που γράφει η ίδια η μπάντα στα flyers της. Αν δεν το έβρισκα τόσο βαρετό θα έκανα και τις δικές μου κυκλοφορίες mp3 για δωρεάν κατέβασμα,

αν θέλει κάποιος ας το κάνει αλλά please βάλτε μαζί και τα εξω/οπισθο/εσώφυλλα.

Βινύλιο, κασέτα ή CD και γιατί;

Γουστάρω κασέτα! Γιατί τραβάει στην ανηφόρα, έχει διπλό διαφορικό, κι άμα την αλλάζα, πάλι κασέτα θα 'παιρνα ναούμ! Η κασέτα είναι το κατεξοχήν μέσο κυκλοφορίας αντι-εμπορικής μουσικής, το να φτιαχτούν αντίγραφα είναι πανεύκολο οπότε δε χρειάζεται να σκάσεις ένα σωρό λεφτά στην αρχή όπως με το δίσκο, αντιγράφοντάς την και βγάζοντας μια φωτοτυπία το εξώφυλλο έχεις μια κασέτα το ίδιο "αυθεντική" με την αρχική (υπενθυμίζω ότι αναφερόμαστε σε d.i.y. οπότε copyright δεν υφίσταται, δηλαδή αντιγράφοντας και διακινώντας μια κασέτα κάνεις μεγάλη χάρη και διευκόλυνση σε αυτούς που αρχικά την έφτιαξαν), είναι ευκολότερη στη διακίνηση μέσω ταχυδρομείου λόγω μικρού μεγέθους, χωράει και στην τσέπη, την κουβαλάς ευκολότερα στο σχολείο για ένα συμμαθητή που τη ζήτησε, είναι φτηνή και αν κλέβεις τις κασέτες του θεού σου και γράφεις τα δικά σου από πάνω ακόμα φτηνότερη, το κασετόφωνο στην παραλία καίει πιο αργά τις μπαταρίες από ότι το cd player και αμέτρητα άλλα πλεονεκτήματα. Υπάρχει βέβαια και η ρομαντική πλευρά ότι το κασετόφωνο δεν έχει τρόπο να μεταβείς κατευθείαν στο επόμενο τραγούδι οπότε αναγκαστικά ο ακροατής αποκτά ολοκληρωμένη εικόνα του έργου, αλλά μην περιμένετε ρομαντζάδες από τον Τσάρο της Κασετονομίας, εγώ θα σας πω μόνο ότι η κασέτα είναι λεβεντιά, το βινύλιο εντάξει κάποια παλιά και κλασσικά είναι μαγκιά να τα έχεις στο ράφι, τα cd κάνουν μόνο για δώρο γενεθλίων (γυαλιστερό, άχρηστο και γελοιωδώς ακριβό) και τα mp3 είναι λύση ανάγκης για να μην κουβαλάμε ολόκληρο στέρεο κάθε Παρασκευή στο στέκι.

Βλέπουμε όλο και συχνότερα distros να αναλαμβάνουν την κυκλοφορία δίσκων (συνήθως σε συνεργασία μεταξύ τους). Επίσης συχνά βλέπουμε μικρές, ανεξάρτητες εταιρείες να αποκτάνε όλο και μεγαλύτερο status. Εσύ πώς βλέπεις να μπαίνουν οι διαχωρισμοί μεταξύ αυτών; Θα έβαζες κάπου ένα stop και γιατί;

Έτσι όπως έχει γίνει πανεύκολο να βρεις άλλους 2-3 ή 9 για να μοιραστείτε τα έξοδα κυκλοφορίας ενός δίσκου, ο διαχωρισμός μεταξύ distro και ανεξάρτητης εταιρείας έχει πρακτικά χαθεί. Αν εννοείς διαχωρισμό ανάμεσα σε underground/d.i.y. και επαγγελματική φάση, αυτό είναι πάντα εμφανές από τον τρόπο που γίνεται η δουλειά, π.χ. μπορεί κανείς να διακινεί 5000 αντίτυπα ενός δίσκου είτε αναλαμβάνοντας προσωπικά τις συνεννοήσεις, παραγγελίες και διπλώνοντας 5000 εξώφυλλα δίσκων πίνοντας μπύρες στο σαλόνι του σπιτιού του, είτε προσλαμβάνοντας προσωπικό και αναθέτοντας τη διανομή σε δισκάδικα. Και φυσικά έχει αντίκτυπο στην τελική τιμή του δίσκου και τον τρόπο

που διατίθεται, από τον πάγκο μιας κατάληψης ή μαζί με το περιοδικό πίστα.

Το Alcoholic Desaster, πέρα από μουσική, έχει κι ένα τεράστιο αρχείο κινηματικού υλικού. Πιστεύεις ότι πολιτική (όπως την ορίζει κάποιος, τέλος πάντων) και μουσική πάνε μαζί; Βλέπεις κόσμο να ενδιαφέρεται και γι' αυτό το υλικό ή οι περισσότεροι σταματάνε στους δίσκους;

Είπαμε το Alcoholic Desaster είναι χόμπι, οπότε οι δραστηριότητές του είναι αντανάκλαση των ενδιαφερόντων και προτιμήσεων του ανθρώπου που βρίσκεται πίσω από αυτό. Από το σκέτο punk αλητεία και σούρα στο δρόμο πέρασα στο αναρχοπάνκ και μέσα από αυτό γνώρισα τον α/α "χώρο". Δε χρειάζεται η

πολιτική και η μουσική σώνει και καλά να συνδυάζονται, αλλά για μένα προσωπικά η μουσική που μιλάει για μπαρμπούτσαλα ενώ ο κόσμος καίγεται δεν έχει κανένα ενδιαφέρον. Υπάρχουν αρκετά άτομα που παραγγέλλουν και δίσκους και βιβλία, κι αυτό είναι ενθαρρυντικό ότι το distro έχει λόγο ύπαρξης. Ίσως έχω βοηθήσει λίγο σ' αυτό γιατί σε κάθε παραγγελία εκτός από έξτρα cd και κασέτες τικκάρω το πακέτο με προκηρύξεις, αυτοκόλλητα, μπροσούρες και τα τοιαύτα. Το πρόβλημά μου είναι ότι τον τελευταίο καιρό από το πακέτο μουσική και πολιτική, η πολιτική απορροφά όλο μου το ενδιαφέρον και την ενέργεια, έτσι το μουσικοχορευτικό κομμάτι του Alcoholic Desaster θα σταματήσει, θα μείνουν μόνο οι κασέτες και θα συνεχίσει η διακίνηση βιβλίων, περιοδικών, μπροσούρων υπό άλλο όνομα. Για όσους είχαν την υπομονή να διαβάσουν μέχρι εδώ, ισχύει η προσφορά όλα τα LPs 5 euro, όλα τα 10" 4 euro, όλα τα 7" και CD 2 euro, συν έξοδα αποστολής, οι λίστες είναι στο <http://alcoholicdesaster.espiv.net/lists/vinyl.htm> και <http://alcoholicdesaster.espiv.net/lists/cds.htm> και έχει εγκατασταθεί προηγμένο σύστημα αναζήτησης (Ctrl+F), επικοινωνήστε στο alcoholicdesaster@espiv.net για παραγγελίες. Ευχαριστώ Κώστα για τη συνέντευξη, ανυπομονώ να διαβάσω και τις συνεντεύξεις των άλλων!

CATHARSIS

Οι **Catharsis** δε χρειάζονται συστάσεις. Είναι ένα από τα πιο ιστορικά ονόματα στην πολιτικοποιημένη hardcore σκηνή και δίσκοι όπως το "Passion" αλλάζουν ζωές. Μετά τη διάλυση τους τα μέλη τους συνέχισαν σε άλλες μπάντες, ποιος θα το περίμενε ότι δέκα χρόνια μετά θα ξαναέπαιζαν μαζί; Ο **Brian** (φωνή) απαντάει στις απορίες μας και θυμάται και τα παλιά.

Αύγουστος 2013

Πρώτα από όλα: τα τελευταία μουσικά νέα που είχαμε από εσένα ήταν οι From the Depths. Τι γίνεται με αυτήν την μπάντα; Έχετε διαλύσει; Έχει μπει στον πάγο για όσο διαρκεί το reunion των Catharsis;

Φαίνεται ότι με τους From the Depths δώσαμε την τελευταία αυθόρμητη συναυλία μας το Νοέμβριο του 2011. Ήταν μία συναυλία αλληλεγγύης που κανονίστηκε μέσα σε λίγες ώρες σαν απάντηση σε μία επιδρομή των SWAT (σ.σ. Special Weapons And Tactics, επίλεκτη ομάδα κρούσης που επεμβαίνει σε περιπτώσεις τρομοκρατίας, ταραχών κλπ. Μοιάζουν περισσότερο με στρατιώτες (full οπλισμός κλπ.), παρά με μπάτσους) σε ένα κατελημμένο κτίριο στην πόλη που μένουμε, κατά τη διάρκεια του κινήματος Occupy. Δώσαμε την εγγύηση για να αποφυλακιστεί η τραγουδίστρια μας, ένα black block 100 ατόμων έκανε πορεία στην πόλη και έπειτα – παρ’ όλο που δεν είχαμε σχεδιάσει να παίξουμε – παρατηρήσαμε ότι όλα τα μέλη της μπάντας ήταν εκεί, άρα θα μπορούσαμε να παίξουμε μερικά τραγούδια. Παίξαμε μπροστά σε ένα πλήθος παλιών και νέων συντρόφων να υψώνουν μαύρες σημαίες και πανό και να τραγουδάνε μαζί μας. Για μια στιγμή η αντίσταση δεν ήταν ένα μικρό κομμάτι του punk· το punk ήταν ένα μικρό κομμάτι της αντίστασης. Μετά από αυτήν την εμπειρία ήταν δύσκολο να θέλουμε να δώσουμε άλλη συναυλία. Έμοιαζε με τον τέλειο επίλογο.

Εδώ μπορείτε να βρείτε την περιγραφή αυτού του σαββατοκύριακου:

<http://www.crimethinc.com/texts/recentfeatures/breaking.php>

Η τελευταία φορά που παίξατε με τους Catharsis ήταν πίσω στο 2002. Πώς ένιωσες να παίζεις τα ίδια τραγούδια μετά από 10 χρόνια;

Είναι περίεργο το πόσο φυσιολογικό μοιάζει. Είναι λες και αφήσαμε τα όργανα μας πριν λίγες βδομάδες και τα σηκώσαμε πάλι ξανά. Οι δυναμικές μεταξύ μας δεν έχουν αλλάξει τόσο πολύ. Φαίνεται ότι αυτό που άλλαξε είναι η hardcore σκηνή, όχι εμείς.

Τώρα μία δύσκολη ερώτηση: όταν έμαθα για το reunion των Catharsis σίγουρα χάρηκα, αλλά ταυτόχρονα ένιωσα και ένα μούδιασμα. Δεν καταλάβαινα μία τέτοια κίνηση. Και εξηγούμαι: οι Catharsis ήταν κάτι παραπάνω από μουσική. Το ίδιο ισχύει και για τους Requiem, το ίδιο και για τους From the Depths. Η κάθε μπάντα και τα τραγούδια της αποτύπωναν διαφορετικά πράγματα από διαφορετικές περιόδους της ζωής σας. Υπήρξε μία αλληλουχία ανάμεσα τους, μία φυσική πορεία. Θέλω να πω, προφανώς υπήρξε ένας λόγος που τα τραγούδια των Requiem τα βγάλατε σαν Requiem και όχι σαν Catharsis! Οπότε ποιο το νόημα αυτού του reunion; Σίγουρα τα ζητήματα παραμένουν,

αλλά άλλη οπτική είχες στους στίχους σου στους Catharsis και άλλη στους From the Depths, το ίδιο ισχύει και για την οπτική σου προς τη ζωή γενικότερα, υποθέτω. Δεν πρόκειται για ένα υποτυπώδες πισωγύρισμα;

Αυτό είναι αλήθεια, δεν είμαι το ίδιο άτομο που ήμουν το 2002 όταν διαλύθηκαν οι Catharsis. Ή μάλλον, είμαι αυτό το άτομο, με την εμπειρία άλλων 11 χρόνων. Από πολλές απόψεις, νιώθω ότι έχω μάθει πολλά από τότε και έχω γίνει καλύτερο άτομο, μ' έναν τρόπο που με κάνει υπερήφανο. Αλλά αν είμαι περήφανος για κάτι από τα '90s, αν υπάρχει κάτι με το οποίο να ταυτίζομαι ακόμα, αυτό είναι τα τραγούδια που γράψαμε τότε. Ακόμα μιλάνε από τον πυρήνα του είναι μου.

Οπότε αυτή είναι μια περίπλοκη ερώτηση, έχεις δίκιο. Η στιγμή στην οποία προσπαθήσαμε να τροποποιήσουμε το hardcore, αλλά και τον ίδιο τον κόσμο, μέσω των Catharsis έχει τελειώσει· ό,τι κάνουμε τώρα είναι στην ουσία ένας επίλογος στο τέλος μιας ιστορίας που έχει σχεδόν γραφτεί. Πιστεύω ότι, σε σχέση με άλλα reunion (π.χ. που γίνονται για τα φράγκα), ολοκληρώνει την ιστορία με το σωστό τρόπο ώστε, τόσα χρόνια μετά, να κάνουμε τα ίδια πράγματα, να παλεύουμε τις ίδιες μάχες και να πράττουμε σύμφωνα με τα ίδια πιστεύω.

Υπάρχει άλλο ένα στοιχείο, για μένα προσωπικά τουλάχιστον, το ότι η πολιτικοποιημένη D.I.Y. punk σκηνή στην οποία ξόδεψα τόσο μεγάλο μέρος της ζωής μου αλλάζει σε βαθμό που δεν την αναγνωρίζω. Ίσως να εξαφανίζεται εντελώς. Την ίδια στιγμή κοντεύω να κλείσω τα 40 (και κάποια μέλη των Catharsis τα έχουν πατήσει ήδη). Οι δυνάμεις μου αφιερώνονται σε άλλους χώρους, άλλους αγώνες. Αυτές οι τελευταίες συναυλίες ίσως είναι ένας τρόπος να πούμε αντίο σε κάτι που έχει υπάρξει τόσο σημαντικό για εμάς, να κάνουμε μία τελευταία προσπάθεια να το προκαλέσουμε και να δείξουμε τι ήταν και τι σήμαινε. Μακάρι να εμπνεύσουμε άλλους να κάνουν το ίδιο πράγμα σε αυτό το ευρύτερο πλαίσιο ή κάτι άλλο σε άλλα πλαίσια.

Επομένως έρχεται και η επόμενη ερώτηση: ποιο το μέλλον των Catharsis; Πρόκειται να ηχογραφήσετε άλλη μουσική; Θα αρκεστείτε στις συναυλίες;

Ειλικρινά δεν έχουμε ιδέα για το ποια είναι τα σχέδια μας. Δεν μπορούμε να συνεχίσουμε το συγκρότημα με τον τρόπο που το κάναμε πρωτύτερα, σαν full-time project, γιατί οι ζωές μας είναι γεμάτες από άλλα πράγματα τώρα. Νιώθω καλά μ' αυτό –ακόμα είμαι αποφασισμένος να αλλάξω τον κόσμο, αλλά δεν πιστεύω ότι το punk είναι το καλύτερο πρωταρχικό μέρος για να εστιάσω ώστε να το κάνω αυτό. Άρα ίσως δώσουμε μερικές συναυλίες ακόμα, αλλά δεν έχουμε συγκεκριμένα σχέδια.

Έχω διαβάσει (μπορεί να είναι και υπερβολές) ότι όταν περιοδεύατε τα παλιά χρόνια υπήρχαν άτομα που σας έβλεπαν και π.χ. παρατούσαν τις δουλειές τους την επόμενη μέρα. Εσύ πώς βιώνεις μία live εμφάνιση σας; Υπάρχει κάποια πρόκληση; Σίγουρα κάτι δίνεις στο κοινό, αλλά εσύ τι παίρνεις ή τι θα ήθελες να παίρνεις;

Ναι, αυτές οι ιστορίες είναι αληθινές, ή τουλάχιστον κάτι παρόμοιο συνέβη. Πάντα προσπαθήσαμε να προσεγγίσουμε κάθε συναυλία σαν έναν τρόπο να μεταμορφώσουμε ένα περιβάλλον, να ανοίξουμε νέα μονοπάτια μέσα στη ζωή... για μας πάνω απ' όλα. Μόνο αν το κάνουμε για εμάς μπορούμε να προσφέρουμε τη δυνατότητα και σε άλλους. Και ναι, το να κάνεις αυτό είναι μία πραγματική πρόκληση. Αυτό που εκτιμώ σε αυτήν την πρόκληση είναι η τρομερή *παρουσία* που μας αναγκάζει να βιώσουμε: πρέπει να είμαστε ολοκληρωτικά εκεί εκείνη τη στιγμή, συντονισμένοι, να δίνουμε τα πάντα, να ανοιγόμαστε. Με ρωτάνε αν το απολαμβάνω να δίνω συναυλίες –δεν έχω ιδέα. Η λέξη «απόλαυση» είναι μικρή. Είναι μάλλον άλλος ένας τρόπος να προσεγγίσω τη ζωή και τις σχέσεις αναμεταξύ μας, τη σχέση μας με τον κόσμο. Είναι έντονο, και εξαντλητικό, και τρομαχτικό και μπορεί να μας δώσει δώρα πολύ μεγαλύτερα από την απόλαυση.

Τώρα ας πάμε κάποια χρόνια πίσω, αν δε σε πειράζει. Όταν πρωτοδιάβασα για τους Catharsis, θυμάμαι τον όρο «Holy terror hardcore» δίπλα απ' το όνομα σας, καθώς και ονόματα όπως Integrity, Ringworm, Gehenna κ.ά. Τι σήμαινε αυτός ο όρος; Υπήρξε όντως μία συγκεκριμένη «σκηνή» με κάποια διακριτά χαρακτηριστικά;

Δεν είμαι σίγουρος ότι υπήρχε όντως μια σκηνή. Χρησιμοποίησα αυτόν τον όρο πρώτος, στο zine μου, *Inside Front*, σε μια προσπάθεια να περιγράψω το νέο, μεταλικό κύμα του δραματικού, ιερόσυλου hardcore, και ο Dwid των Integrity το εκμεταλλεύτηκε για να ξεχωρίσει αυτά που τον ενδιέφεραν να κάνει από την υπόλοιπη hardcore σκηνή. Τον καιρό που ηχογραφήσαμε το "Samsara", το πρώτο μας LP, δε μας απασχολούσαν συγκεκριμένες hardcore σκηνές ή εταιρείες.

Το "Catharsis" EP διακατέχεται από έναν αποκαλυπτικό χαρακτήρα στους στίχους του. Το "Samsara" δίνει βάση στο ζήτημα της θρησκείας κυριότερα, ενώ δεν μπορώ να μην προσέξω ότι οι στίχοι σου είναι «εγωκεντρικοί» κατά κάποιον τρόπο, σε αντίθεση με το "Passion" που δίνεις περισσότερη βάση στην κοινότητα. Πρώτον, συμφωνείς με την ερμηνεία αυτή και αν ναι, αντικατόπτριζαν αυτοί οι στίχοι προβληματισμούς και γεγονότα από την προσωπική σου ζωή;

Έχεις δίκιο βασικά – η οπτική γωνία του “Samsara” είναι πολύ ατομικιστική και απομονωμένη, ένα άτομο εναντίον του κόσμου. Αυτή ήταν η εμπειρία μας από τη ζωή όταν ηχογραφήσαμε αυτόν το δίσκο, ζώντας σε επισφαλή φτώχεια σε ένα συντηρητικό κομμάτι των Η.Π.Α., με λίγους συντρόφους, κανένα κίνημα για να συμμετάσχουμε, και λίγη ελπίδα, αλλά αποφασισμένοι να αξιοποιήσουμε κάθε ευκαιρία αψηφώντας έναν κόσμο που έμοιαζε να θέλει να μας πετάξει στα σκουπίδια. Αφού βγήκε αυτό το album, επιτέλους περιοδεύσαμε σε όλη την Αμερική και την Ευρώπη, και συναντήσαμε άλλους ανθρώπους που έκαναν ό,τι κάναμε κι εμείς, και αρχίσαμε να νιώθουμε μέρος από κάτι που ήταν μεγαλύτερο από εμάς. Αυτό ήταν όντως μία τεράστια μετατόπιση για εμάς προσωπικά.

Πες μας λίγα πράγματα για την CrimethInc!

Δες το www.crimethinc.com! Ερωτήσεις; (σ.σ. για περισσότερες πληροφορίες παρακάτω στις σημειώσεις)

“The horror, that we may not live, we may not live to see the walls fall from between us, between us and the world which these songs cry out”, έγραψες λίγους μήνες πριν (τραγική ειρωνεία) την ημερομηνία που άλλαξε τον κόσμο. Ο φόβος αυτός επιβεβαιώνεται μέρα με τη μέρα μετά την 11/9; Πώς είναι τα πράγματα στην Αμερική;

Το 2002 φαινόταν ότι όλες οι δουλειές μας είχαν συντριβεί και ότι έπρεπε να εγκαταλείψουμε αυτά για τα οποία παλεύαμε, γιατί κάποιιοι άνθρωποι στις Η.Π.Α. ποτέ δε θα το καταλάβαιναν. Αλλά διάφορα πολιτικά κύματα έχουν έλθει και παρέλθει από τότε, και τώρα οι άνθρωποι στις Η.Π.Α. σκέφτονται πολύ διαφορετικά. Μερικοί άνθρωποι ακόμα ανησυχούν για τους «τρομοκράτες» φυσικά, αλλά πολλοί περισσότεροι είναι θυμωμένοι με τις εταιρείες και την κυβέρνηση.

Είναι ακόμα η καρδιά του τέρατος, και είναι ένα πολύ δύσκολο γενικό πλαίσιο μέσα στο οποίο πρέπει να δράσεις, αλλά οι συνέπειες της 11/9 έχουν περάσει, και είναι σημαντικό να θυμόμαστε ότι φάσεις όπως αυτή περνάνε τελικά. Για παράδειγμα, σήμερα το Βερολίνο είναι γεμάτο από ριζοσπάστες, όταν 70 χρόνια πριν οι φασίστες είχαν εξοντώσει οποιονδήποτε δεν ήταν με το μέρος τους.

Εδώ στην Ελλάδα τα τελευταία χρόνια αντιμετωπίζουμε την ολομέτωπη επίθεση του κεφαλαίου. Άνθρωποι πετιούνται στο περιθώριο, καταλήψεις κλείνουν, απεργοί επιστρατεύονται, οι φασίστες διεκδικούνε ζωτικό χώρο. Την ίδια στιγμή το ανταγωνιστικό κίνημα φαίνεται να μην μπορεί να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά αυτήν την κατάσταση. Ξέρω ότι, όσο περνάει από το χέρι σου, παρακολουθείς αυτές τις εξελίξεις. Θες να μοιραστείς κάποιες σκέψεις ή αγωνίες που έχεις σχετικά με αυτό;

Θα γράψω περισσότερα για αυτό στο τέλος της συνέντευξης... Εδώ απλά θα πω ότι η αντίσταση συμβαίνει ρυθμικά, και όταν τα πράγματα πάνε καλά πρέπει να 'σαι σίγουρος ότι θα υπάρξει κάποια αντεπίθεση. Είναι σημαντικό να μη χτίζουμε τους αγώνες μας σε μια αφήγηση που απαιτεί συνεχόμενες νίκες. Η ίδια η πάλη πρέπει να μας παρακινεί, είτε πρόκειται για έναν από εμάς εναντίον όλου του κόσμου, είτε για ένα παγκόσμιο κίνημα που απειλεί να ανατρέψει το καπιταλιστικό σύστημα. Θυμάμαι το σπαραγμό μας στις Η.Π.Α. μετά την 11/9, όταν ό,τι είχαμε χτίσει με το κίνημα της αντιπαγκοσμιοποίησης κατέρρευσε και οι ελπίδες μας για επανάσταση εξανεμίστηκαν. Χαίρομαι που κατάφερα να το υπομείνω αυτό για να συνεχίσω να παλεύω σήμερα, να ανακαλύπτω νέες ελπίδες, νέες στιγμές δημιουργίας, νέες συγκινήσεις.

Τι συνέβη στη φωνή σου μετά την ηχογράφιση του “Arsonist’s prayer”; Αυτός είναι ο λόγος που το “Absolution” ολοκληρώθηκε μόλις τώρα και ότι στους Requiem σε ακούμε με καθαρή φωνή;

Πάντα είχα προβλήματα με τη φωνή μου. Σχεδόν σε κάθε περιοδεία πάθαινα στρεπτόκοκκο, βρογχίτιδα ή πνευμονία, λόγω του ότι καταπονούσα τον εαυτό μου χωρίς να κάνω διάλειμμα. Στην περιοδεία του 1999 δεν μπορούσα να βγάλω κανέναν ήχο για 11 μέρες και νομίζαμε ότι μουγγάθηκα για πάντα, μέχρι που η φωνή μου θεραπεύτηκε (τελικά είχα λαρυγγίτιδα) και τελειώσαμε την περιοδεία. Όλο αυτόν τον καιρό, παρ’ όλα αυτά, δεν νομίζω ότι η φωνή μου χειροτέρεψε –παρ’ όλη την κακομεταχείριση που προκάλεσα στις φωνητικές μου χορδές αυτές επέζησαν μέχρι τέλος κατά τη διάρκεια της τελευταίας πεντάμηνης περιοδείας μας. Αλλά αφού διαλύθηκαν οι Catharsis ήθελα να δοκιμάσω κάτι διαφορετικό. Είχα κουραστεί να

αντιμετωπίζω όλα αυτά τα προβλήματα υγείας, και ακόμα πιο σημαντικό, πιστεύω ότι δεν πρέπει να μένουμε σε αυτό που είμαστε καλοί, πρέπει πάντα να μαθαίνουμε νέες ικανότητες και να προκαλούμε τους εαυτούς μας με νέους τρόπους. Δεν ήθελα οι Requiem να είναι μία επανάληψη των Catharsis, αλλά ένα νέο πείραμα. Ξεκινούσα ξανά από το μηδέν σε νέους δρόμους –για παράδειγμα παίζοντας κιθάρα.

Μετά την ευρωπαϊκή περιοδεία των Catharsis αυτό το καλοκαίρι είναι αλήθεια ότι ξαναέπαθα βρογχίτιδα. Ήμουν αδιάκοπα υγιής τα τελευταία χρόνια, μέχρι αυτήν τη στιγμή! Φαντάζομαι τα βακτήρια θα ενθουσιάστηκαν: «Επανεκκινούνται οι Catharsis; Αυτή είναι η αγαπημένη μας μπάντα!».

Πολλοί ξεχνάνε τους Umlaut! Πως σας ήρθε αυτή η ιδέα; Πρόκειται για έναν από τους καλύτερους «αστείους» δίσκους που έχω ακούσει στη ζωή μου, έχετε γαμώ την αίσθηση του χιούμορ!

Οι Umlaut είναι από τη Φινλανδία. Δεν καταλαβαίνω γιατί κάποιοι συνεχίζουν να πιστεύουν αυτήν την περιέργη φήμη ότι συσχετιζόμαστε με αυτήν την μπάντα. Αν πρόκειται να πεις ότι ήμασταν στα κρυφά μέλη μιας ξένης μπάντας, δώσε μας λίγη αναγνώριση και κάντο για τους Contropotere (σ.σ. δώσε!) ή τους Amebix!

Ανέκαθεν με μαγνήτιζε το artwork των Catharsis. Εάν δεν είναι μυστικό, θες να μοιραστείς στον κόσμο από που «απαλλοτριώσατε» τις παρακάτω εικόνες; Μιλώ για τα εξώφυλλα των “Catharsis”, “Samsara” και “Passion”. Α, επίσης θα ‘θελα πολύ να ακούσω τις σκέψεις σου για το «χορό του θανάτου» στο “The seventh seal”, μία απ’ τις πιο δυνατές εικόνες που έχω δει σε ταινία.

Λατρεύω την τέχνη (ένα μέρος της), οπότε εκτιμώ αυτήν την ερώτηση!

Το εξώφυλλο του ομώνυμου 7” είναι μία σταύρωση του Βρετανού αφηρημένου καλλιτέχνη Francis Bacon. Το έκανε με το κρέας ενός σφαγείου. Το έχουμε ανάποδα, φυσικά. Για μένα αντιπροσωπεύει όλο το μαρτύριο που σχετίζεται με τη σάρκα, όλη τη φυσική αδυναμία μας και τη συναισθηματική αγωνία.

Το εξώφυλλο του “Samsara” είναι από τη σκηνή της σταύρωσης του Grunewald στους πίνακες του για την Αγία Τράπεζα του Isenheim, ίσως η πιο αποτρόπαιη απεικόνιση του ανθρώπινου μαρτυρίου που υπάρχει. Στην πρώτη μας περιοδεία στην Ευρώπη πήγαμε να το δούμε σε μία μικρή πόλη στην οποία βρίσκεται ακόμη. Υπάρχει κι άλλο, μπόλικο artwork σε αυτό το album που έχει σημαντικό νόημα για εμάς, συμπεριλαμβανομένου

έργα της Kathe Kollwitz και φωτογραφίες μελών της Red Army Fraction.

Το εξώφυλλο του “Passion” είναι, στην πραγματικότητα, ένας πίνακας που ονομάζεται “Obsession”, ενός Πολωνού καλλιτέχνη του ρεύματος του συμβολισμού. Κάποια από τα background των σχεδίων αυτού του album είναι φωτογραφίες από τα ερείπια από το βανάκι της περιοδείας μας, που ανατινάχτηκε ενώ οδηγούσαμε και κήκε ολοσχερώς. Για εμάς αυτό συμβόλιζε την ένταση και την επισφάλεια της ζωής που κάναμε εκείνη την εποχή. Υπάρχει επίσης ένα κομμάτι από την κιθάρα την οποία έσπασε ο πρώην κιθαρίστας μας, Dan Young, τη μέρα που έχασε κάθε ελπίδα για ζωή, μερικά χρόνια πριν πάρει ναρκωτικά μέχρι θανάτου. Αυτό απεικονίζει το τραγούδι που ξεκινάει με την τελευταία καθαριστική μελωδία που έγραψε στο συγκρότημα μας.

Όσον αφορά τη σκηνή του “The seventh seal”, σε αυτό το μέρος της ταινίας, δύο χαρακτήρες που στο τσακ γλίτωσαν το θάνατο, βλέπουν το θάνατο και όλους τους άλλους χαρακτήρες στον ορίζοντα. Αυτός με την καλύτερη όραση, λέει στην άλλη: «Είναι ο θάνατος, και οι άλλοι, όλοι μαζί... Αλλά δεν ξέρω αν τους τραβάει, ή αν χορεύουν». Αυτό συνόψιζε την αμφισημία των παθών μας εκείνη τη στιγμή στις ζωές μας. Δεν ήμασταν σίγουροι αν θα μας έσωζαν ή θα μας κατέστρεφαν, ή και τα δύο. Ήταν δύσκολο να δούμε κάποιο μέλλον μπροστά μας, αλλά ξέραμε σίγουρα ότι δε θα επιστρέφαμε στα άσκοπα μονοπάτια που είχαν φτιαχτεί για μας.

Το μόνο μου παράπονο από το “Light from a dead star” box-set είναι ότι λείπει το “Fall” demo. Γιατί δεν το συμπεριλάβατε;

Δεν πιστεύουμε ότι είχαμε ωριμάσει πραγματικά σαν μπάντα ως εκείνη τη στιγμή. Η download έκδοση περιλαμβάνει την original ηχογράφιση του “... In solitary”, από το session αμέσως μετά το demo και πριν την ηχογράφιση του 7”. Αυτό ήταν το πρώτο session κατά τη διάρκεια του οποίου νιώσαμε ότι συγκεραστήκαμε σε κάτι που μας έκανε υπερήφανους (σ.σ. μια χαρά είναι και το demo).

Κλείσε όπως θες αυτήν τη συζήτηση! Οτιδήποτε θα ήθελες να πεις σε κάποιον στην Ελλάδα που αυτήν τη στιγμή διαβάζει αυτήν τη συζήτηση.

Καταλαβαίνω ότι αυτή είναι μια πολύ δύσκολη στιγμή για να οργανώνεσαι στην Ελλάδα, ή ακόμη και να είσαι απλά ένα επαναστατικό υποκείμενο. Θέλω να τονίσω πόση έμπνευση μας έχει δώσει σε όλους το κουράγιο των Ελλήνων αναρχικών και επαναστατών που τα βάζουν με το κράτος –είμαστε βαθιά ευγνώμονες για ό,τι έχετε κάνει, και μας έχει βοηθήσει στο να είμαστε ζωντανοί και ελπιδοφόροι σε δύσκολες στιγμές. Αν μπορούσα να σας εμπνεύσω με οποιονδήποτε τρόπο, θα

το ήθελα πολύ. Αν έχει κάποια αξία να ειπωθεί, είμαστε αφοσιωμένοι σε αυτήν τη μακριά πάλη, οπότε εάν είστε κι εσείς, τότε δεν είστε μόνοι. Ας έρθουμε πιο κοντά. Ευχαριστώ πολύ.

Οι Catharsis κωλόγεροι

Οι Catharsis νέοι

Ο Brian αναφέρθηκε σε κάμποσα αξιόλογα πράγματα στην παραπάνω συζήτηση. Αξίζει μία μικρή αναφορά για κάποια από αυτά, μιας και πολλοί μπορεί να ακούν κάποια πράγματα για πρώτη φορά:

Κίνημα Occupy: το κίνημα Occupy που αναφέρει ο Brian στην αρχή της συνέντευξης δημιουργήθηκε το φθινόπωρο του 2011 στις Η.Π.Α. και είχε αρκετές ομοιότητες με το «κίνημα» των αγανακτισμένων στη χώρα μας, ή με τους indignados της Ισπανίας. Αρχικά αυτό εμφανίστηκε στη Wall Street, αλλά γρήγορα επεκτάθηκε και σε άλλες πόλεις. Τα γεγονότα που συνέβησαν στο Chapel Hill είχαν λίγο-πολύ ως εξής: μία ομάδα αναρχικών που συμμετείχε και στο Occupy Chapel Hill επιχείρησε να καταλάβει ένα εγκαταλειμμένο κτίριο και να το ανοίξει ως κοινωνικό κέντρο. Η κατάληψη όντως συνέβη, αλλά την επόμενη μέρα η αστυνομία εισέβαλλε συλλαμβάνοντας 8 άτομα. Παρά το άδοξο αποτέλεσμα, η κίνηση αυτή αποτέλεσε ένα σαφές δείγμα ριζοσπαστικοποίησης του κόσμου που συμμετείχε σε αυτό το κίνημα. Παρόμοιες κινήσεις έγιναν και στο Oakland, το Saint Luis, τη Washington, DC και το Seattle.

Inside Front: το Inside Front ήταν το ιστορικό fanzine που εξέδιδε ο Brian με άλλα άτομα από το 1994 μέχρι το 2003. Συνολικά υπήρξαν 14 τεύχη, ήταν από τα πρώτα πράγματα που εξέδωσε η CrimethInc. και στήριξε με συνέπεια το anarcho-punk και το πολιτικοποιημένο HXC γενικότερα. Κάποια κείμενα του μπορείτε να τα βρείτε στο site της CrimethInc.

CrimethInc: η CrimethInc. (πλήρες όνομα: CrimethInc. Ex-Worker's Collective) είναι μία αναρχική οργάνωση στις Η.Π.Α. που υπάρχει από τα μέσα των 90's. Μέσω αυτής κυκλοφορούσε το περιοδικό Inside Front, όπως και τα Harbinger και Rolling Thunder, με μπόλικα θεωρητικά κείμενα, σχολιασμό της επικαιρότητας κ.ά. Έχουν εκδώσει, επίσης, και τα βιβλία "Days of war, nights of love", "Recipes for disaster", "Expect resistance" κ.ά. Πέρα από την ωραία συγγραφική δουλειά, η CrimethInc. στηρίζει εδώ και χρόνια των ανεξάρτητο ήχο, κυκλοφορώντας δουλειές των Zegota, Blacken the Skies, Umlaut, Requiem, From the Depths, Trial, και πολλών άλλων.

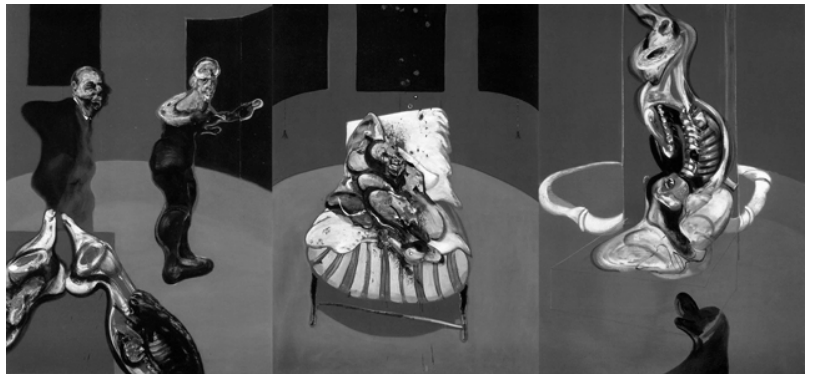

και χρόνια
Catharsis,
Gehenna

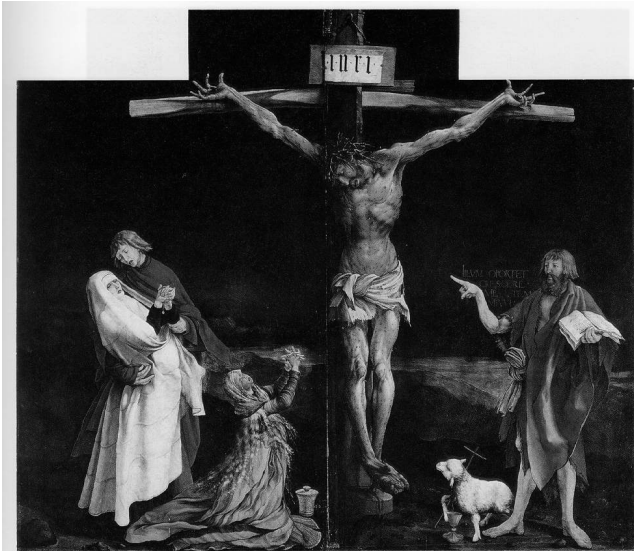
Umlaut: οι Umlaut είναι μία μπάντα-παρωδία από μέλη των Catharsis. Παίζουν (γαμηστερό) powerviolence, είναι μηχανόβιοι Φιλανδοί πότες και στα τραγούδια τους βρίζουν τους Catharsis. Όλα τους τα τραγούδια

μπορούν να βρεθούν στο “Total disfuckinography” του 2005. Βρείτε το και δώστε βάση στους στίχους, είναι απολαυστικοί.

Francis Bacon: ο Francis Bacon ήταν Ιρλανδός ζωγράφος, γνωστός για την ωμότητα των έργων του. Το μπαρμπαδέλι που υπάρχει στο εξώφυλλο του “Catharsis” (1996) είναι μία λεπτομέρεια από το τρίπτυχο “Three studies for a crucifixion”.

Matthias Grunewald: ο Matthias Grunewald ήταν Γερμανός ζωγράφος της Αναγέννησης. Τα έργα του ήταν κυρίως θρησκευτικού χαρακτήρα. Το εξώφυλλο του “Samsara” είναι ένα zoom-άρισμα στο σώμα του Ιησού από τον πίνακα που φιλοτέχνησε για την Αγία Τράπεζα του Isenheim.

Kathe Kollwitz: η Kathe Kollwitz ήταν Γερμανίδα ζωγράφος που τα έργα της έχουν σαν θέματα κυρίως εικόνες εξαθλιωμένων, πείνας, πολέμου κλπ. Σοσιαλίστρια, κυνηγήθηκε από τους Ναζί, ενώ και οι δύο γιοί της σκοτώθηκαν στους δύο Παγκόσμιους Πολέμους.

Red Army Fraction: η Red Army Fraction είναι η γνωστή ένοπλη ομάδα Φράξια Κόκκινος Στρατός (στα Μ.Μ.Ε. πέρασε και ως «Ομάδα Μπάντερ-Μάινχοφ») που έδρασε στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας κυρίως τη δεκαετία του '70. Οι Catharsis διακόσμησαν το “Samsara” με φωτογραφίες του Holger Meins, μέλους της οργάνωσης που πέθανε μετά από απεργία πείνας 58 ημερών.

“The seventh seal”: το “The seventh seal” είναι η γνωστή ταινία του Bergman από το 1957. Στην ιστορία έμεινε κυρίως η σκηνή που ο ιππότης παίζει σκάκι με το θάνατο, αλλά ο Brian αναφέρεται στην τελευταία, αριστουργηματική σκηνή του Totentanz (χορός του θανάτου). Όλα τα μέλη των Catharsis το έχουν σε tattoo πάνω τους.

Μία σελίδα για τις καταλήψεις

Κατά τη διάρκεια της δημιουργίας αυτού του τεύχους το κράτος (μετά από ένα σύντομο διάλειμμα) ξαναχτύπησε τις καταλήψεις και τους αυτοδιαχειριζόμενους χώρους. Τρεις καταλήψεις στην Πάτρα (Μαραγκοπούλειο, Παράρτημα, Στέκι ΤΕΙ), μία στα Γιάννενα (Αντιβίωση) και μία στη Θεσσαλονίκη (Ορφανοτροφείο) εκκενώθηκαν μέσα σε ένα διάστημα ενός μήνα περίπου. Νιώθοντας κοντά μας αυτά τα εγχειρήματα, τις δομές που φιλοξενούν και τις ιδέες που τα διατρέχουν, θα θέλαμε να πούμε λίγα πράγματα σχετικά.

Αλίμονο, δεν είναι τα ντουβάρια που θέλουμε να υπερασπιστούμε. Είναι ένας κόσμος ολόκληρος που κρύβεται από πίσω τους. Οι καταλήψεις και τα αυτοδιαχειριζόμενα κοινωνικά κέντρα (κληρονομιά του κινήματος των αυτόνομων στα 70's) πάντα είχαν το μάτι στραμμένο στο μέλλον, δεν αρκούσαν στην άρνηση αυτού του κόσμου, δημιουργούσαν, οραματίζονταν. Οι άνθρωποι που τρέχουν αυτά τα εγχειρήματα, με κόπο, προσωπικό κόστος και χωρίς καμία έξωθεν οικονομική στήριξη, έμπρακτα ζωγραφίζουν εικόνες από το μέλλον. Προβολές ταινιών, συντροφικές κουζίνες, συναυλίες, μαθήματα χορού ή ό,τι άλλο βάζει ο νους, βιβλιοθήκες, καφενεία, τυπογραφεία, στεγαστικές κολεκτίβες, και όλα αυτά έξω από τις λογικές κέρδους και της διαμεσολάβησης του χρήματος.

Φυσικά όλα αυτά θα ήταν άνευ νοήματος αν περιορίζονταν σε μία λογική «αυτόνομης νησίδας στον καπιταλισμό» και δεν προσπαθούσαν να αφουγκραστούν την κοινωνική κίνηση και να έρθουν σε συντονισμό μαζί της. Διανύουμε μία εποχή που η αναδιάρθρωση του κεφαλαίου καθημερινά σαρώνει τα πάντα· ακριβώς αυτήν την εποχή πρέπει οι καταλήψεις να γίνουν αναπόσπαστο κομμάτι των αγωνιζομένων, να βοηθήσουν στην επανάκτηση του συλλογικού που κατακερματίστηκε στα «χρόνια της ευδαιμονίας» από τη συνεχή λατρεία του ατομοκεντρισμού και του καταναλωτισμού. Μαζί με συνελεύσεις γειτονιάς, αυτόνομα σωματεία, ομάδες ανέργων ή ό,τι άλλο, να συνθέσουν έναν κόσμο ανταγωνιστικό στο υπάρχον.

Ο δρόμος είναι δύσκολος, ναι. Μ.Μ.Ε. που μιλάνε για «εστίες ανομίας», ένα κράτος που έχει πάρει την επιλογή να χτυπήσει οτιδήποτε ριζοσπαστικό και από πίσω ένα παρακράτος που όποτε χρειάζεται κάνει τη βρώμικη δουλειά. Αλλά είναι σ' αυτόν το δύσκολο δρόμο που βρίσκουμε τη μοναδική έξοδο από αυτό το απάνθρωπο σύστημα που λέγεται «καπιταλισμός». Με χαρά και με οργή, με γέλια και με δάκρυα, στους αγώνες, στις καταλήψεις, ενάντια σε έναν κόσμο που υπόσχεται μόνο θάνατο. Να γίνουμε η ζωή.

RUINED FAMILIES

Ruined Families. Κατεστραμμένες οικογένειες. Ψυχοσωματικές νευρώσεις, προσδοκίες που μεταφράζονται σε καταπίεση, επενδύσεις για αυτοεπιβεβαίωση. Οι Ruined Families, από άποψη τόλμης, μπήγουν το μαχαίρι στο κόκκαλο. Επικοινωνήσαμε μαζί τους για τα περαιτέρω.

Άνοιξη 2013

(Σημείωση: η συνέντευξη πρωτοδόθηκε για το noizzzmaker.wordpress.com)

Αν δεν κάνω λάθος μόλις επιστρέψατε από μία ευρωπαϊκή περιοδεία, ενώ πριν λίγες μέρες στην Αθήνα παρουσιάσατε και το νέο δίσκο. Τι εφόδια πήρατε από όλο αυτό, τι απολογισμό κάνετε; Πότε θα ξαναβγείτε στο δρόμο;

Κάθε περιοδεία είναι άλλο ένα μικρό κεφάλαιο και άλλη μια επιβεβαίωση για τη βασική λειτουργία ενός συγκροτήματος. Πήγαμε σε μέρη που δεν έχουμε ξαναπάει και είδαμε πολλά και διαφορετικά πράγματα μέσα σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα. Ήταν επιτυχημένη περιοδεία ενώ περάσαμε 2 βδομάδες με τους We Came Out Like Tigers, μια από τις πιο ενδιαφέρουσες μπάντες αυτή τη στιγμή. Θα ξαναφύγουμε το φθινόπωρο.

Από την αρχή μου άρεσε πολύ το όνομα σας, είναι τόσο ειλικρινές και άμεσο. Διαβάζοντας και τους στίχους των "Patriarchy", "You will become like your father" και "To new parents" καταλαβαίνω ότι έχετε κάποια θέματα με την οικογένεια. Τι σας κάνει να μιλάτε τόσο πολύ για αυτό το θέμα;

Γεννημένοι σε μια κοινωνία και κατ' επέκταση σε ένα κόσμο οικογενειοτραφή που στροβιλίζεται γύρω από παραδόσεις και συντηρητικούς προσανατολισμούς προσπαθούμε να αποτινάξουμε από τον τρόπο με τον οποίο ζούμε τα χαρακτηριστικά μιας επίπλαστης ευτυχίας που προσφέρει το οικογενειακό μοντέλο. Ο καθένας από μας έχει και μια διαφορετική ιστορία ή ένα

διαφορετικό σύμπλεγμα που του έχει μεταφερθεί αντίστοιχο με τους στίχους-τσιτάτα στο "Οικογένεια" των "Αδιέξοδο". Πέρα από την κριτική που ασκείται, τα κομμάτια μας λειτουργούν με ένα αυτοαναφορικό τρόπο με σκοπό τον εξορκισμό του πατριαρχικού ίχνους.

Πέρα από αυτό, θεωρώ γενικά τους στίχους σας ένα πολύ δυνατό σας σημείο. Μιλάτε για ενδιαφέροντα θέματα: απομόνωση, οι συνθήκες της μεγαλούπολης, αποξένωση, αυτοκτονία κλπ. Και όλα αυτά χωρίς να έχετε ένα στεγνό «δασκαλίστικο» ύφος, αλλά περισσότερο σαν να μιλάτε για τα προσωπικά σας βιώματα. Θεωρείτε κι εσείς ότι το προσωπικό και το πολιτικό είναι αλληλένδετα;

Οι ισορροπίες στον τρόπο γραφής των στίχων είναι απαραίτητες. Το να δασκαλέψουμε θα ήταν αντίθετο σε αυτό με το οποίο πιστεύουμε. Οι στίχοι είναι προσωπικοί αλλά ανοιχτοί στον καθένα, με τον ίδιο τρόπο που το προσωπικό είναι πολιτικό και κάθε απόφαση είναι ένας κρίκος του συνόλου.

Πάμε λίγο και στη μουσική: μιας και είναι η πρώτη σας συνέντευξη στο noizzzmaker, θέλω να μου πείτε γενικά μπάντες/δίσκους/εταιρείες που σας επηρέασαν με τον έναν ή τον άλλον τρόπο.

Σημαντικό ρόλο έπαιξε το αμερικάνικο hardcore του '80 αλλά και τα παρακλάδια του το '90, όλες αυτές οι

μπάντες που ξεκίνησαν αλλά και εξελίχθηκαν στο πρώτο ρεύμα του αμερικανικού ανεξάρτητου ήχου. Το screamo στα 90's αλλά και η πιο πρόσφατη ευρωπαϊκή σκηνή. Το βρετανικό proto-punk και post-punk. Οι Born against, Die Kreuzen, Unwound, Wipers, Sonic Youth, For Against, Dischord records, Ebullition Records, X-Claim Records, Touch And Go. Πέρα από αυτά συνδεόμαστε με διαφορετικές μουσικές ανεξάρτητα από το είδος και προσπαθούμε να απορροφήσουμε ό,τι μας ταιριάζει.

Ο νέος δίσκος μου φάνηκε από τη μία λιγότερο άμεσος από το "Four wall freedom", αλλά από την άλλη ότι σε «πιάνει» με έναν υπόγειο τρόπο, μετά από πολλές ακροάσεις. Επίσης αναπτύξατε με έναν περίεργο τρόπο και τη μελωδική, αλλά και την extreme σας πλευρά. Εσείς πώς βλέπετε το "Blank language" σε σχέση με τις προηγούμενες δουλειές σας;

Δεν προσπαθήσαμε να αναπτύξουμε την πιο extreme και την πιο μελωδική πλευρά μας καθότι δεν υπάρχει διαχωρισμός στον τρόπο με των οποίο συνθέτουμε. Προσπαθήσαμε να διαμορφώσουμε καλύτερα τον χαρακτήρα της μπάντας με γνώμονα το να γίνουμε μια απ' τις μπάντες που θέλουμε να ακούμε.

Γενικά το "Blank language" μου έβγαλε κάτι πολύ μηδενιστικό και σκατόψυχο, σχεδόν black metal σε σημεία. Συμφωνείτε/διαφωνείτε και γιατί;

Είναι ένα ενδιαφέρον συμπέρασμα με το οποίο θα μπορούσα να συμφωνήσω αν στηριζόμουν σαν άξονα στο black metal ιδιαίτερα στο θέμα της παραγωγής. Παρόλα αυτά πιστεύω πως είμαστε πιο κοντά στην πρωτογενή ιδέα του noise rock και του shoegaze. Ίσως βέβαια τα συγκεκριμένα είδη να μην αποκλίνουν τόσο πολύ, ιδιαίτερα αν σκεφτούμε πως ξεκίνησαν σαν προσπάθεια συγκροτημάτων να παίξουν πιο βρώμικα.

Δεν μπορώ να φανταστώ πιο καλό soundtrack από το "Blank language" για να ακούει αυτήν τη στιγμή ένας μαθητής που τον πρήζουν, ένας άνεργος, ένας εργαζόμενος που βγάζει 200 ευρώ το μήνα. Υπάρχει τσίτα, οργή και απόγνωση σε όλους αυτούς, όπως και στα τραγούδια σας. Πώς θα γίνουν οι απαραίτητες συνδέσεις; Πρέπει να γίνουν;

Αν θα ακούσουν το δίσκο τέτοια άτομα είναι κάτι το

οποίο εξαρτάται από τον ακροατή και από το πλαίσιο. Παρόλα αυτά αναλύοντας τον τρόπο λειτουργίας του κοινού και τους τρόπους εκτόνωσης, η συνειδητοποίηση δεν φαντάζει σαν μια θελκτική ιδέα. Η κοινωνία του θεάματος μας προσφέρει πολλές φτηνότερες και ευκολότερες λύσεις για φτηνή εκτόνωση και ανώδυνη ύπνωση.

Η ερώτηση που έχει γίνει (πια) κλισέ: παίζετε και σε αυτοδιαχειριζόμενους χώρους, αλλά και σε μαγαζιά. Τι αντιφάσεις βρίσκετε σε αυτό, τι θετικά, τι αρνητικά κλπ.

Επιλέγουμε την κάθε συναυλία που θα κάνουμε ξεχωριστά και προσπαθούμε να εξετάσουμε όλους τους παράγοντες. Προσπαθούμε να μην στηριζόμαστε μόνο σε εύπλαστα διλήμματα τύπου μαύρο ή άσπρο. Τασσόμαστε πάντοτε υπέρ των αντιεμπορευματικών live. Σίγουρα η συζήτηση είναι πολύ μεγάλη και εξαρτάται από τον τρόπο που διαμορφώνει ο καθένας τη στάση του πάνω στους πιθανούς τρόπους να το κάνεις μόνος σου, αλλά, προτιμούμε να βλέπουμε τη κάθε περίπτωση ξεχωριστά και να κρίνουμε ανάλογα.

Μου αρέσει το εξώφυλλο του νέου δίσκου. Τι συμβολίζει;

Το εξώφυλλο δεν λειτουργεί σαν συμβολισμός. Προσπαθήσαμε να απορρίψουμε την ρεαλιστική απεικόνιση και τις προφανείς αφηγηματικές ή συμπερασματικές τεχνικές για κάτι πιο αφηρημένο.

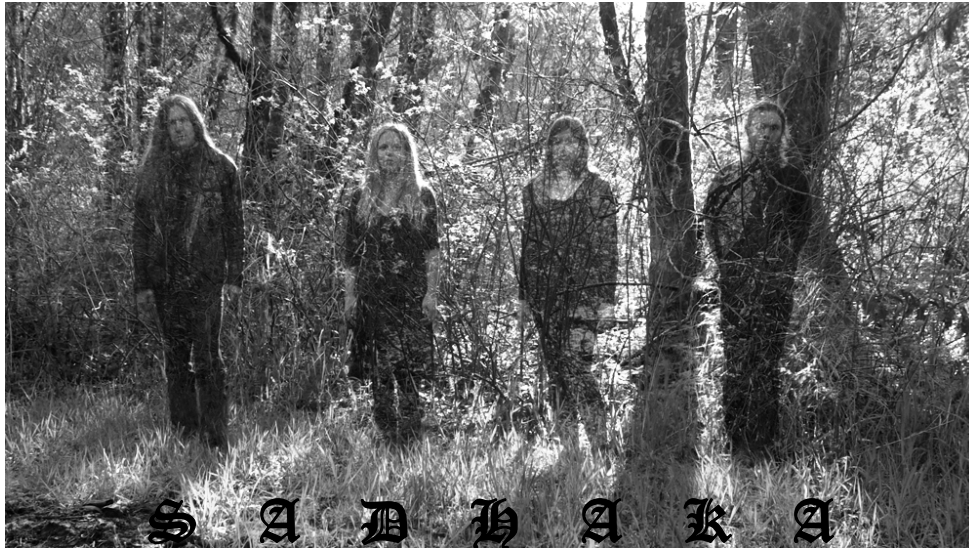
«Κενή γλώσσα». Η γλώσσα της εξουσίας; Οι μεταξύ μας σχέσεις;

Υπάρχουν πολλές διαφορετικές ερμηνείες για τον τίτλο. Όταν θα μπορούσαμε κάλλιστα να τον ονομάσουμε "Κενή γενιά", "Κενή Σκέψη", "Κενή Ύπαρξη" διαλέξαμε την "Κενή Γλώσσα" σαν το κοινό εργαλείο της επικοινωνίας. Αλλά αυτή είναι απλά μια εκδοχή.

Κλείστε με ένα έξυπνο τσιτάτο που θα μας βάλει σε σκέψεις!

Σκατά στον αμφι-φιλελεύθερο αταξικό ελιτισμό της κατανάλωσης και του διαδικτύου. Πλάτη στο φόβο. Ζήτω η επιθυμία.

Οι **Sadhaka** ήταν μία από τις εκπλήξεις της χρονιάς στο χώρο του black metal. Το όλο concept τους διαφέρει από το σωρό, ενώ και η μουσική τους μπολιάζει διάφορες επιρροές. Επικοινωνήσαμε με το συγκρότημα, μιας και θεωρήσαμε ότι έχουσε πολλά ενδιαφέροντα να μας πουν.

Άνοιξη 2013

Δεν ξέρω αν έχετε μιλήσει σε ελληνικό blog/zine/περιοδικό στο παρελθόν. Μπορείς να μας πεις 2-3 εισαγωγικά πράγματα για την μπάντα;

Η λέξη «sadhaka» προέρχεται από τη σανσκριτική γλώσσα και σημαίνει «αυτός που αναζητά» ή «αυτός που εξασκεί». Το όνομα αναφέρεται στην έμφυτη ατέλεια του ανθρώπινου ταξιδιού, το οποίο άπαξ και κατανοηθεί στην ολότητα του, οδηγεί στην απόλυτη τελειότητα. Το να είσαι ένας «sadhaka» σημαίνει να πασχίζεις για τη συνειδητοποίηση, την ολοκλήρωση, την κοσμική ενότητα με την πηγή, αλλά να μην έχεις φτάσει ακόμα αυτόν το στόχο. Ένας «sadhaka» πραγματοποιεί το ταξίδι για χάρη του ίδιου του ταξιδιού, παρά για να προσπαθήσει να διαφυλάξει κάποιο είδος δύναμης ή επικράτειας. Σε ένα πιο αφαιρετικό επίπεδο το όνομα καταδεικνύει την πνευματική δυνατότητα των σημαδεμένων, σπιλωμένων, ελαττωματικών πλευρών μας: ότι, δηλαδή, μπαίνοντας και εξερευνώντας στην εντέλεια τα σκοτεινά, τσακισμένα, άγνωστα μέρη του εαυτού μας, στην πραγματικότητα βρίσκουμε την άπειρη έκταση ολόκληρου του σύμπαντος.

Σχετικά με το δικό μας ξεκίνημα: το 2008 ο Peregrine (σ.σ. κιθάρα, φωνητικά) έχασε κάποιον πολύ κοντινό του, μία πνευματική δασκάλα και μέντορα που τη γνώριζε για χρόνια. Πέθανε ξαφνικά, και μετά από αυτό ο Peregrine αποσύρθηκε ολοκληρωτικά από την κοινωνική ζωή για να αρχίσει μία μακρά μοναχική διαφυγή στα βουνά. Έζησε μόνος σε ένα απόμερο δάσος για πάνω από ένα χρόνο, διαλογιζόμενος εντατικά και κάνοντας τελετουργίες. Όλη η αχαλίνωτη ενέργεια, η άγρια φύση, η βαθιά θλίψη και η αγρυπνία αυτής της

περιόδου της απομόνωσης μετατράπηκε σε μουσική. Τα τραγούδια που περιλαμβάνονται στο album μας “Terma” πρωτοεμφανίστηκαν εκείνη την περίοδο. Μόλις ολοκληρώθηκε αυτή η απομόνωση που κράτησε για ένα χρόνο ο Peregrine επέστρεψε στην κοινωνική ζωή στην Olympra. Γρήγορα έγινε σαφές ότι για να ζωντανέψουν αυτά τα τραγούδια έπρεπε να φτιαχτεί μία μπάντα. Αυτό πήρε κάποιο χρόνο, αλλά τελικά στρατολόγησε τους παλιούς του φίλους, Yianna Bekris στην κιθάρα και Johnny DeLacy στα τύμπανα. Οι τρεις τους πρόβαραν full-band εκτελέσεις των τραγουδιών (τα οποία είχαν συντεθεί σε μία ακουστική κιθάρα) για κάνα χρόνο πριν ηχογραφήσουν το “Terma” το φθινόπωρο του 2012. Στην προετοιμασία για την περιοδεία 4 εβδομάδων στην Ευρώπη την άνοιξη του 2013 οι τρεις τους πρόσθεσαν την Jennifer Christensen στο μπάσο, η οποία από τότε έχει γίνει αναπόσπαστο κομμάτι του συγκροτήματος.

Το όνομα σας, αλλά και η στιχουργική σας, μου κέντρισαν το ενδιαφέρον. Τι σχέση έχετε με τις ινδουιστικές θρησκείες; Είστε θρησκευόμενα άτομα;

Αρκετοί άνθρωποι έψαξαν το νόημα του ονόματος μας στο Internet και μας ρώτησαν αν το συγκρότημα έχει εμπνευστεί από τον ινδουισμό. Κάτι τέτοιο δεν ισχύει. Αν και η σανσκριτική γλώσσα όντως παίζει κεντρικό ρόλο στον ινδουισμό, σε καμία περίπτωση δε συναντάται αποκλειστικά εκεί. Όλη η μουσική μας μέχρι τώρα έχει προκύψει κατ’ ευθείαν από εντατικές ασκήσεις διαλογισμού και τελετουργικές διαδικασίες μέσα από μία παράδοση ατμοσφαιρικού μυστικισμού που ονομάζεται «vajrayana». Το vajrayana μεταφράζεται ως

«μονοπάτι της αφθαρσίας», που σημαίνει ότι κάθε πλευρά της ανθρώπινης εμπειρίας μας –η παράνοια μας, το πάθος, η οργή, η απελπισία, η απληστία, ακόμα και οι πιο έντονες μορφές πόνου- μπορεί να χρησιμοποιηθεί σαν καύσιμο στη φωτιά της συνειδητοποίησης. Αυτή η παράδοση υπάρχει εδώ και χιλιάδες χρόνια και είχε μείνει ζωντανή πρωταρχικά στο βουδισμό, αν και δεν έχει μεγάλη ομοιότητα με τις συμβατικές εκφράσεις αυτής της θρησκείας.

Σχετικά με τη θρησκευτικότητα μας σαν μπάντα, διαφέρει από μέλος σε μέλος. Κάποιοι από εμάς όντως αναγνωρίζουν τους εαυτούς τους σαν θρησκευόμενα άτομα και καταπιάνονται καθημερινά με ασκήσεις διαλογισμού, προσευχής και τελετουργίας. Άλλοι από εμάς επιλέγουν να φτάσουν την ιερότητα χωρίς θρησκευτικές μορφές, περνώντας εκτεταμένες χρονικές περιόδους σε απομονωμένα δάση. Παρ' όλα αυτά, το συγκρότημα δεν υπάρχει για να διακηρύττει κάποια συγκεκριμένη θρησκευτική παράδοση, παρά να εκφράσει την ωμή, γυμνή, αχαλίνωτη φύση της αρχέγονης ανθρώπινης πνευματικότητας.

Το "Terma" είναι ένας από τους καλύτερους δίσκους που άκουσα τελευταία. Τι feedback έχετε πάρει μέχρι τώρα και πώς σας φαίνεται εσάς;

Βασικά έχουμε πάρει πολύ λίγο feedback. Το να το ακούμε τώρα είναι ακόμα έντονο, αλλά με μία αίσθηση «μακρινού», κυρίως επειδή η μουσική γράφτηκε τόσα χρόνια πριν. Τα τραγούδια που γράφουμε τώρα είναι αρκετά διαφορετικά –μικρότερα σε διάρκεια, λιγότερο droning και spacey, πιο δυναμικά και με μία δυνατότερη έμφαση στα κιθαριστικά leads. Επίσης η πρόσθεση της Jennifer στο line-up μας βελτίωσε τον ήχο μας δραματικά, και δεν έπαιζε στο "Terma". Είμαστε σχεδόν άλλη μπάντα με αυτή στην ομάδα, μία πολύ καλύτερη μπάντα. Γενικά το βλέπουμε σαν ένα συμπαγές ντεμπούτο, με την κατανόηση ότι, για τις περισσότερες μπάντες, σπάνια ο πρώτος δίσκος είναι και ο καλύτερος.

Ποιες θα λέγατε ότι είναι οι βασικές σας μουσικές επιρροές;

Η μεγαλύτερη επιρροή μας είναι μάλλον οι σκανδιναβικές μπάντες των 90's, ιδιαίτερα οι Dissection, οι At the Gates και Ulver. Οι Burzum και οι Drudkh μας επηρέασαν μουσικά, αλλά ΟΧΙ ιδεολογικά. Επίσης οι Neurosis μας έχουν εμπνεύσει πολύ για ό,τι κάνουμε. Διάφοροι από εμάς έχουν background στο hardcore punk, και η απογυμνωμένη, αρχέγονη ενέργεια αυτής της μουσικής μπορεί να ακουστεί κατά καιρούς στα τραγούδια μας. Κάποιοι από εμάς είναι και folk μουσικοί, κάτι το οποίο δανείζει μία γήινη, οργανική ποιότητα στον ήχο μας.

Νιώθετε μέρος του "Cascadian black metal"; Πώς ερμηνεύετε εσείς αυτήν τη σκηνή; Ποιες μπάντες νιώθετε κοντά σας;

Ναι, σίγουρα είμαστε μέρος του Cascadian underground, το οποίο περιλαμβάνει πολύ περισσότερα από black metal. Αυτό το μέρος είναι το *prima materia* (σ.σ. λατινικά για «πρώτη ύλη») όλων όσων κάνουμε με το συγκρότημα. Όλοι μας, με τον τρόπο μας, ζούμε από αυτόν τον τόπο. Κάποιοι από εμάς εκτρέφουν ζώα και καλλιεργούν λαχανικά· άλλοι κυνηγούν ζώα και μαζεύουν άγριους καρπούς για τροφή και φάρμακα· επεξεργαζόμαστε δέρματα ζώων και τα μετατρέπουμε σε ρούχα· μαζεύουμε φυτικά υλικά και πλέκουμε καλάθια από αυτά· μαζεύουμε μανιτάρια για μαλλί και ρουχισμό (σ.σ. ό,τι να 'ναι). Οι ζωές μας είναι εγγενώς συνδεδεμένες με αυτό το μέρος, την Cascadia. Όταν περπατάς στο τροπικό δάσος όπου φτιάχνουμε το σπίτι μας οι ρίζες της μουσικής μας εμφανίζονται αμέσως. Ο ουρανός είναι χλωμός, τα δέντρα τόσο πυκνά που ολόκληρο το έδαφος του δάσους είναι καλυμμένο με σκιά. Κι όμως, η βροχή είναι τόσο δυνατή που παντού ευδοκμεί άφθονη ζωή. Βρύα και φτέρες ξεπετάγονται από κορμούς δέντρων· μανιτάρια καλύπτουν το έδαφος. Υπάρχει μία μαυρίλα που διεισδύει και εμποτίζει τα πάντα εδώ: η μαυρίλα του χώματος.

Το τοπικό δίκτυο συνεργών και συνεργατών που έχουμε είναι αρκετά μικρό. Στην πραγματικότητα δεν υπάρχουν και πολλές Cascadian μπάντες, και από την εμπειρία μας δε βρίσκεις πολλούς αντιπάλους ή συμμάχους στα συγκροτήματα που να βρίσκονται στη «σκηνή». Οι περισσότεροι από τους ανθρώπους που αποτελούν το Cascadian underground συνδέονται με τον έναν ή τον άλλον τρόπο. Αυτήν τη στιγμή έχουμε παίξει πολύ περισσότερο έξω απ' την Cascadia παρά στην πατρίδα μας, και υπάρχουν ακόμα πολλές ευκαιρίες για να χτίσουμε και να δυναμώσουμε τα δεσμά μέσα στη μικρή μας κοινότητα. Ελπίζουμε να το κάνουμε αυτό τον ερχόμενο χρόνο.

Μεγάλο ποσοστό της black metal σκηνης χαρακτηρίζεται από γελοία σατανιστική στιχουργική/image, ενώ ένα, μικρό ευτυχώς, ποσοστό είναι NSBM. Νιώθετε, κατά κάποιον τρόπο, «αιρετικοί» σε μια τέτοια σκηνή;

Όχι, γιατί δεν ανήκουμε σ' αυτήν τη σκηνή έτσι κι αλλιώς. Ποτέ δεν είχαμε άμεση επαφή με NS μπάντες, και ελπίζουμε να παραμείνει έτσι. Ο σατανισμός επίσης δεν είναι κυρίαρχος στην Cascadian σκηνή. Οι σατανιστές μεταλάδες δεν έχουν επιρροή στην κοινωνία μας, άρα δεν υπάρχει πιθανότητα να περιθωριοποιηθούμε από αυτούς ή να σηματοδοτούμε σαν «αιρετικοί», όπως είπες. Είτε σου αρέσει το Cascadian black metal, είτε το απεχθάνεσαι, οι περισσότεροι άνθρωποι καταλαβαίνουν ότι τα

συγκροτήματα από αυτό το μέρος του κόσμου κάνουν κάτι πολύ διαφορετικό από το συμβατικό black metal.

Αυτήν τη στιγμή είστε σε περιοδεία. Ποιες είναι οι εμπειρίες σας μέχρι τώρα; Παίζετε μόνο σε αυτοδιαχειριζόμενους χώρους; Ποιες οι εντυπώσεις σας από την Ελλάδα;

Όλες οι συναυλίες στην ευρωπαϊκή περιοδεία μας έγιναν σε D.I.Y. μέρη. Ενώ είναι σίγουρα άνετα για εμάς, λόγω της εμπειρίας μας στην D.I.Y. σκηνή, δεν έχουμε αποκηρύξει τα εμπορικά μέρη, σε καμία περίπτωση. Είναι η πρώτη μας περιοδεία, άρα απλά ταιριάζει το να παίζουμε σε μικρά, προσωπικά περιβάλλοντα.

Πολλές από τις εμπειρίες μας σ' αυτήν την περιοδεία ήταν πραγματικά απίστευτες. Ήμασταν headliners στο ετήσιο Beltaine Festival στο Neudegg Alm, ένα πολύ ασυνήθιστο underground μέρος που το τρέχουν κάτι παγανιστές μεταλάδες στις αυστριακές Άλπεις. Το Alm βρίσκεται στη φάρμα της οικογένειας του κύριου promoter, ψηλά στα βουνά, και ήταν ένα από τα πιο όμορφα μέρη που έχουμε δει ποτέ. Παίξαμε μια συναυλία σε ένα δημόσιο πάρκο στο Zadar, στην Κροατία, κάτω από τα κλαδιά μιας τεράστιας βελανιδιάς. Ένας ντόπιος παρισινός καταληψίας μας φιλοξένησε στο Παρίσι, και μετά από την εμφάνιση μας εκεί αφιέρωσε πολλές μέρες για να μας δείξει τα κρυφά, βρώμικα σημεία αυτής της πόλης. Όλες οι εμπειρίες μας στην Ελλάδα ήταν θαυμάσιες. Οι ελληνικές συναυλίες μας ήταν εντελώς θορυβώδεις και άγριες, καλυπτόμενες από ένα διακριτικό αίσθημα χάους και κινδύνου, λες και ολόκληρο το δωμάτιο μπορούσε να ανατιναχτεί ανά πάσα στιγμή. Όλοι στην Ελλάδα μας συμπεριφέρθηκαν με άφθονη καλοσύνη και γενναιοδωρία, και το φαγητό είναι απίστευτο!

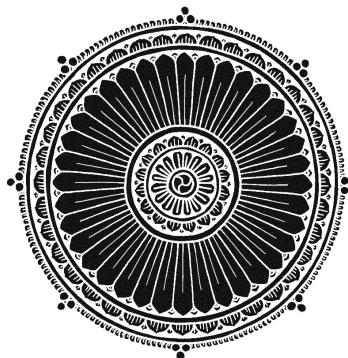
Η συναυλία σας στο Βιολογικό μου άρεσε πολύ. Ήταν κατανυκτική η ατμόσφαιρα με τα κεριά, τη μουσική σας κλπ. Εσείς σε trip μπαίνετε όταν παίζετε; Το νιώθετε σαν ιεροτελεστία;

Ναι, το να παίζουμε είναι μία τελετουργική διαδικασία για εμάς, σίγουρα. Μία από τις πιο επιβλητικές, πνευματικά, διαστάσεις της ακραίας μουσικής είναι η

τάση της να δημιουργεί αλλοιωμένες καταστάσεις συνείδησης, να ξεκλειδώνει το αρχέγονο μυαλό. Το να παίζεις σχεδόν στο σκοτάδι –στο φως λίγων κεριών– συμβάλλει πολύ σε αυτό, αυτός είναι ο λόγος που το κάνουμε. Υπάρχει μία αίσθηση όταν παίζουμε ότι τα αντιληπτά όρια γύρω από το άτομο μας, τα όρια ανάμεσα στον εαυτό μας και τους άλλους, θολώνουν. Σε αυτήν την κατάσταση καταλαβαίνουμε ότι δεν υπάρχει το «εγώ» πλέον. Είναι μια εφήμερη και βαθιά μεταφερόμενη διάλυση της σχέσης «υποκείμενο-αντικείμενο», και βασικά για αυτό μιλάει και το τραγούδι μας “Dissolution” (σ.σ. διάλυση). Οι άνθρωποι διψούν για αυτό το αίσθημα της διάλυσης στο κενό. Αυτό ήταν εμφανές κάθε βράδυ στην περιοδεία: πριν παίζουμε οποιαδήποτε νότα κλείναμε όλα τα φώτα και ανάβαμε τα κεριά, και ξαφνικά μια διαπεραστική σιωπή εξαπλωνόταν στο κοινό, λες και ήδη καταλάβαιναν ότι θα ερχόταν αυτή η διάλυση. Η ακραία μουσική είναι ένα από τα λίγα μέσα στο μοντέρνο πολιτισμό που το επιτρέπει αυτό, για αυτό και είναι τόσο πολύτιμη, τόσο πιθανή να τροποποιείται.

Κλείστε τη συνέντευξη με ό,τι θέλετε!

Η ευρωπαϊκή περιοδεία μας ήταν μία σοβαρή πρόκληση: ήμασταν ουσιαστικά μία άγνωστη μπάντα, και κλείσαμε την περιοδεία εντελώς μόνοι μας, χωρίς ατζέντηδες, PR ή οποιαδήποτε οικονομική υποστήριξη από κάποια εταιρεία. Το βανάκι μας ήταν παλιό, σαράβαλο και είχε σοβαρά μηχανικά προβλήματα. Το οδηγήσαμε μόνοι μας, βρίσκοντας το δρόμο μας για 7.000 χιλιόμετρα στην Ευρώπη, χάνοντας το δρόμο μας συχνά σε μέρη όπου δε μιλούσαμε τη γλώσσα. Ήταν μια σοβαρή δοκιμή για μας σαν συγκρότημα. Αλλά επίσης μας δυνάμωσε τρομερά. Το να ταξιδεύουμε χιλιάδες μίλια μακριά από το σπίτι μας, πέρα από ωκεανούς και πολιτισμούς, και το να φέρνουμε τη μουσική μας σε ανθρώπους που δε μας είχαν ακούσει ποτέ, αλλά που καταλάβαιναν εντελώς τι κάνουμε, αυτό το πράγμα μας ενέπνευσε βαθιά να συνεχίσουμε να μεγαλώνουμε σαν δημιουργική οντότητα και να συνεχίσουμε να φέρνουμε τη μουσική μας στον κόσμο.

CATHARSIS ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ 04/08

Πολλοί νομίζουν ότι η Βουδαπέστη αποτελείται μόνο από τις πόλεις Βούδα και Πέστη (τις οποίες χωρίζει ο Δούναβης). Στην πραγματικότητα αποτελείται από 3 πόλεις, τη Βούδα, την Όβουδα (σημαίνει «παλιά Βούδα») και την Πέστη. Η πόλη έχει τεράστια ιστορία, μιας και από εκεί πέρασαν διαδοχικά Μαγυάροι (θεωρούνται οι πρόγονοι των Ούγγρων), Τάταροι, Μογγόλοι, Οθωμανοί, Αψβούργοι κ.ά., με αποτέλεσμα ο καθένας από αυτούς να λεηλατεί, να ξαναχτίζει, να αφήνει το στίγμα του τέλος πάντων. Το σημαντικότερο, βέβαια, γεγονός είναι ότι εγώ είδα τους Catharsis εκεί τον Αύγουστο που μας πέρασε.

Ωραία ήταν στη Βουδαπέστη. Αν πάτε εκεί, μπορείτε να επισκεφτείτε το Νησί της Μαργαρίτας, ένα νησάκι καταμεσής του Δούναβη. Ή το πάρκο Varosliget, ένα τεράστιο, καταπράσινο δημοτικό πάρκο ό,τι πρέπει για την καλοκαιρινή ραστώνη. Ονομαστά είναι και τα χαμάμ της πόλης (κατάλοιπο της οθωμανικής περιόδου), αν και δεν τα επισκέφτηκα. Αυτό που αξίζει πολύ είναι το House of Terror, ένα μουσείο αφιερωμένο στις ναζιστικές και σοβιετικές θηριωδίες. ΟΚ, πολιτικά είναι απαράδεκτο το μήνυμα που περνάει, αλλά το όλο θέαμα είναι ανατριχιαστικό. Κελιά, όργανα βασανιστηρίων, στρατιωτικές στολές, γκούλαγκ, κομμουνιστική

προπαγάνδα, πραγματικά κάθε δωμάτιο του κτιρίου σε βάζει στο κατάλληλο κλίμα. Ένα δωμάτιο είναι αφιερωμένο και στην επανάσταση του '56.

Αυτός είναι ο αρχηγός τους

Ο πιο metal δρόμος της Βουδαπέστης!

Πάντως οι Ούγγροι έχουν φροντίσει να εξαλείψουν σχεδόν κάθε στοιχείο της σοβιετικής περιόδου. Πέρα από ένα άγαλμα του Μαρξ σ' ένα πανεπιστήμιο και ένα σφυροδρέπανο στην Πλατεία της Ελευθερίας, τίποτε δεν προδίδει στον επισκέπτη ότι για 40 χρόνια αυτή η πόλη διοικούνταν από «κομμουνιστές». Όλα τα αγάλματα αυτής της περιόδου οι Ούγγροι τα πήραν και τα πάκκαραν σε έναν ανοιχτό χώρο έξω απ' την πόλη, στο Πάρκο των Αγαλμάτων. Η χαρά του σταλινιστή.

Εμείς, όμως, που δεν είμαστε σταλινιστές, προτιμήσαμε να ξοδέψουμε το χρόνο μας σε μία αναρχική μπάντα από τη Βόρεια Καρολίνα, τους ονομαστούς Catharsis. Από την πρώτη στιγμή που ακούσαμε το "Passion", πολλοί από εμάς φανταζόμασταν πώς θα ήταν ένα live των Catharsis. Πώς θα ήταν να βλέπεις την μπάντα που αλλάζει ζωές. Όλα αυτά τα χρόνια είχα ξεψαχνίσει ότι είχε και δεν είχε το Youtube (ψάξτε το -περιέχει θησαυρούς), αλλά το real deal ήταν αυτό που είδαμε στο Durer Kert (το όνομα του club).

Καταρχήν γούσταρα κατευθείαν όταν συνειδητοποίησα ότι οι Catharsis θα παίξουν σε ένα μικρό, κλειστό χώρο. Έχοντας τσεκάρει τα video από τις εμφανίσεις τους σε festival κατάλαβα ότι εκεί το συναίσθημα είναι σαφώς διαφορετικό. Εγώ ήθελα ιδρώτα, την μπάντα μπροστά μας και όχι από πάνω μας, τον κόσμο δίπλα μου να χτυπιέται και όχι να σφυρίζει αδιάφορα μέχρι να βγει η αγαπημένη του μπάντα. Και αυτό ζήσαμε.

Η βραδιά ξεκίνησε με 3 ντόπιες μπάντες, τους **Wasted Struggle**, **Priests on Heroin** και **Liberal Youth**. Οι πρώτοι έπαιζαν ένα ελαφρώς αδιάφορο, μοντέρνο metalcore, τους δεύτερους δυστυχώς δεν τους είδα και οι τρίτοι, απ' ό,τι κατάλαβα, πρέπει να είναι ονομαστοί στην Ουγγαρία, αφού το old-school hardcore τους ξεσήκωσε τον κόσμο. Violent dancing, sing-alongs, αμάνικα και καπελάκια, τέτοια φάση.

Η διαφορά έγινε με τους Καναδούς **Between Earth & Sky**, την έκπληξη της βραδιάς. Μπάντα που υπάρχει 13 χρόνια (ένα EP στο ενεργητικό τους) και αυτή ήταν η πρώτη τους περιοδεία, άρα

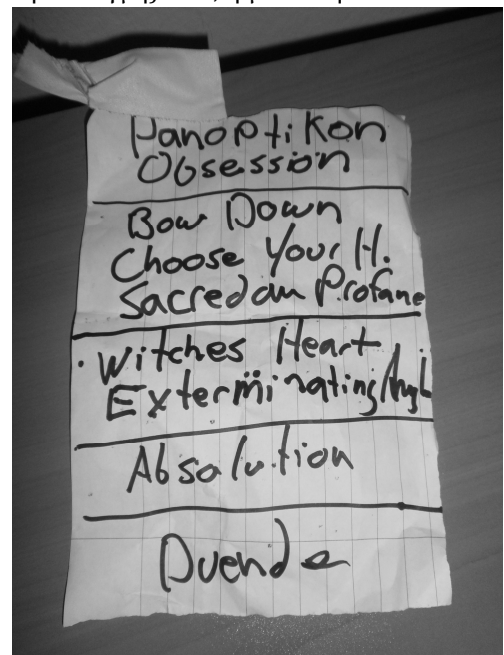

βλέπαμε το 5ο ή 6ο live τους, δε θυμάμαι. Αυτός ήταν και ο τελευταίος σταθμός της περιοδείας τους -τέλεια, θα βλέπαμε σίγουρα μία κολασμένη εμφάνιση. Οι τύποι παίζουν μοναδικό hardcore/crust, με ιδιαίτερες μελωδίες, προσωπικό ήχο, περίεργα θέματα όπου πρέπει και, κυρίως, απίστευτα φωνητικά. Ο τραγουδιάρης, πέρα από ωραίο performance (σπαστικές κινήσεις, απόγνωση στο βλέμμα, τρέλα), είχε ουσιαστική φωνή. Πεντακάθαρη άρθρωση, gar-άριζε κατά κάποιον τρόπο και είχε οργή (όπως ανακάλυψα αργότερα ο τύπος είναι επαγγελματίας performer -περισσότερα στη συνέντευξη τους). Πριν από κάθε τραγούδι έκανε μία εκτενέστατη εισαγωγή για το θέμα που διαπραγματευόταν, ενδιαφέροντα θέματα. Με συνοπτικές διαδικασίες μετά την εμφάνιση τους αγόρασα την κασέτα τους, "Of roots and

wings" EP. Είναι καταπληκτική, όποιος δεν την έχει ακούσει χάνει.

Ο κόσμος ψιλο-τίγκαρε το club, ήρθε η ώρα των **Catharsis**. Και ναι, ήταν όπως το φανταζόμασταν. Ένταση, πάθος, συγκίνηση. Καταρχήν από κάτω γινόταν το έλα να δεις. Ακατάπαυστο stage-diving, crowd-surfing, ο κόσμος να παίρνει το μικρόφωνο, γενικά χαμός, πολύ δυνατή ατμόσφαιρα. Πάνω στη σκηνή, τώρα, η ένταση ήταν ακριβώς η ίδια. Όταν έχεις έναν Brian που κάθε live για αυτόν είναι μία αφορμή για προσωπική επανάσταση, δεν μπορείς να περιμένεις τίποτα άλλο από έναν άνθρωπο που θα σου μεταδώσει την ενέργεια του είτε ουρλιάζοντας, είτε κοιτάζοντας σε στα μάτια, είτε δίνοντας σου το μικρόφωνο, είτε τρέχοντας δεξιά και αριστερά (δε στάθηκε στιγμή). Ναι, η μουσική των Catharsis μόνο έτσι θα μπορούσε να παιχτεί.

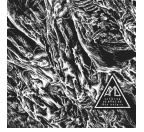
Ερωτήματα φυσικά και υπάρχουν σχετικά με το reunion των Catharsis (βλέπε συνέντευξη), αλλά η αλήθεια είναι ότι κατά τη διάρκεια του live δεν υπήρχαν τέτοια θέματα. Μουσικά και σαν παρουσίες το συγκρότημα ήταν δεμένο και στιβαρό, κι ας μην είχαν παίξει ξανά (αν δεν κάνω λάθος) στο παρελθόν οι Brian, Rob, Jimmy, Ernie και Alexei όλοι μαζί. Όλοι φαίνονταν δοσμένοι και να το γουστάρουν, ιδίως αυτός ο Alexei ήταν σωστός τυφώνας, ίσως ο καλύτερος drummer που έχω δει. Το καινούριο κομμάτι που έπαιζαν ("Absolution" -υπάρχει στο "Light from a dead star" box-set) έσπαγε κόκκαλα, αλλά οι πιο συγκινητικές στιγμές ήταν μάλλον το "Arsonist's prayer" και το "The witch's heart". Και από το "Samsara" έπαιζαν αρκετά κομμάτια! Για ένα "Deserts without mirages" θα έδινα και την ψυχή μου (ή κάτι από το "Catharsis" EP), αλλά και μόνο αυτά που ακούσαμε μας ολοκλήρωσαν για εκείνο το βράδυ. Ήταν μία αξέχαστη εμπειρία, το άλλο πρωί ένιωθες μία πίκρα που τελείωσε. Ας ελπίσουμε να κατηγορήσουν και προς Ελλάδα, όπως και είναι στα σχέδια τους.

8 φετινοί δίσκοι που μας άρεσαν

All Pigs Must Die “Nothing violates this nature”

Ο δεύτερος δίσκος των APMD είναι ό,τι καλύτερο για κάποιον που ψάχνει έναν πλήρη extreme δίσκο τη σήμερον ημέρα. Οι thrash/death επιρροές τους υπερτερούν σε σχέση με τις core, με αποτέλεσμα εδώ να έχουμε ένα εκρηκτικό μίγμα αδρεναλίνης που σε παίρνει από τα μούτρα. Το λένε και οι ίδιοι εύστοχα: Cro-Mags meets Discharge meets Entombed meets Celtic Frost! Ιδιαίτερη μνεία πρέπει να γίνει στο drumming του Ben Koller (επίσης Converge) που οδηγεί τα κομμάτια σε νέα μονοπάτια ηχητικής βίας!

Cut Off “Sick of this life”

Το “Sick of this life” είναι μάλλον ο πρώτος καθαρόαιμος powerviolence δίσκος που ακούω. Οπότε μπορώ να πω ότι αυτός ο συνδυασμός hardcore και grind (ένα πιο τσιτωμένο crossover θα μπορούσαμε να πούμε) με έπιασε απροετοίμαστο και από τα μούτρα. Φο-βε-ρή παραγωγή, κομμάτια λίγων δευτερολέπτων και drumming που αλλάζει από στιγμή σε στιγμή σε ευφάνταστους ρυθμούς.

Δεν ξέρεις πως/που να πρωτοχτυπηθείς! Όπως είπα το είδος δεν το ξέρω καλά, αλλά στα αυτιά μου οι Cut Off ακούγονται άρτιοι. Το “Sick of this life” είναι επίκαιρο όσο λίγοι δίσκοι (δώστε προσοχή στους στίχους) και σίγουρα ενδείκνυται να ξεκινήσεις τη μέρα σου ακούγοντας το. Τσαμπουκάς μετά!

Dirty Wombs/Gutter split LP

Το split αυτό το πήρα γιατί μου άρεσε η πρώτη κασέτα των DW, αλλά τελικά οι Gutter ήταν η έκπληξη που με εντυπωσίασε. Old-school hardcore με rock ‘n’ roll feeling, ειρωνική προφορά και ψυχή!

Αποτελούνται από μέλη των Antimob, Sarabante και Jaggernaut. Οι Dirty Wombs, πάλι, είναι για άλλη μία φορά απολαυστικοί σε αυτό που κάνουν. Σου βγάζουν ένα πολύ θετικό συναίσθημα, μάλλον οφείλεται σε κάποια διάσπαρτα gang vocals, αλλά και στους στίχους τους.

Head Cleaner “Of worms and men”

Οι Head Cleaner ήδη έχουν ξεχωρίσει στην τοπική death/grind κοινότητα. Ο ήχος τους έχει ωριμάσει και σου βγάζουν κάτι πολύ επαγγελματικό, αλλά με την καλή έννοια. Σφιχτοδεμένα τραγούδια, ωραία ροή, συνεχείς εναλλαγές σε mid-tempo περάσματα και grind επιθέσεις, φωνή και μπάσο που ξεχωρίζουν και κάτι πιο μελωδικές σφηνές που κάνουν το αποτέλεσμα ακόμα πιο γαμάτο.

Iceage “You ‘re nothing”

Αν προσπεράσουμε το γεγονός ότι ο τραγουδιστής έχει την πιο αχώνευτη φάτσα και ότι τα παιδιά μάλλον κάνουν και καμιά μαλακία για να προκαλέσουν, εδώ έχουμε ίσως το δίσκο της χρονιάς! Πραγματικά όσες φορές το ακούω μου έρχεται να παραγγείλω καμιά 50ιά αντίτυπα και να αρχίσω να τα μοιράζω από εδώ κι από ‘κει! Post-punk τίγκα στην έμπνευση, με προσωπικότητα, τραγούδια που σου καρφώνονται κατευθείαν στο μυαλό και πετυχημένες επιρροές από noise rock μέχρι black metal. Έχουν όλο το μέλλον μπροστά τους για να γίνουν μεγάλοι (μεταφορικά και κυριολεκτικά) και να βάλουν μυαλό.

Ruined Families “Blank language”

Σταθερά οι Ruined Families συνεχίζουν να επιβεβαιώνουν ότι είναι ένα από τα σημαντικότερα ονόματα του hardcore underground. Πρώτον, μουσικά: μειώνοντας τα breaks και τις εθιστικές εναλλαγές του “Four wall freedom”, εδώ ξεδίνουν σε πιο punk, μελωδικά μονοπάτια, αλλά συνεχίζοντας τα χρώματα τους να είναι μαύρα και σκατόψυχα. Είναι πιο συναισθηματικοί, απλά. Δεύτερον, στιχουργικά είναι από τις αγαπημένες μου μπάντες. Έχουν προσωπικό ύφος και ο τρόπος που ουρλιάζονται οι στίχοι είναι καθηλωτικός. Γενικά αυτή η μπάντα μπορεί να συγκινήσει.

Sadhaka “Terma”

Είμαστε τυχεροί που είδαμε μία τέτοια μπάντα live! Οι Sadhaka προέρχονται από τις Η.Π.Α. και στο ντεμπούτο τους παίζουν black metal που ξεφεύγει από τα προδιαγεγραμμένα. Στην ουσία η riff-ολογία τους (και τα φωνητικά τους)

χρωστάει πολλά περισσότερα στο crust, παρά στη Νορβηγία των 90's π.χ. Επίσης οι δομές τους φανερώνουν την αγάπη τους για το post metal, ενώ δε φοβούνται να πειραματιστούν και με καθαρά γυναικεία και αντρικά φωνητικά. Και τα 4 κομμάτια είναι τεράστια σε διάρκεια και θα ανταμείψουν οποιονδήποτε τη βρίσκει με «περίεργα», σκοτεινά, θλιμμένα ακούσματα. Επίσης η όλη φυσιολατρική στάση τους έχει ένα ενδιαφέρον, έστω και μόνο επειδή ξεφεύγει από τα τετριμμένα (διαόλια κλπ.).

Πανδημία “Μοντέρνα πανούκλα”

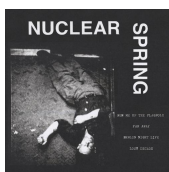

Αν σας έλειψε η μηδενιστική οπτική των Αδιέξοδο, αν είστε λάτρης του «τζιτζικέ» ήχου της πρώτης «Διατάραξης», αν γουστάρετε αυτό το αξέχαστο μπάσο του πρωτόλειου runk, οι Πανδημία είναι για εσάς. Ήχος και αισθητική κατευθείαν βγαλμένη από τα 80's, αλλά χωρίς νεκροφιλίες, τα παιδιά έχουν πετύχει το συναίσθημα 100%! Τραγούδια σαν τα “Βασίλειο της παρακμής” και “Γουρούνια στην ομίχλη” πρέπει ήδη να παίζονται σε μικροφωνικές μετά από Ex-Humans και Stress.

Και 6 καταπληκτικά EP!

Inhuman Poison “Inhuman Poison”

Οι Inhuman Poison είναι μία σχετικά πρωτοεμφανιζόμενη μπάντα και το ομώνυμο EP της μας άφησε άριστες εντυπώσεις. 2 κομμάτια στα χνάρια του neocrust των Sarabante, μόνο που αυτοί πάνε και προς Fall of Efrafa μεριά. Περιμένουμε full-length για πιο ολοκληρωμένη άποψη!

Nuclear Spring “Nuclear Spring” 7”

Άλλη περιπτώσάρα κι αυτοί. Οι Nuclear Spring μοιάζουν σαν να ήρθαν από το παρελθόν, μιας και το runk τους ακούγεται τόσο, μα τόσο αγνό κα πρωτόγονο. Πραγματικά θορυβώδη ακόρντα, τσιτωμένα γκάτζια, αίσθηση του groove και άμεσος κίνδυνος για εξάρτηση εάν είστε γαλουχημένοι στο punk '77.

Overpower “Overpower”

Αυτοί, δυστυχώς, μας άφησαν χρόνους. Παρ' όλα αυτά το EP αυτό είναι η καλύτερη αφορμή για να παρτάρουμε παρά τη θλίψη, μιας και το hardcore τους είναι καλοδουλεμένο και με πιασάρικες ιδέες. Gone too soon!

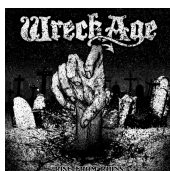
Sarabante “Έρμια των καιρών/Under the shadows”

Προσωπικό κόλλημα για πολλούς αυτή η μπάντα, και πώς να μην είναι έτσι με την ποιότητα που διακατέχει τις δουλειές τους, κάτι που συνεχίζει και σε αυτό το EP. 2, μόλις, κομμάτια, και ήδη μπορούμε να τα χαρακτηρίσουμε «κλασικά» χωρίς να μας πουν υπερβολικούς fanboy-δες. Οι μελωδίες τους έχουν μία μεγαλοπρέπεια που συγκινεί, αυτό το συγκρότημα δεν μπορεί παρά να ξεχωρίσει.

Terrible Feelings “Backwoods”

Προσωπικό κόλλημα δικό μου, θεωρώ τους Terrible Feelings ένα από τα καλύτερα συγκροτήματα που εμφανίστηκαν τα τελευταία χρόνια. Στο “Backwoods” ακολουθούν τη φυσική πορεία του “Shadows”, δηλαδή πιο 70's hard rock, παρά τσιτωμένο runk. Όπως και να 'χει είναι για άλλη μια φορά καταπληκτικοί.

Wreck Age “Rise from ruins”

Οι Σαλονικιώτες Wreck Age αποτίουν φόρο τιμής σε ένα συγκρότημα και μία σχολή: τους Entombed και όσα γέννησε το σουηδικό death των αρχών των 90's. Παραγωγή-μπετονιέρα, groove-άτα τραγούδια, μανιώδης τραγουδιστής. Οι fans θα γουστάρουν.

Μάτια ορθάνοιχτα

Δεν πρόκειται να κλείσουν

Μέχρι να έρθει η γιατρεία αυτού του κόσμου